

Tani
Mizue

đây

sửa kỹ
niệm
xưa

1

Đồ
Phan
lưu
Hà
Nội

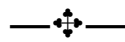
Ở đây sửa kỷ niệm xưa - Tập 1

Tác giả: Tani Mizue

Đỗ Phan Thu Hà *dịch*

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hà Nội 10-2018

ebook©hotaru-team

Thất bại trong tình yêu, rời viện thẩm mỹ, Akari chuyển về đường Thần Xã Tsukumo sống, nhưng cô nhận ra khu phố mua sắm sầm uất ngày nào nay đã vắng hoe. Khiến người chú ý, họa chăng chỉ có tấm biển lạ lùng “Ở đây sửa kỷ niệm xưa” treo trước cửa hiệu anh thợ sửa đồng hồ Shuji đang một mình sống lặng lẽ.

Chính tấm biển ấy lại run rủi Akari gặp những người mang cùng nỗi niềm quá khứ như cô. Akari, cùng với Shuji và cậu sinh viên thân thể bí ẩn Taiichi bỗng trở thành chìa khóa giúp họ tháo gỡ những ưu phiền ôm giấu từ lâu. Vì một kỷ niệm chung của họ đã trở về, mở ra con đường dẫn tới những kỷ niệm êm đềm mới...

Tani Mizue sinh tại tỉnh Mie, Nhật Bản. Năm 1997 bà ra mắt với tác phẩm *Paradise Renaissance* và nhận giải thưởng Romance. Ở đây *sửa kỷ niệm xưa* là một trong nhiều tác phẩm của Tani Mizue đã giúp bà ghi dấu ấn đậm nét trong lòng độc giả Nhật Bản.

“Quá khứ vốn chẳng thể chuyển dời. Nhưng ai bảo sẽ không thể sửa lại, nếu ta biết chấp nhận và trân trọng nó như một phần của chính mình?”

MÈO ĐEN PAPA

1.

“Ở ĐÂY SỬA KỶ NIỆM XƯA”.

Akari dừng chân khi nhìn thấy bảng hiệu kim loại với dòng chữ như trên ở góc cửa kính trưng bày be bé.

Tám biển đóng khung chỉ to ngang cuốn tập. Các con chữ bạc được dán trên nền màu đồng, tuy nhiên nếu không căng mắt nhìn sẽ khó đọc được trên đó viết gì do bên trong cửa hiệu khá tối.

“Ở đây sửa kỷ niệm xưa”.

Cô nhìn tới nhìn lui đến mấy lần, song quả thật tám biển đề như vậy. Câu này có nghĩa là gì nhỉ? Akari đứng khựng lại, nghiêng đầu thắc mắc.

Có thể sửa lại những kỷ niệm đã hỏng nát ư? Mà vốn dĩ ký ức có phải thứ bị hỏng được không?

Biết đâu câu trả lời là có. Phải rồi. Bản thân Akari cũng mang trong mình những ký ức bị hỏng. Nhưng tất cả đều là chuyện đã qua. Cô không nghĩ rằng phục hồi quá khứ vốn chẳng thể chạm tay tới là điều khả dĩ.

Sau ô cửa kính trưng bày không to hơn cửa sổ bình thường là bao chễm chệ chiếc đồng hồ để bàn có vẻ là đồ cổ. với các bức tượng thiên sứ trang trí xung quanh, trông nó lộng lẫy như một tác phẩm nghệ thuật chứ không đơn thuần chỉ là cái đồng hồ.

Tuy nhiên, món đồ này hoàn toàn xa lạ với đời thường. Akari mắt

hứng thú ngay tấp lự, tiếp tục kéo lê chiếc va li nặng trĩch của mình đi.

Cô nhìn xuống bản đồ, nhủ thầm chính là khu này rồi và đưa mắt nhìn quanh. Trước mắt cô chỉ có những cánh cửa cuốn đang đóng. Mấy con chữ không còn rõ nét nói lên đó từng là các cửa tiệm kim khí, tiệm chần gối... song dòng chữ Akari đang tìm lại chẳng thấy đâu.

Vòng đi vòng lại hai ba lần, cuối cùng cô cũng phát hiện tấm biển mình cần. Cây cột ba sọc màu xanh, đồ trên nền trắng cùng tấm biển treo trên tường ngoài gần như bị che khuất bởi lá thường xuân.

Không nhằm lẫn gì nữa, bảng hiệu đề chữ “Salon tóc Yui”. Akari thở phào nhẹ nhõm tiến về phía cửa tiệm. Đó là một căn nhà gỗ biệt lập, chỉ có mặt tiền quay ra đường của tầng một được sơn giả gạch, rặng thường xuân không được cắt tỉa leo lên tận mái tầng hai.

Nơi này từng là tiệm cắt tóc song đã đóng cửa được vài năm. Đây sẽ là ngôi nhà mới của Akari.

Cô quan sát xung quanh thêm lần nữa và trông thấy cửa tiệm “kỳ ức” lúc này nằm chênh chéch phía đối diện.

Để ý mới thấy nó có vẻ nổi bật nhất trong số các ngôi nhà nằm dọc con phố này. Căn nhà xây theo lối kiến trúc phương Tây, trên tầng hai có một cửa sổ tròn lắp kính màu. Nếu là một khu dân cư kiểu cách thì không nói làm gì, nhưng với khu phố mua sắm tiêu ứều này, nó có phần lệch tông.

Khu phố mua sắm nằm cách nhà ga không xa. Trên đường Akari đến đây, hầu hết hàng quán đều đóng cửa im ỉm. Nếu không nhờ mấy bảng hiệu hình vòng cung mô phỏng cầu vòng lác đác dăm ba

chỗ thì khó lòng biết được nơi này là khu phố mua sắm.

Cô nhìn thấy dòng chữ xin màu: “Phố mua sắm đường Thần Xã Tsukumo”.

Cột sắt hoen gỉ, lớp sơn màu cầu vồng cũng đã bong tróc. Mặc dù đường chỉ đủ rộng cho một ô tô con chạy qua song họa hoàn lắm mới thấy bóng người chứ đừng nói tới xe cộ.

Dòng người trước ga đi ngược hướng với Akari. Cô khẽ liếc nhìn vỉa hè lát gạch màu dẫn đến khu chung cư và trung tâm thương mại mới xây rồi đi theo con đường nhựa lồi lõm ổ gà. Băng qua gầm cầu vượt hẹp, cô thẳng tiến về hướng thừa thớt người hơn rồi đi tiếp hai mươi phút thì tới được khu phố này.

Đây là một thị trấn nhỏ đang phát triển thành khu dân cư dành cho người hằng ngày đi làm trong thành phố, song khu vực này lại không thu được bất cứ lợi lộc nào từ điều đó mà ngày càng xuống dốc.

Tình hình hiện tại khác một trời một vực so với ký ức ngày cô còn thơ bé. Khu phố từng sầm uất hơn rất nhiều, đâu đâu cũng thấy những tấm biển rực rỡ sắc màu và hoa giả trang trí. Cô chẳng biết tiệm quà vặt bán bánh kẹo mình từng đến vài lần giờ ở đâu. Cả cửa hàng đồ chơi trước kia cô được ông bà mua pháo hoa cho giờ có lẽ cũng không còn nữa.

Dẫu vậy, thay vì tiếc nuối trước khung cảnh hoang tàn của khu phố, Akari lại thấy nhẹ cả người. Cũng bởi những hình bóng ngày xưa không còn mà phần nào cô cảm thấy mình được phép trở về nơi đây.

Khu phố mua sắm thuở ấy giờ đã biến mất, cô bé con Akari xưa

kia cũng vậy. Chắc không còn ai nhớ đến cô, do đó một lời nói dối còn con có lẽ cũng sẽ được tha thứ.

Bầu trời cao vời vọi cùng làn gió mẫn theo chút hơi ẩm báo hiệu sắp sang thu, song ánh mặt trời buổi chiều vẫn rất bỏng, Akari bước về phía cửa chính của tiệm cắt tóc, định đưa tay lên lau trán thì sự nhớ mình đang trang điểm rất kỹ.

Hôm nay là ngày cô chuyển nhà, vậy mà người bạn làm chung trong salon tóc lại nhờ cô làm người mẫu tóc. Sắp tới, cô bạn này sẽ tham gia cuộc thi do công ty tổ chức nên đang trong quá trình lên ý tưởng và cần người để luyện tập. Do thời gian eo hẹp, cô lao lên tàu điện với mái tóc quái dị rồi thẳng tiến đến thị trấn này.

Suốt từ ban nãy, thi thoảng những người đi ngược chiều lại nhìn cô với vẻ hồ nghi. Ban đầu cô nhầm tưởng nguyên nhân nằm ở chiếc va li trông như dân du lịch, song khi nhận ra lý do thực sự, cô cảm thấy ngượng không bỏ đâu cho hết.

Bóng Akari đổ trên mặt đất trông chẳng khác nào một vũ công dị quốc bí ẩn với mái tóc vấn cầu kỳ cùng những bím tóc bện xù. Nếu ở thành phố, bộ dạng nổi bật này cũng không phải hiếm song cứ như thế mà đến đây lại là cả một vấn đề.

Dù gì chuyện cũng đã rồi. Về trang phục, cô mặc áo sơ mi và quần vải rất bình thường thành ra trông vẻ ngoài càng kịch cỡm, nhưng đằng nào cũng chẳng lo gặp người quen nên cô mặc kệ. Bản thân cô lúc này là một kẻ bất cần đời. Cô đã bỏ việc, bỏ luôn người yêu, một thân một mình rong ruổi đến vùng đất lạ. Một kiểu dễ bị coi là hăm hăm. Song tóm lại, giờ chỉ cần vào được nhà, cô sẽ không cần lo bị ai đánh giá nữa.

Akari tra chìa vào cánh cửa gắn kính màu khảm hoa văn hình kỷ hà. Cửa kêu kèn kẹt mở ra, ánh sáng từ bên ngoài ủa vào trong nhà, lập tức bao ký ức cũ đã nhạt nhòa bỗng hiện ra trước mắt cô với những sắc màu sống động.

Mọi thứ chẳng khác gì so với lúc cô còn bé. Vẫn là ba tấm gương tròn to với ba chiếc ghế trắng xếp hàng trước. Ghế xô pha màu đỏ cho khách ngồi đợi. Bên kia bức màn là bồn gội đầu và dụng cụ dùng để uốn tóc.

Cửa tiệm này ngày trước do ông bà cô mở, ông là thợ cắt tóc còn bà là chuyên viên thẩm mỹ. Bà để tóc ngắn nhuộm màu hạt dẻ, khi đứng tiệm luôn đeo tạp dề hồng nhạt. Ông có hàng ria mép rất bảnh, trong ký ức của cô, lúc nào ông cũng mặc áo khoác trắng cài kín cổ.

Thỉnh thoảng, Akari lại xuống cửa tiệm, để không quẩn chân ông bà, cô sẽ chiếm đóng ngay trước giá đựng báo dựng cạnh chỗ khách ngồi chờ. Vì ở đó có truyện tranh và tạp chí. Ngày ấy, cô suốt ngày chúi mũi vào những cuốn tạp chí đăng các kiểu tóc xinh đẹp, dù tất nhiên, lúc tiệm đông, cô sẽ phải đi lên tầng hai.

Cô còn nhớ có lần thích mê một kiểu tết tóc dễ thương đến độ ngắm mãi không thôi, thế là bà đã thắt cho cô kiểu tóc giống hệt.

Akari cứ tưởng mái tóc quăn cứng đầu của mình có chải, thất thế nào cũng không như ý muốn, nhưng lúc ấy, đôi tay tài hoa của bà đã khiến mái tóc cô trở nên ngoan ngoãn như có phép màu.

Lên lớp hai, do mẹ bận nên Akari ở nhà ông bà suốt kỳ nghỉ hè. Đối với cô, mùa hè năm ấy là khoảng thời gian đặc biệt.

Hai mươi năm trôi qua, Akari lại trở về nơi này. Cô ngồi trước

gương mà lòng dâng trào cảm xúc.

Đang đắm chìm trong suy tưởng, cô chợt nghe thấy tiếng động phát ra từ trong cửa tiệm rõ ràng không người.

Phía cuối lối đi hẹp có một cánh cửa, đằng sau đó là bồn rửa mặt và nhà vệ sinh cùng cầu thang dẫn lên tầng hai, song cô dám chắc không có ai ở đó. Vừa mới thăm nhủ chắc là do thần hồn nát thần tính, chợt cô nhác thấy chiếc rèm hạt trước cánh cửa khẽ rung rinh. Akari quay phắt lại, đoạn căng thẳng đứng dậy.

Có người.

Một bóng đen đang chuyển động chỗ cái kệ cạnh bức rèm.

“Ăn... Ăn trộm...?”

Akari toan hét lên thì cái bóng lao tới. Cô ré lên và lùi lại, bóng đen sượt qua, đáp xuống nền nhà rồi nhanh như cắt chạy biến về phía cửa chính.

Hóa ra là một chú mèo đen.

Lúc giật lùi về sau, Akari húc phải cái xe đẩy, cô định nhào ra chụp thì lại ngã lăn quay, cả người đau ê ẩm, ngán ngẩm trước sự ngớ ngẩn của bản thân khi mất hồn mất vía chỉ vì con mèo hoang, cô không đứng dậy ngay được.

“Cô không sao chứ?”

Giọng nói vang lên từ cửa ra vào vẫn mở toang.

“Tôi nghe thấy tiếng hét và tiếng loảng xoảng.” Tự lúc nào, một anh chàng trẻ tuổi đã bước vào cửa tiệm lúc này như bãi chiến trường xe đẩy đổ, ngăn kéo bung, đồ bên trong văng tung tóe.

“À... Vâng, tôi... tôi không sao.”

Akari luống cuống đứng dậy. Đúng là cô chẳng còn thiết tha gì tình yêu tình báo hay công ăn việc làm, nhưng cô vẫn chưa vứt bỏ lòng tự trọng đến độ có thể nằm sõng soài trước mặt người khác giới.

“Tôi giật mình vì con mèo thôi.”

“Mèo à?”

“Nó ở trong kia. Không biết vào bằng đường nào.”

Anh ta nhòm ra phía sau bức rèm rồi quay đầu lại nói.

“À, cửa sổ bé phía trên bồn rửa mặt đang mở. Chắc chủ nhà quên đóng lại. Sắp sửa có khách thuê nên hôm nọ họ đến mở cửa cho không khí trong nhà lưu thông.”

Nhìn bộ dạng giản dị với cái tạp dề denim màu đen và đôi dép sục, có thể đoán anh sống gần đây, chưa kể còn là chỗ quen biết của chủ nhà này.

Bàn tay chìa ra quá đột ngột, Akari chưa kịp định thần đã nắm chặt lấy. Sau khi kéo cô đứng dậy, anh nở nụ cười và bảo.

“Bên trong chỉ có mỗi con mèo thôi à?”

“Ừm, chắc là vậy.”

Cửa sổ nhỏ lại gắn chấn song nên người không thể chui lọt được.

“Thế thì tốt rồi. Vậy mình làm quen lại nhé. Hân hạnh được gặp cô, cô Nishina Akari.”

“Hả?”

“Đúng không nhỉ?”

Sao người thanh niên này lại biết tên cô? Chắc hẳn thắc mắc đã

hiện cả lên mặt Akari, bởi ánh mắt anh nhìn cô khá kỳ quặc.

“A, tôi là Iida Shuji. Năm nay tôi cũng hai tám, cùng tuổi với cô. Mong cô giúp đỡ nhé.”

“Hả, cùng tuổi sao... Tôi cứ tưởng anh nhỏ hơn đấy ạ.”

“Sao bỗng dưng cô lại dùng kính ngữ thế?”

“Chắc do tôi bất ngờ.”

“Sao cô nghĩ tôi nhỏ tuổi hơn nhỉ?”

Vì anh nhìn có vẻ mảnh khảnh, khuôn mặt lại dễ thương, tuy nhiên nói điều này với nam giới có lẽ hơi thất lễ.

Quả thật nói thế hơi kỳ nên Akari lại thôi. Hơn nữa, cô có một bản khoản lớn hơn việc ấy nhiều.

“Mà sao anh lại biết tôi?”

“Bác chủ nhà Sano bảo với tôi cô sắp chuyển tới đây.”

“Đó là thông tin cá nhân cơ mà!”

“Nào nào, đừng cứng nhắc quá. Cô là cháu của ông bà Yui ngày trước từng sống ở đây phải không?”

Đến cả chuyện đó cũng lộ rồi sao.

“Bà chuyển đi chắc cũng được năm năm rồi đấy nhỉ? Tôi nghe nói sau khi ông mất, bà đóng cửa tiệm, sống ở đây một mình thêm ít lâu rồi cũng chuyển về ở với con trai do mắc bệnh mãn tính. Không biết sức khỏe bà sao rồi.”

Akari cũng đã được ông chủ nhà kiêm môi giới bất động sản kể chuyện này lúc cô thuê nhà. Cô còn nghe nói con trai bà phải chuyển công tác liên miên, thành ra chẳng rõ hiện tại người này đang ở đâu.

Khách trọ tự giới thiệu mình là cháu gái nhà này, vậy mà ông chủ nhà không mấy may nghi ngờ lại còn bộc tuệch kể trằng giang đại hải. Cô cũng nên liệu trước khả năng chuyện của mình đã đến hết tai mọi người quanh đây mới phải.

Nhưng giờ có nhận ra cũng đã quá muộn.

“Dù là cháu nhưng tôi sống xa ông bà lâu rồi. Bố mẹ ly hôn, mẹ giành quyền nuôi tôi, hiện tại mẹ cũng đã đi bước nữa, nhưng do đây là nhà ông bà nội nên tôi chẳng có dịp về thăm. Tại vẫn nhớ về cửa tiệm nên tôi có lên mạng tìm hiểu, tình cờ thế nào thấy trên trang chủ của chủ nhà đăng tin cho thuê.”

Tại sao cô phải giải bày chuyện này với người đàn ông lần đầu gặp mặt kia chứ? Tuy đầu nghĩ một đằng, nhưng miệng lại một lèo kể tất.

Cô không thích bị bới móc nên thà huych toẹt ra tất cả trước khi bị căn vặn còn hơn.

Dứt lời, cô tập trung nhất kẹp tóc vương vãi trên đất ra chiều muốn dừng cuộc nói chuyện.

“Phải rồi, dạo gần đây bác Sano đang mày mò dùng máy tính mà. Bác bảo dạo này buôn bán trên mạng thịnh quá, khéo khu phố mua sắm cũng sẽ chẳng còn khách lai vãng.”

Anh lẳng xăng vào phụ một tay, nhưng cô chỉ muốn dừng cuộc tán dóc này lại sớm chừng nào hay chừng đấy. Dọn xong, Akari lên tiếng.

“Cảm ơn anh. Lúc này anh đang trên đường đi đâu phải không? Do tôi gây náo loạn cả lên, xin lỗi nhé.”

“Không, cũng chẳng phải việc quan trọng gì đâu.”

Anh vừa nói vừa tiến về phía cửa.

“Từ giờ chúng ta là hàng xóm rồi, nên có gì cô cứ gọi.”

Đoạn anh ló mặt ra cửa, chỉ tay về phía tòa nhà chéch bên kia đường.

“Kia là tiệm của tôi. Tôi hiện là hội trưởng hội kinh doanh, nên có thể tư vấn cả chuyện bán buôn nữa.”

Là ngôi nhà xây theo kiểu phương Tây kia.

Tức anh ta là người sửa kỷ niệm?

Akari chưa biết có nên hỏi lại không, bởi xem chừng nó rất hoang đường. Giữa lúc cô còn ngần ngừ, anh đã vẫy tay chào tạm biệt như thể hai người là bạn thân từ lâu rồi bỏ đi.

Đóng cánh cửa gắn kính màu vừa là lối ra vào của tiệm, vừa là cửa chính căn nhà, Akari cho phép mình thở phào. Cứ tưởng sẽ bị hỏi han nhiều hơn, ví như con gái mà sao lại thân cô thế cô đến sống ở cửa tiệm cũ này, rồi nghề ngỗng thế nào, hay đã qua mấy đời chồng - dù tất nhiên câu trả lời là chưa, nhưng may sao tất cả chỉ dừng lại ở đó, cô thấy như trút được gánh nặng.

Sửa kỷ niệm mà cần dùng đến tạp dề sao?

Thành thật mà nói, anh ta trông giống nhân viên tiệm cà phê hơn. Song ở khu phố mua sắm này đào đâu ra cửa tiệm kiểu cách như thế kia chứ.

Akari đắm chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ, đến lúc ngẩng đầu lên thì ánh sáng mới ban nãy còn chiếu vào phòng đã biến mất. Đạo này, tuy ban ngày vẫn nóng bức nhưng trời tối rất nhanh.

Cô mò mẫm công tắc trên tường và bật đèn trần. Chủ nhà đã nối lại điện, mở đường ga và nước sinh hoạt. Một số đồ dùng cô cho chuyển đến trước được xếp ở tầng hai nơi cô sẽ sinh hoạt. Cô xách va li, lên cầu thang cuối lối đi rồi bước vào gian phòng tám chiếu ngổn ngang thùng giấy.

Ngày trước ông bà cô dùng chỗ này làm phòng khách. Nếu cô nhớ không lầm thì phía Tây có phòng ngủ, tiếp đó là một gian như nhà kho mà ông bà vẫn gọi là phòng trẻ con. Có lẽ sau khi con cái rời nhà lập nghiệp, căn phòng đã được chuyển thành kho chứa đồ. Khác với cửa tiệm ở tầng một, không gian sinh hoạt này không thấy sót lại tư trang của hai người. Trên mặt chiếu chỉ toàn thùng giấy. Đã chẳng còn thấy nào là rèm cửa và nệm hoa lá theo sở thích của bà, rồi những món đồ lưu niệm, búp bê bằng gỗ hay cá tám thắm đã sồn lông.

Akari dỡ đồng thùng giấy xuống và lôi ấm đun nước từ chiếc hộp để dưới cùng ra. Cô vào gian bếp thông với phòng khách, bật bếp ga lên rồi đun nước, đoạn lấy mì cốc ăn liền từ trong va li.

“Biết vậy lúc này mua sẵn sandwich có phải hơn không.”

Trước ga có một cửa hàng tiện lợi, nhưng vì mỗi bữa ăn mà lợi ba quăng đồng thì cực quá. Cô lại chẳng biết trong khu phố mua sắm này có tiệm nào bán đồ ăn không.

Mở cửa sổ nửa dưới gắn kính mờ, cô có thể thấy rõ ngôi nhà kiểu Âu chéch xéo bên đường. Xem chừng nhà ấy có vườn, bởi một cái cây to đang vươn cành phía trên mái nhà xanh.

Akari nặn óc nhớ lại nhưng thật lạ, cô chẳng lưu giữ chút ký ức nào về căn nhà ấy. Chắc với một đứa trẻ, nó chẳng có điểm gì thu

hút. Ngoại trừ khung cửa trưng bày nhỏ, trông nó giống nhà ở hơn cửa tiệm, chưa kể phải đi hết bậc đá mới đến cửa ra vào, đừng nói con nít, khối người cũng vô tình lướt qua. Hơn nữa, nếu là một khu phố mua sắm tấp nập, biển hiệu sặc sỡ như trước đây thì hẳn căn nhà đó chẳng lấy gì làm bắt mắt.

“Mà không biết đây là tiệm gì nhỉ?”

Đang mãi nhìn thì cô trông thấy một chú mèo nhảy xuống từ tường gạch và đứng đỉnh lướt qua trước khung cửa trưng bày.

Bộ lông của nó đen tuyền, giống con mèo làm Akari thất kinh hồn vía lúc nãy.

2.

Xưa nay Akari vốn quen với lối sống đi bộ dăm ba phút là đến cửa hàng tiện lợi, thế nên nội chuyện sáng ra không có đồ ăn đã khiến cô như gặp nạn trên núi.

Cô lột tằm thân ê nhức sau khi quần quật dọn dẹp ra khỏi nhà tìm thức ăn, băn khoăn giữa hai phương án: chịu đói đi bộ gần hai mươi phút đến trước ga, hoặc lang thang trong khu phố mua sắm, may ra vớ được một cửa hàng tiện lợi gần đây.

Cô định bụng sẽ túm lấy ai đó để hỏi nhưng khu phố vào buổi sáng vắng tanh vắng ngắt. Cũng chẳng thấy bóng dáng ai hỏi hỏi lo mở cửa hàng quán, chỉ rặt những cửa cuốn viết tên tiệm đã xin màu giữa ánh sáng ban mai.

Ngày xưa cạnh salon tóc Yui là tiệm đồ khô và quán ăn, nhưng hiện đã bỏ hoang. Đối diện tiệm đồ khô là tiệm chụp ảnh tuy đã đóng cửa nhưng cô biết có người sống, bởi tối qua vẫn thấy đèn. Ở đây nhiều nhà như vậy, song có lẽ mới sáng sớm nên đường phố còn yên tĩnh.

Dấu tích của một thời tấp nập chỉ là những khóm hoa trang trí trên cột đèn đường. Chẳng rõ tại sao, đến tận bây giờ chúng vẫn chưa bạc màu. Có lẽ đó chính là lý do khiến nơi đây không thể trở thành con đường bình thường mà vẫn mang dáng dấp khu phố mua sắm bị bỏ ngoài dòng thời gian.

Akari thả hồn treo ngược cành cây nghĩ linh tinh, đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên sau lưng.

“Chị là người thợ cắt tóc mới đến phải không?”

Một cậu thanh niên ngấp nghé hai mươi với bộ dạng ngổ ngáo đang đứng đó. Khuôn mặt cậu cháy nắng cùng mái tóc tẩy màu dựng đứng, vòng cổ và khuyên tai bạc lòng thòng nhìn đến là nặng, song chẳng rõ tại sao, cậu lại khoác trên mình bộ đồ thầy tu. Khó hiểu hơn nữa là cậu đeo toàn những thứ đồng nát như chìa khóa cong vẹo hay đai ốc...

“Chị còn chưa chào hỏi em đâu nhé. Mau đến viếng đền đi.”

Cậu ta nói, mắt lờm lờm nhìn xuống Akari. Việc chào hỏi cậu thanh niên nhìn như thành phần bắt hảo này với cụm từ “đi viếng đền” dường như chẳng có chút liên quan gì đến nhau cả, cô bất giác chau mày.

“Viếng đền là sao?”

“Viếng đền thờ đấy. Mới đến mà không cúng tiền, thần phạt cho bây giờ!”

“Đền thờ?”

“Đền nằm sâu trong kia kìa. Đền này có từ lâu đời lắm rồi!”

Ngẫm lại, cô nhớ ra hôm qua lúc đến đây, bị lạc đường và có đi qua một nơi hao hao đền thờ.

“Đã là người mới thì phải cúng tiền giấy. Chứ ba đồng xu lẻ thì khó buôn bán phát đạt lắm.”

“Hả?”

Cậu ta nói quàng xiên gì vậy.

“Taiichi, em lại định ăn trộm tiền cúng à?”

Một giọng nói khác vang lên. Anh Iida Shuji chuyên sửa kỹ niệm hay gì đấy, xuất hiện với túi rác trên tay.

Anh để rác dưới cột điện rồi mỉm cười chào cô bằng khuôn mặt mới sáng đã tươi như hoa. Tóc tai bù xù cột túm lại, đôi mắt chưa quen với ánh nắng mai chỉ chực sụp xuống, Akari bất giác quay mặt đi, lúng búng mãi mới đáp lại được lời chào.

“Lại là thế nào. Em chỉ mượn thôi, có trả đàng hoàng mà.”

“Thế cơ à. Với cúng là tùy tâm, ai lại ép uổng như thế.”

“Em nghĩ cho chị ấy chứ bộ.”

“Khoan, em nghĩ cho chị chỗ nào hả?”

“Chứ còn gì nữa. Quên đi viếng thì làm ăn không thuận buồm xuôi gió đâu.”

Đúng là không thể bắt hình dong, cậu ta có vẻ rất sùng đạo. Nhưng trộm tiền cúng là sao? Mà chuyện ấy bàn sau.

“Em bảo kinh doanh gì cơ?”

“Ừa, không phải chị trở về để tiếp quản tiệm cắt tóc sao?”

Trở về, hai từ ấy bắt chợt cửa vào tim Akari. Cô đã *trở về* ư? Liệu cô có tư cách nói mình *trở về* hay không?

“Tiệm cắt tóc?”

Anh thợ sửa kỹ niệm nghiêng đầu thắc mắc và chen ngang câu chuyện.

“Chị này là người hôm qua chuyển đến căn nhà xéo tiệm anh Shu phải không? Mới nãy chị ấy vừa đi ra từ tiệm cắt tóc đó mà.”

“Salon tóc Yui...” anh lẩm bẩm rồi bất ngờ reo lên “A!”

“Thế cô là Nishina...?”

“Vâng.”

“Ờ, sao mặt cô khác vậy.”

Hóa ra anh tưởng không phải cùng một người. Quả thật hôm qua Akari trang điểm rất đậm, đã vậy kiểu tóc còn chẳng giống ai.

“Gì? Chị mới phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Cậu nhóc tóc nâu nói.

“Nói nhăng nói cuội gì vậy hả?”

“Đâu mới là người thật thế?”

Anh thợ sửa kỷ niệm nghiêm mặt chăm chăm nhìn Akari. Cái gì mà thật giả cơ chứ, cô nghĩ thềm trong lúc ngẫm lại bộ dạng mình hôm qua.

“Tôi bây giờ.”

“Thế thì may quá.”

Ý anh ta là sao?

“Mà Nishina đang đi đâu đấy à?”

Cuộc nói chuyện cuối cùng đã trở lại bình thường khiến cô nhẹ nhõm hẳn.

“À đúng rồi, gần đây có cửa hàng tiện lợi hay gì không? Tôi quên mua thức ăn.”

“Ừm, chỉ có một cái ở trước ga thôi. Trong khu phố mua sắm có tiệm bánh mì đấy nhưng giờ chưa mở cửa đâu.”

Nghe thấy cụm từ “trước ga” mà tâm trạng Akari tuột dốc không phanh.

“Cô chưa ăn sáng à? Vậy đến nhà tôi đi.”

“Ấy, thôi.”

Anh thợ sửa chữa này bán cả thức ăn? Làm gì có luyện. Vậy tức là sao? Anh ta đang mời mình dùng bữa? Dầu mới gặp mỗi một lần?

Dù sao cô cũng là con gái, chưa gì đã gật đầu cái rụp thì có dễ dãi quá không? Khổ nỗi hai tiếng “bữa sáng” kích thích cái bụng lép kẹp của Akari ghê gớm.

“Đi nào. Taiichi cũng đến nữa mà.”

• • •

Trong khi đầu óc chưa kịp nắm bắt nguyên nhân nào dẫn mình đến nhà anh thợ sửa kỷ niệm ăn bữa sáng thì lúc nhận ra, Akari đã cùng cậu thanh niên tên Taiichi bước qua cửa ngôi nhà kiểu Âu.

Ánh nắng len lỏi vào nhà từ khung cửa sổ quay ra đường. Đồng hồ xếp chặt như nệm trên tường và trong các hộp kính, cái nào cái nấy nhìn đã nhuốm màu thời gian. Căn phòng bên cạnh được ngăn với phòng này bằng cửa kính, trong đó có chiếc bàn rộng xếp gọn gàng các bộ phận đồng hồ đã bị tháo tung cùng dụng cụ các loại.

“Tiệm này là tiệm gì vậy?”

“À, tiệm đồng hồ đấy. Ở lối vào có bảng hiệu, cô không để ý à? Tiệm đồng hồ Iida.”

Hóa ra là thế.

“Vậy là anh sửa đồng hồ à...?”

“Ừm, ngày xưa bán cả hàng mới, nhưng khách đến sửa là nhiều

nên giờ thành ra vậy.”

Nói cách khác, không phải “kỷ niệm” mà là “đồng hồ kỷ niệm”. Có lẽ chữ “đồng hồ” dán trên tấm biển kim loại để ở cửa kính trưng bày đã long mất.

Ngộ ra mọi chuyện, Akari thấy hài quá, suýt phá ra cười nên vội vàng đưa tay bịt miệng.

“Cô sao vậy?”

“Không... Không, tôi không sao.”

“Phục anh thật, công việc tũn mủn thế này mà cũng bám trụ đến giờ.”

Taiichi phán một câu xác xược nhưng anh thợ sửa kỷ niệm, hay đúng hơn là anh thợ sửa đồng hồ không hề để bụng.

“Đồng hồ mà dùng hơn hai mươi năm, ngoại trừ nhà sản xuất thì hiếm đâu có sẵn các bộ phận để thay thế lắm, thành ra khó mà sửa chữa được. Tuy nhiên, không ít người vẫn muốn sử dụng chiếc đồng hồ họ yêu quý, nên anh muốn đem sức mình phục chế lại. Công việc này nhìn thế chứ vui lắm.”

Bản thân chiếc đồng hồ được nâng niu chính là “khoảnh khắc kỷ niệm”, bởi nó ghi dấu thời gian cùng với người chủ của mình. Suy nghĩ theo hướng này, thứ anh đang sửa có lẽ không phải chỉ là một cỗ máy vô tri vô giác.

“Với cả tạp dề của anh.”

“Hả?”

“Hôm qua anh mang tạp dề còn gì. Trông anh như nhân viên tiệm cà phê nên tôi cứ băn khoăn không biết cửa tiệm anh buôn gì.”

“À, lúc làm việc tôi cũng mang, còn hôm qua, lúc ấy tôi đang trên đường đi mua đồ ăn tối.”

Anh cười nói, đoạn dẫn Akari cùng Taiichi vào phòng ăn. Cạnh bồn rửa chén tuy cũ nhưng sạch sẽ và có vẻ được sử dụng thường xuyên đặt một chiếc bàn tròn cũng thuộc hàng lâu năm.

“Mọi người đợi tí để tôi nướng chút đồ khô.”

Trong lúc đó, anh nhanh nhẹn dọn cơm, canh miso và trứng chiên ra bàn.

Ngay cả những hôm người yêu ngủ lại nhà, Akari cũng chưa lần nào chuẩn bị một bữa sáng đúng chất bữa sáng thế này. Vậy mà giờ đây, chẳng rõ dòng đời đưa đẩy thế nào, cô lại sắp sửa ăn sáng ở nhà một người còn chẳng phải bạn trai mình. Một lần nữa, cô cảm thấy mình trở trên khuôn khiếp khi ngồi đây thế này, hiềm nỗi không cách nào cầm lòng trước mùi canh miso cùng đồ khô đang len lỏi vào cái bụng rỗng, cô đành chai mặt ăn chực.

“Anh Shu ới, có cà tím muối không?”

Hình như Taiichi hay đến đây. Cách cậu gọi anh thợ đồng hồ cũng có phần suồng sã.

“Hết rồi. Mai mới anh muối thêm.”

“Cậu nhóc này... chắc không phải em trai anh nhỉ?”

Akari nhìn tới nhìn lui hai người mà chẳng thấy điểm nào giống nhau. Nếu Taiichi sở hữu đôi mắt một mí sắc mảnh, dầu tẩy tóc hay đeo đồng vòng cổ loảng xoảng vẫn không thể xóa bỏ nét Nhật Bản thì anh thợ đồng hồ lại có đôi mắt hai mí đẹp đến mức cô thấy thật phí phạm vì nó được đặt trên khuôn mặt một người đàn ông.

Tiếc là cặp mắt to ấy đã bị phần tóc mái khá dài che mất quá nửa.

“Này, cậu nhóc nào đấy hả?”

Taiichi khó chịu hếch cằm lên.

“Thì em là học sinh đúng không? Học cấp ba à?”

“Em sinh viên rồi nhé. Và bọn em chẳng phải anh em gì sất.”

“Chúng tôi là hàng xóm thôi.”

Anh thợ đồng hồ tỉnh bơ nói.

“Nishina này, cô có chứng chỉ hành nghề thẩm mỹ phải không?”

Đột nhiên câu chuyện bị bẻ lái khiến cô suýt nữa thì làm rơi tách trà.

“À, vâng.”

Cô sửng sò, ai ngờ chỉ một phút lỡ miệng trên điện thoại với chủ nhà mà có vẻ chuyện đã truyền đến tai hết thảy mọi người trong khu phố mua sắm này cơ chứ.

“Nói vậy tức là chị sẽ thừa kế cửa tiệm cắt tóc còn gì. Hèn chi. Nếu không, ai lại ở trong căn nhà cũ mốc cũ meo của cái khu thế này chứ.”

Tôi không thừa kế gì hết, Akari suýt nữa thì vặc lại nhưng đã kịp nuốt lấy câu nói ấy. Xem chừng cậu ta định ninh cô là cháu gái nên sẽ tiếp quản công việc kinh doanh của ông bà. Được cái nếu cứ nói đại như vậy, cô sẽ khỏi phải lo bị hỏi han sao lại về đây rồi những chuyện khác nữa. Chắc hẳn cả anh thợ đồng hồ lẫn mọi người trong khu phố này đều đã được nghe từ ông chủ nhà câu chuyện cô cháu gái trở về tiếp quản cửa tiệm của ông bà rồi, vậy thì cứ để họ

làm tưởng thế đi.

“À, nhưng chị chưa tính mở tiệm lại ngay đâu. Cũng khó, các tiệm trong khu phố mua sắm này đều đóng cửa, chẳng có nổi dăm bóng khách. Máy tiệm đang hoạt động cũng không thấy phát đạt cho...”

Đang kéo nhả từng từ nghe cho hợp tình thế, cô chợt nhận ra mình lỡ lời song đã quá muộn. Taiichi bắn ánh mắt hình viên đạn về phía cô.

“Xin lỗi chị nhé, bọn này không phát đạt cho lắm.”

“... Xin lỗi, ừm, là tôi tự tiện phán xét.”

“Không đâu, cô nói đúng. Tôi là dạng người cắm đầu vào sở thích nên lại ưng cái việc thích thì làm mà không thì thôi.”

Nói đoạn, anh thợ đồng hồ mỉm cười thật tươi, như thể rất hài lòng với tình hình ế ẩm của nơi này.

“Nhưng thật ra những cửa tiệm im lìm kia chỉ đang ngủ thôi. Tỉnh thoảng chúng sẽ tỉnh giấc, một con phố mua sắm như thế đâu tệ nhỉ?”

Tuy chẳng hiểu lắm, song khi tưởng tượng những cửa tiệm chìm trong giấc ngủ đồng loạt tỉnh dậy, cả khu phố trở nên nhộn nhịp, trong đầu Akari vẽ nên một khung cảnh vượt xa cả ký ức thuở bé hay những ảo tưởng ở viễn vông, bất giác nét mặt cô dần ra.

“Chắc giờ tôi sẽ đi viếng đền. Đường từ đây đến đó thế nào nhỉ?”

Dẫu không phải buôn bán nhưng dù gì đã chuyển đến nơi này, cô cũng mong cuộc sống mới sẽ xuôi chèo mát mái. Thế nên đi cầu lộc không phải một ý tưởng tồi.

“Taiichi dắt chị ấy tham quan một vòng đi.”

“Hả, sao lại là em?”

“Đằng nào em cũng rảnh mà?”

“Tôi đi một mình được rồi. Mà em là sinh viên đúng không? Không đi học à?”

“Có mấy khi cậu nhóc đi học đâu nên cô không cần để tâm. Taiichi nhỉ?”

“Rồi rồi. Nhưng chị nhớ cúng tiền đây.”

Hóa ra cậu nhóc vẫn găm chuyện này trong bụng. Akari gật đầu, nhắm tính sẽ cúng vài đồng lẻ.

“À đúng rồi. Anh Shu ời, em nhớ được thứ này, anh nghĩ nó là gì?”

Đang dợm đứng lên thì sực nhớ ra, Taiichi lôi từ trong túi ra một vật rồi đặt lên bàn.

Đó là chiếc hộp gỗ hình chữ nhật, ngoại trừ phần đáy, mặt nào cũng vẽ hình, nhìn qua có thể đoán là sản phẩm của một cô cậu học sinh nào đó làm ra trong giờ công nghệ. Tranh vẽ ngôi nhà mái xanh, một người đàn ông, một người phụ nữ và một cô bé thất chiếc nơ to cùng con mèo đen, có lẽ là cảnh một gia đình.

Hộp đầy vết xước, các góc đã sứt mẻ hết cả, nắp không mở được nên xem chừng không dùng để đựng đồ mà chỉ để trưng.

“Đây là hộp nhạc chứ còn gì? Em nhìn đi, dưới đáy có gắn ốc kia.”

“Nhưng nó không chạy được.”

“Thì tại nó hỏng rồi chứ sao.”

“Rõ chán, hóa ra chỉ là hộp nhạc. Làm em cứ tưởng trong đó sẽ có thứ gì hay ho chứ.”

Taiichi thử lắc chiếc hộp thì nghe thấy tiếng lạch cạch.

“Bên trong đựng gì thì phải.”

“Để em mở thử.”

Taiichi nhoài người tới.

“Nhưng đây là đồ người khác đánh rơi mà?”

“Nhìn nó tã lăm rồi. Em không nghĩ sẽ có người xin nhận lại đâu. Em mà không nhặt về, nó đã thăng tiến vào thùng rác rồi. Nhưng nếu bên trong là đồ gì đó có thể xác định danh tính người chủ, mình có thể trả lại cho họ mà?”

Nghe rất bùi tai, song Akari thầm nghĩ bên trong mà để tiền, có khi lại vào ví cậu.

“Không biết miếng gỗ dưới đáy có tháo ra được không. Con ốc mà không gở sét chắc sẽ mở được.”

Anh thợ đồng hồ mau lẹ lấy đồ nghề từ chỗ làm việc, đoan bày ra một loạt tuốc nơ vít nhỏ xíu Akari chưa từng nhìn thấy. Cả hộp nhạc lẫn các con ốc cố định đáy hộp đều khá nhỏ, nhưng tuốc nơ vít anh lựa ra vẫn thuộc dạng to trong hộp dụng cụ.

Kích thước ren bé đến nỗi cô cứ nghĩ phải dùng kính lúp mới nhìn ra, vậy mà anh thợ đồng hồ trong chớp mắt đã khéo léo tháo rời bốn con ốc cố định bốn góc. Tuốc nơ vít hòa làm một cùng chuyển động của ngón tay anh, Akari nhìn lóa cả mắt. Nhớ lại ngày xưa, hồi còn quan sát các chuyên viên thẩm mỹ đi trước để học việc, cô từng nhìn như bị thôi miên vào chiếc kéo thoăn thoắt tựa hồ

gắn liền vào bàn tay người thợ, tưởng chừng nó không còn là chiếc kéo bình thường nữa. Tuy nhiên, nếu những chuyển động ấy có thể hiểu bằng cảm giác thả lỏng của anh lại khác hẳn, chúng giống như một loài sinh vật mới.

“Chúng đã bị mở ra vài lần rồi thì phải. Chắc là để nhét đồ vào trong hay gì đó.”

“Anh mở mau đi.”

Mắt Taiichi sáng rõ lên như con nít, xem ra cậu có vẻ rất tò mò về thứ bên trong.

Trên mặt đáy gắn chết phần thân hộp nhạc, cổ một bộ máy màu bạc và chiếc hộp nhựa mỏng.

“Là phim âm bản.”

Đúng như lời anh nói, hộp đựng một số tấm phim âm bản nhỏ xíu, những thứ đã dần vắng bóng kể từ ngày máy ảnh số lên ngôi.

“Ảnh gì thế nhỉ?”

Để nguyên thì khó mà biết nên anh scan lên máy vi tính và chuyển sang dương bản. Bức hình xuất ra là một tấm ảnh gia đình trông như được chụp trong studio.

Trong tất cả các tấm hình cô con gái và người mẹ đều khoác trên mình bộ đồ trang trọng và nhoẻn miệng cười. Chiều cao của cô con gái tăng dần theo từng bức hình từ khi còn là học sinh tiểu học đến lúc lên cấp ba, không rõ chụp nhân dịp gì. Tấm cô bé mặc kimono có thể là dịp Tết, còn tấm chụp với bộ đồng phục có thể là lễ khai giảng hay tốt nghiệp.

“Gì thế này, chán bỏ xừ.”

Không rõ Taiichi mong đợi điều gì, song cậu lẩm bẩm.

Gia đình này chăm chụp hình thật nhưng không thấy tấm nào có ông bố lên hình. Hay nhà họ vắng bóng người bố? Trên hết, điều khiến Akari lấy làm lạ là tấm nào cũng xuất hiện một con mèo đen. Ất hẳn đây là con mèo hai mẹ con nhà này nuôi, tấm thì cô bé ôm mèo trong tay, một số tấm khác, con mèo lại nằm dài trên lưng ghế xô pha hoặc ngồi yên, mắt hướng thẳng về phía ống kính. Nó không khác gì một thành viên trong gia đình, và điều này chẳng có gì bất thường, song Akari lưu tâm nhất là chẳng rõ tại sao, nó khiến cô nhớ đến chú mèo hôm qua.

“Toàn hình chụp những ký ức quý giá nhỉ.”

“Nhưng chỉ mấy tấm hình này thì khó biết được chủ nhân là ai.”

“Taiichi, em nhặt được ở đâu vậy?”

“Trong khu đèn đây.”

“Vậy thì em nên dán giấy thông báo. Có khi người đánh mất lại xuất đầu lộ diện.”

“Hả. Em làm á? Rách việc lắm.”

“Nhỡ đâu chiếc hộp rất quan trọng với họ thì sao. Hơn nữa, họ đánh rơi trong đèn thờ thế này, thần linh ắt cũng mong đưa nó trở về với chủ nhân. Em làm coi như bù được tội chôm tiền cúng, tiện cả đôi đường.”

Anh thợ đồng hồ lý luận bằng một giọng điệu chặt chẽ đến mức bất ngờ, không chừa đường nào cho Taiichi thoái lui.

“Đã bảo em chỉ vay thôi mà.”

Bỏ ngoài tai lời cầu nhàu của Taiichi, anh thợ đồng hồ như bị hút

mất hồn, dán mắt vào chiếc hộp phát nhạc giờ đã im lìm.

“Có sửa được không nhỉ.”

Anh mắt anh vô cùng nghiêm túc.

Chiếc hộp nhạc đã hỏng, giờ chẳng khác nào đồng phế liệu. Song anh thợ đồng hồ quán vải cẩn thận món đồ có khi chẳng phải đánh rơi mà là cố tình ném đi ấy lại.

Sửa kỷ niệm xưa? Biết đâu tấm bảng đặt ở cửa sổ trưng bày là đúng? Chẳng hiểu sao, ngay cả Akari cũng càng lúc càng thấy mù mờ.

3.

Khu phố mua sắm chạy dọc theo hướng Bắc-Nam, đi bộ một đoạn về phía Nam sẽ thấy một bảng chỉ đường lắp ló giữa hai tòa nhà. Trên phiến đá cao cỡ đầu gối có viết dòng chữ “Đền thờ Tsukumo”. Từ đó, tiếp tục đi về hướng Đông thì thấy trải ra trước mắt là một con đường đá hẹp. Taiichi và Akari đi chưa được bao lâu đã thấy cổng torii ^[1] hiện ra.

Không gian khu đền xấp xỉ một công viên khiêm tốn với hàng rào đá tầm thước bao quanh. Leo hết bậc thang nhỏ hẹp và đi tiếp trên con đường đá, phía trước là đền thờ nom như sắp bị chôn vùi giữa rừng cây. Giống với khu phố mua sắm, đền thờ này dường như cũng đã bị thế gian quên lãng, song quanh đền lại được quét tước rất sạch sẽ.

Nhân lúc Taiichi nổi hứng rời khỏi đền đi sâu vào trong rừng cây, Akari tranh thủ ném tiền cúng, đập tay cầu khẩn, nhanh nhẩu kết thúc việc lễ bái.

Toan quay về thì cô nghe thấy Taiichi í ới gọi.

“Này! Chị lại đây mà xem!”

Vòng theo mé đền thờ cô thấy một gốc cây bị phạt ngang, to đến độ ba người dang tay có khi ôm không xuể. Gốc cây cao cỡ đứa trẻ, Taiichi hẳn đã leo lên trên và giờ thì đang hiên ngang đứng đó. Cậu thốt ra một câu nghe rất con nít:

“Mỗi lần đứng đây, em lại có cảm tưởng mình hóa thành cây cổ thụ.”

Nhưng nói gì thì nói, quanh gốc cây quán thờ rơm, tức nó được xem là cây thần, vậy mà cậu nhóc này dám đạp chân lên là thế nào?

“Sao cây lại bị đốn vậy?”

“Bị sét đánh đấy. Chuyện của sáu năm trước rồi.”

“Ra thế, mà này, em trèo lên không sợ bị trời phạt sao?”

“Riêng em là ngoại lệ.”

Lý luận kiểu gì thế này.

“Để em bật mí cho cái này hay ho lắm. Nếu chị muốn trèo lên thử thì cứ bỏ tiền giấy vào hòm là được. Như thế thần linh sẽ không nổi cáu đâu.”

Akari ngán ngẩm quay lưng. Cô vừa toan bước đi thì cậu cũng nhảy phốc khỏi gốc cây và lẻo đẻo theo sau.

Mái tóc tẩy màu tung bay theo gió. Cậu tiếp đất không chút động tác thừa, tựa một con thú hoang linh hoạt.

“Này, chị muốn tìm thử chủ nhân hộp nhạc ấy không?”

“Hả, sao lại hỏi chị?”

“Đằng nào chị cũng rảnh mà.”

“Chị vẫn có việc của chị.”

Akari cúi kinh đóp lại, nhưng Taiichi vẫn nhằng nhẵng theo chân cô, hớn hờ trước ý tưởng thú vị kia.

“Lúc này em vừa nghe thấy thần linh phán rằng tìm được sẽ có phúc lớn.”

“Thần bảo em thế à? Chứ chị chẳng nghe thấy thần nói gì hết.”

“Em nghĩ nếu mình trả lại nó cho người đánh mất, họ sẽ biết ơn và quyên cả núi tiền cho xem. Lúc ấy em cũng sẽ chia cho chị một phần...”

Hóa ra phúc lớn là thế. Akari phớt lờ, ngoặt vào hẻm.

“Đợi em với, chị tìm bên đó hả? Lúc tìm thấy, chị nhớ phải nói lại ý của thần linh đấy nhé.”

“Chị không tìm gì hết. Chỉ tản bộ quanh đây cho biết khu này có hàng quán gì thôi.”

“Không cần tốn sức thế đâu. Vì số cửa hàng đang mở chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.”

Taiichi vẫn bám theo sau. Hay nói đúng hơn, cậu đang định giới thiệu khu phố mua sắm này cho người vẫn còn lạ nước lạ cái như cô. Cuối cùng, cậu vượt lên trước và lững thững đi trong hẻm.

“Chị bảo này, lúc nãy anh thợ đồng hồ nói hàng quán chỉ đang say ngủ. Nghĩa là sao?”

“Chuyện các cửa tiệm sẽ tỉnh giấc ấy à? Chắc anh ấy nhắc tới quán ăn chỉ mở cửa vào thứ Hai hay cửa hàng bán mấy mô hình nhựa chuyên phục vụ đám dân cuồng, có khách hẹn trước mới mở cửa chứ gì.”

Có cả những cửa tiệm như vậy à? Hóa ra là thế, trong đầu vẽ bao nhiêu viễn cảnh kỳ bí hơn nên giờ đây Akari chỉ biết bấm bụng nén nụ cười khó xử.

“Đây là tiệm quà vật, đóng cửa tầm mười năm trước rồi. Đằng kia là tiệm thịt, từ ngày mở thêm cửa hàng trước ga, ở đây chỉ còn

là kho hàng thôi.”

Lúc nhận ra thì cô đã ra khỏi hẻm và quay trở lại khu phố mua sắm. Hai người rảo bước về phía Nam, Taiichi vừa đi vừa luôn miệng giới thiệu.

Xem chừng cậu nhiệt tình và ân cần hơn cô nghĩ.

“Sao em và anh thợ đồng hồ thân nhau thế?”

“Bọn em có thân thiết gì đâu. Anh Shu là hội trưởng hội kinh doanh khu này nên suốt ngày ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng ấy mà.”

“Chẳng hạn giúp mấy thành phần bất hảo như em cải tà quy chính?”

“Sao chị nói em thế...! Đừng trông mặt mà bắt hình dong chứ!”

“Chứ không phải em đang cúp tiết sao?”

Cậu hừ mũi rồi quay ngoắt sang bên ngậm hột thị, nhưng không có vẻ để bụng. Mắt cậu bỗng sáng rỡ lên như bắt gặp thứ gì.

“Nhìn kìa, có con mèo. Có phải con mèo quỷ sứ hù chị mất mật không?”

Dẫu chẳng hiểu ý nghĩa câu hỏi nhưng cô vẫn nhìn theo. Có con mèo đen vừa nhảy phốc lên bờ tường xi măng, cô nhận ra quả đúng là con mèo hôm qua.

Khó có thể là mèo hoang, bởi trông nó béo tốt, lông cũng dày mượt. Từ trên bờ tường, con mèo nhướng đôi mắt màu vàng bình thản nhìn xuống Akari.

Cô đang định bước lại gần thì bỗng dừng, một cô gái lao ra từ con hẻm, đoạn hét toáng lên khi nhìn thấy con mèo.

“Papa!”

Tuy nhiên, thoát cái, con mèo đã nhảy vào bụi cây mất dạng. Cô gái thông vai thất vọng.

“Ủa, mèo của em à?”

Đó là một cô gái kém Akari chừng năm, sáu tuổi, tóc ngắn cũn cỡn như con trai, mặc áo thun và quần jean tuềnh toàng. Nhận ra sự có mặt của Akari, gương mặt cô gái lộ vẻ ngỡ ngàng.

“Không phải... Chỉ hơi giống thôi ạ. Nó quay lại khi nghe em gọi nên em còn tưởng đó là Papa cơ.”

Cô gái phân trần. Akari cứ mang máng đã gặp cô đâu đó.

“Chà, bố chị rậm lông thật đấy.”

“Ấy là tên mèo ông tướng ời,” Akari đằng hắng thì thầm với Taiichi.

“Em bị mất mèo à?”

“Vâng, nhưng chuyện xảy ra lâu lắm rồi. Từ thời em còn học cấp ba.”

Bỗng dưng, những bức ảnh ở chỗ anh thợ đồng hồ lúc nãy lóe lên trong tâm trí cô. Bởi người này nhìn y đúc cô gái trong hình. Chưa kể con mèo đen cũng có trong ảnh.

Đang lăn tăn chưa biết nên hỏi thế nào thì cô nghe thấy ai đó cất tiếng gọi, “Saki!” Cách đó hai căn nhà có một cửa tiệm đề bảng “Tiệm bánh Hara”. Một người đàn ông vừa mở cánh cửa kính đã cũ treo tấm biển “Đang chuẩn bị” và ló đầu ra.

Cô gái được gọi là Saki cúi chào bọn Akari rồi hốt hải rào bước đi mất.

“Taiichi, chị bảo này. Em có thấy cô ấy giống người trong mấy tấm hình vừa nãy không?”

“Hả? Thế à?”

Taiichi nghếch mặt ra vò mái tóc tẩy màu.

“VẬY chuyện sẽ là con mèo vô cùng trân quý chiếc hộp nhạc và những bức ảnh kia, nó đến đây gặp cô gái, nào ngờ đánh rơi cái hộp giữa đường.”

Chẳng lẽ con mèo giữ những thứ ấy làm kỷ niệm? Tưởng chừng rất vô lý, song khi xét tới việc nó góp mặt trong ảnh như một thành viên gia đình, Akari lại mạnh nha suy nghĩ biết đâu lời Taiichi không hoàn toàn trật chĩa.

Cậu đột nhiên đưa tay ôm đầu.

“Không được! Nếu đem trả hộp nhạc cho con mèo thì nó đâu cúng tiền được!”

Ngay sau đó, cậu thống vai ngao ngán. Ai đòi lại một mực cho rằng mèo đánh rơi đồ kia chứ, đầu óc cậu ta có vấn đề không nhỉ?

“Cô gái vừa nãy là con chủ tiệm bánh à?”

“Chị nhầm rồi. người ló mặt ra khỏi cửa mới là con trai chủ tiệm bánh. Nghe nói anh ấy sắp sửa kết hôn.”

VẬY nhiều khả năng cô gái là vợ sắp cưới của anh bởi bầu không khí giữa họ khá thân thiết. Thêm nữa, nếu cô ấy và cô bé trong hình là một người thì tất nhiên, có thể luận ra chính cô đã đánh rơi hộp nhạc chứ chẳng phải mèo nào.

Nếu nói ra điều này, Taiichi thế nào cũng mừng như mở cờ trong bụng vì cơ may có người cúng tiền nhưng Akari quyết định im lặng.

• • •

Anh thợ đồng hồ đi vắng.

Akari định bụng đến báo với anh thông tin cô vợ sắp cưới của con trai chủ tiệm bánh Hara trông hao hao cô bé trong tấm hình. Nhưng theo như lời Taiichi, anh đang đi sửa đồng hồ cỡ lớn ở đâu đó.

Taiichi bảo ở một số cơ sở hạ tầng như trường học hay công viên thỉnh thoảng họ treo mấy đồng hồ rất lớn, không thể mang tới mang lui nên phải đến tận nơi để sửa.

Akari quay về tiệm cắt tóc nơi bây giờ đã thành nhà của cô và quần quật dọn dẹp đến tận chiều tối, cả người mệt bã, cô nằm lăn ra chiếu.

Căn phòng này nằm ở phía Tây trên tầng hai. Ánh tà dương rọi vào tuy còn nóng rát nhưng cô vẫn mở toang bức rèm. Có lẽ bởi khung cảnh những tia nắng màu cam rót lên chiếu khơi gợi trong cô kỷ niệm về những ngày hè đầy nhung nhớ.

Xưa kia, cô đã ngủ cùng ông bà ở chính chỗ này, cô nằm giữa, ông một bên, bà một bên.

Sau khi trở về, những ký ức tưởng chừng đã quên, từng chút từng chút một, ủa về trong tâm trí. Không phải mơ, cũng chẳng phải tưởng tượng, quả thật có một thời, Akari từng sống ở đây. Nhưng bản thân cô cũng không hiểu nổi tại sao đến bây giờ mình lại trở về.

Dẫu quá khứ chẳng phải thứ có thể đổi thay.

Lan man suy nghĩ, cô dần trở nên mơ màng, đúng lúc ấy, chuông tiệm vang lên.

Anh thợ đồng hồ đến.

“Tôi nghe Taiichi kể lại là vợ sắp cưới của anh Naoyuki giống cô bé trong bức hình. Hèn gì tôi cứ ngỡ ngỡ đã thấy khuôn mặt trong hình ở đâu đó rồi.”

“Anh Naoyuki...?”

Vừa mới tỉnh ngủ nên đầu óc Akari chưa vận hành ngay được.

“À à, là con trai của tiệm bánh Hara đấy. Cô vợ sắp cưới cũng hay đến đây nên tôi có biết mặt.”

“Anh cũng nghĩ cô ấy và bé gái trong hình là cùng một người à?”

“Ừm,” anh gật đầu.

“Giờ cô rảnh chứ? Mình đến xác nhận xem có phải món đồ của cô ấy không.”

“Tôi đi á?”

Vốn dĩ Akari chẳng có lý do gì phải đi. Người nhật được hộp nhạc là Taiichi, người mở ra xem bên trong là anh thợ đồng hồ. Còn cô chỉ tình cờ có mặt ở đó, vậy mà anh nghiêng đầu như thể đang nghĩ việc cô đi chung là hết sức hiển nhiên.

“Cô muốn tìm người chủ đánh rơi món đồ kia mà? Taiichi kể cô hằng hái lăm, giá nào cũng muốn tìm ra cho bằng được.”

“Vì tiền cún á...?”

“Hả?”

“Không có gì.”

Akari chỉ ngại Taiichi tự tiện quy chụp cô hăm hờ vì ham được chia phần tiền cún, rồi đem chuyện này kể cho anh thợ đồng hồ thì cô chẳng biết giấu mặt vào đâu.

“Cô Nishina tốt bụng thật.”

Suýt chút nữa cô đã thốt lên “Làm gì có” nhưng may sao kịp nén lại, trước nụ cười của anh thợ đồng hồ, cô chẳng thể nào huých toẹt mình chưa hề nói muốn tìm chủ nhân món đồ.

Anh thợ đồng hồ dẫn Akari đến tiệm cà phê với cái tên Lime khá thông dụng cách khu phố mua sắm chừng mười phút đi bộ. Cô đoán không sai, anh tưởng cô đang dốc sức tìm kiếm chủ hộp nhạc bị rơi nên đã giới thiệu cô với người mang tên Naoyuki lúc sáng cô nhác thấy.

Anh chỉ vắn tắt cô là cháu của chủ salon tóc Yui, với câu nói ấy, Akari không còn là một phụ nữ không rõ lai lịch cô độc chuyển đến khu phố mua sắm buồn hiu này nữa mà được đón nhận như người quen cũ.

Nói ra quả thật lẽ, song anh Naoyuki có gương mặt cười hiền lành đến khắp khiễng với thân hình to con của anh.

Theo những gì cô được anh thợ đồng hồ kể trên đường đến đây, anh Naoyuki là thợ làm bánh tại một khách sạn nổi tiếng ở thị trấn bên cạnh, song sắp tới, anh dự định mở cửa hàng kinh doanh riêng. Nghe đâu anh đang tìm mặt bằng cho tiệm của mình ở con phố xa hoa bậc nhất thành phố.

Cô vợ sắp cưới kèm anh một giáp cũng làm cùng khách sạn, sau này kết hôn rồi sẽ chuyển qua phụ giúp tiệm của chồng.

Saki, cô gái với mái tóc ngắn ngồi cạnh anh Naoyuki. “Sáng nay chúng ta gặp nhau rồi nhỉ,” Akari chào hỏi rồi gọi cà phê. Cô ấy đến trước nên đã có một ly soda kem bắt mắt đặt trước mặt.

“Đây quả thật là hình chụp em và mẹ. Nhưng không phải em đánh rơi.”

Nghe anh thợ đồng hồ thuật lại đầu đuôi, cô gái đắm chiêu nhìn tấm hình rồi nói vậy.

“Còn hộp nhạc thì sao? Có phải của em không?”

Saki từ tốn lắc đầu.

Nhạc cổ điển du dương trong cửa tiệm lò mờ tối, với những khóm thường xuân giả bám trên vách ngăn.

Mang tiếng là quán cà phê nhưng có vẻ khách gọi cơm cuộn trứng còn nhiều hơn, bởi mùi hương cà sức nức. Tiệm cách khu phố mua sắm một đoạn, song do nằm trên đường quốc lộ nên dù bầu không khí mang hơi hướm xưa cũ nhưng vẫn thu hút lượng khách nhất định.

“Đó là của Papa.”

“Ý em là con mèo?”

“Vâng. Nó đã ưng mắt thì dẫu em có lấy đi, nhoáng cái nó lại giấu vào nệm.”

“Nhưng con mèo không thể cất hình vào hộp nhạc được, đúng không?”

Dường như cả anh Naoyuki cũng không tìm nổi tò mò trước sự việc kỳ quặc này. Anh nhìn chiếc hộp nhạc không chớp mắt.

“Việc đó thì...”

Saki ngắc ngư rồi im bặt, chùng như cũng đang cảm thấy gì đó.

“Hình của hai mẹ con em phải không? Đây còn là hình kỷ niệm nữa, người không can hệ tới gia đình đâu thể khơi khơi mà có. Lại

thật đấy.”

“Ừm, em cũng cho rằng khó có chuyện phim âm bản bị đem đi cho.”

“Hộp nhạc này là đồ thủ công phải không?”

Anh thợ đồng hồ hỏi.

“Đúng vậy, nhớ không lầm thì hồi tiểu học, em làm nó trong giờ thủ công nhân ngày của cha, định tặng nó cho mèo Papa.”

“Saki mồ côi cha. Ông mất trước khi cô ấy chào đời.”

Anh Naoyuki lên tiếng thay Saki. Nói vậy tức ở nhà cô, ngày của cha trở thành ngày của mèo Papa.

“Mẹ kể chú mèo nhà em nuôi vốn do bố nhặt về. Thật ra tên của nó không phải như vậy, nhưng chẳng biết từ khi nào em quen miệng gọi là Papa, cứ thế thành ra chết tên. Em luôn xem mèo Papa như hiện thân của bố. Ngày ấy, em có một niềm tin rằng con mèo và bố em có sự kết nối nào đó với nhau... rằng ở nơi xa, bố đang nhìn em qua đôi mắt màu vàng của mèo Papa, nghe thấy giọng em qua đôi tai đen tam giác ấy. Vậy nên thỉnh thoảng, em lại thủ thỉ với Papa những điều muốn gửi gắm đến bố. Nghĩ lại thuở bé mình ngây ngô quá.”

Vậy rốt cuộc tại sao chú mèo hiện thân ấy lại có chiếc hộp nhạc đựng hình chụp nhà Saki bên trong? Chẳng lẽ chính con mèo đã nhét đầy kỷ niệm gia đình vào hộp ư?

Cô suy tính đến khả năng ấy, bởi trong mọi bức ảnh, chú mèo đen đều chiếm chỗ ngay chính giữa khung hình như trụ cột gia đình.

“Em bị mất hộp nhạc từ khi nào?”

Chẳng biết tự bao giờ, Akari đã nhòai người về trước, trong cô bắt đầu nhen nhóm mong muốn tìm ra chân tướng sự việc. Dẫu bị cuốn vào chuyện này chỉ vì lời nói dối của Taiichi, cô vẫn muốn ùm ra chủ nhân thật sự của món đồ.

“Sau khi mèo Papa mất, em dọn dẹp nệm ngủ của nó thì không thấy đâu nữa. Nó cũng đến tuổi rồi, mà loài mèo khi sắp chết sẽ tự tìm chỗ và lẳng lặng biến mất, nên em nghĩ có khi nó đã mang theo.”

Chẳng lẽ chú mèo cắp theo chiếc hộp kỷ niệm chứa đầy ảnh gia đình rồi bỏ đi, tìm một nơi để nhắm mắt? Hộp nhạc tuy nhỏ nhưng dù gì cũng làm bằng gỗ. Con mèo không dễ gì ngậm vào miệng mang đi được.

Akari nhìn chăm chăm vào vết răng nom như của chú mèo để lại, càng lúc càng thấy rói như mớ bong bong.

Thêm nữa, xét theo tuổi thọ của mèo, Papa còn sống là điều không tưởng. Nếu vậy thì chiếc hộp nhạc này đã lưu lạc vào tay ai?

Lẽ nào có người tình cờ nhặt được rồi tình cờ vớt trong đèn thờ? Và tình cờ Saki, nhân vật trong bức hình, lại sắp kết hôn với con trai tiệm bánh Hara ở khu phố mua sắm gần đèn thờ. Tất cả đều là ngẫu nhiên ư?

“Kỳ lạ thật. Mà thôi, đồ mất còn tìm lại được ầu cũng chẳng phải chuyện xấu. Saki này, em tính thế nào? Thôi thì xem như đây là tấm lòng của mèo Papa mà lấy về?”

Saki gật đầu đồng ý với lời anh Naoyuki.

“Vâng, cũng là phúc lành ngay trước lễ cưới mà.”

“À, nếu được thì anh muốn sửa lại hộp nhạc, em có thể cho anh chút thời gian không?”

Xem chừng anh thợ đồng hồ không thể bỏ mặc máy móc bị hỏng. Có lẽ thứ khiến anh lưu tâm hơn cả không phải những bức hình bí ẩn hay vụ việc kỳ lạ xoay quanh chú mèo, mà chính là chiếc hộp nhạc đã hỏng kia.

“Anh sửa được cả hộp nhạc ạ?”

“Nhìn sơ thì anh đoán vấn đề nằm ở dây cốt. Mà nếu thế thì thợ đồng hồ như anh cũng mày mò được chứ không đến nỗi.”

Saki và anh Naoyuki đưa mắt nhìn nhau, đoạn tươi cười nói, “Vậy nhờ anh nhé.”

“Khi nào hai người tổ chức đám cưới?”

Akari hỏi vậy vì nghe như họ cưới đến nơi rồi.

“Chúng tôi không làm lễ, chỉ định ba hôm nữa nhập hộ tịch thôi.”

“Ồ, đúng thật là ngay trước giờ G nhỉ.”

“Cô ấy cũng đồng ý không làm đám cưới mà lấy khoản tiền tiết kiệm góp vào mở cửa tiệm riêng với tôi.”

Anh Naoyuki ngượng ngùng nhấc tách cà phê, còn Saki gật đầu mỉm cười e lệ, cả hai như được bao bọc trong sắc màu êm dịu của hạnh phúc.

• • •

“Ra là hai người họ chung tay mở tiệm à. Tuyệt vời quá.”

Rời khỏi cà phê Lime, Akari sánh bước trở về khu phố mua sắm cùng anh thợ đồng hồ. Đèn đường hắt thành những chiếc bóng dài

xuống mặt đường nhựa. Có lẽ do đổ bóng mà hình ảnh ngược sáng của anh không giống nãy giờ chút nào. Cô thì thầm trong lúc băng quơ nghĩ ngợi.

“Cô thấy lý tưởng à?”

Bị hỏi vậy, cô chợt thấy thẹn thùng vì chả hiểu sao lại đi nói những chuyện đầu đầu với người mới gặp.

“Ông bà Yui cũng cùng nhau kinh doanh tiệm cắt tóc nhỉ. Trước hai người họ nổi tiếng cơm lành canh ngọt.

Anh thợ đồng hồ quả rất hòa đồng. Chừng như anh có thể dễ dàng kết thân với người khác dù mới lần đầu gặp gỡ. Nhưng Akari lại ngại típ đàn ông như thế. Bởi cô dễ dè chừng liệu có phải với ai họ cũng tốt như vậy không.

Do đó, cô thường chọn những người giữ kể một chút để trao gửi tình cảm.

Người yêu cô ngày trước cũng là chuyên viên thẩm mỹ, nhưng giờ mỗi người mỗi ngả.

Chỉ mới một tháng trước, Akari còn đang làm việc ở chuỗi salon tóc khá danh tiếng, vùng nào cũng có chi nhánh. Ban đầu cô học việc bằng cách quan sát, sau dần mới có thể tự đứng tiệm, khoảng thời gian đó cũng là lúc cô hẹn hò với một đàn anh ở tiệm chính. Akari vô cùng tôn trọng anh, bởi anh có tay nghề cao nên được nhiều khách hàng yêu cầu đích danh, anh cũng công nhận khả năng của cô trên phương diện nghề nghiệp.

Từ ngày lên cửa hàng trưởng, cô càng dốc sức vào công việc, lại có người yêu bên cạnh, cuộc sống hằng ngày đẹp như mơ, song giờ nghĩ lại, cô không khỏi hoài nghi những tháng ngày ấy bởi khi

đó, Akari mờ mắt chẳng còn thấy xung quanh.

Nghe tin chi nhánh chuyên trang điểm cô dâu sắp mở, trong lòng cô sục sôi tham vọng muốn thử sức, đúng lúc ấy, tin đồn người yêu qua lại với một đàn em ở chi nhánh khác lọt vào tai Akari. Chuyện kiểu này chẳng hiếm, ừ thì có câu “Chán cơm thềm phở”, song Akari cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ đến lượt mình nên tưởng đâu sét đánh ngang tai.

Cô tự nhủ, xem như tình cảm này đã đến lúc tàn, ít nhất mình còn công việc.

Ít lâu sau, người yêu đề nghị chia tay. Anh ta mào đầu “Anh sẽ tiến cử em qua bên mảng trang điểm cô dâu” rồi đề nghị hai người đường ai nấy đi. Akari chẳng lý giải nổi. Cô nào cần anh ta làm vậy, nếu tình cảm đã nguội lạnh thì lực bất tòng tâm. Việc gì phải lôi chuyên nói tốt cho Akari trong công việc ra làm điều kiện mặc cả thế kia?

“Nhưng đến đây thôi. Anh chẳng thể làm bất cứ điều gì cho em nữa đâu.”

Cô ngẫm lại cô hậu bối mọi người đồn đại đang cặp kè với anh. Vài hôm trước, cô gái ấy đã chuyển sang chi nhánh ở khu sang trọng nhất thành phố, nơi làm việc mơ ước của rất nhiều nhân viên.

Akari chột vớ lẽ.

Cô chưa từng may mắn nghĩ mình trở thành cửa hàng trưởng là nhờ ơn của anh ta.

Hóa ra chính anh ta đã nâng đỡ cô trong sự nghiệp. Dưới tư cách một chuyên viên thẩm mỹ, cô luôn có niềm tin vào bản thân và nghĩ tay nghề mình được công nhận. Nhưng không, anh ta chưa

bao giờ công nhận năng lực của cô.

Có thể đối với anh ta, những lời cất nhắc là một động thái thể hiện ân cần, song Akari chỉ thấy bản thân mình ngu ngốc và vô giá trị. Biết đâu thật ra cô chẳng có tố chất làm chuyên viên thẩm mỹ. Đi trên con đường sai lầm, vậy mà cứ tự cho mình là đúng rồi chẳng hề nhận ra.

Cô tự hỏi mình chệch hướng từ lúc nào và ở đâu nhỉ? Lần ngược về quá khứ, ký ức của Akari dẫn dắt cô đến nơi này.

Có lẽ cô trở về vì muốn lật tìm dĩ vãng.

Vòm cổng bảy sắc cầu vòng của khu phố mua sắm dần hiện ra trong tầm mắt. Tiếng là khu phố mua sắm, nhưng con đường chỉ toàn một dãy cửa đóng kín trông còn cô liêu hơn khu dân cư. Thế nhưng, dù chuyển đến đây chưa lâu, chẳng hiểu sao cô lại thấy yên lòng khi trông thấy cổng vòm và chùm hoa giả kia.

“Nói gì thì nói, quả là kỳ lạ. Mèo mà biết cấp hộp nhạc đi mất.”

Song qua ngữ điệu, có thể thấy anh thợ đồng hồ không ngạc nhiên đến mức ấy. Anh đã mặc nhiên chấp nhận trên đời có những việc như thế, khiến Akari bị cuốn theo, mừng tượng hình ảnh chú mèo ra đi mang theo món đồ kỷ niệm.

“... Chú mèo đen ấy có phải Papa không nhỉ?”

“Cô bảo chú mèo đen hôm qua?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng mèo đâu thể sống lâu đến vậy?”

“A... Ý tôi là nếu người bố hóa thân vào con mèo.”

Tượng tượng nhuộm màu siêu thực đến thế là cùng.

“Ấy không, tất nhiên tôi không nghĩ cô tin những chuyện phi lý như thế, ý cô là được vậy thì hay quá đúng không.”

“À, tỷ dụ như người bố đến thăm Saki trong lót mèo?”

Anh không cười nhạo lời người khác nói. Đó là điều Akari cảm nhận được.

“Nó có mảng lông trắng dưới ngực không?”

“Hả?”

“Con mèo đen hôm qua ấy. Nếu có thì biết đâu lại là Papa thật. Bởi mèo Papa trong bức ảnh thì có.”

Cô sức nhớ, trong các tấm hình, chú mèo đen được Saki bế, giữa hai chân trước có một đám lông trắng. Ban đầu cô cứ tưởng là chói sáng, nhưng sau khi nghe anh thợ đồng hồ bảo đây là mảng lông thì cô gật gù công nhận.

“Để tôi về kiểm tra xem sao!”

Chỉ là món đồ người khác đánh rơi, vậy mà Akari lại bưng bưng khí thế.

4.

Tìm mãi mà chẳng thấy bóng dáng chú mèo đen. Akari lại không thông thuộc địa hình khu này, thành thử ngay cả việc khoanh vùng những chỗ mèo hay xuất hiện đã khó nhằn rồi.

May sao cô phát hiện Taiichi với mái tóc màu nâu đang ngồi cùng đám học sinh cấp hai ở bậc thang đá trong đền thờ, lật cuốn truyện tranh đọc tới lui, nên đã nhờ cậu giúp một tay.

“Gì thế. Em đang đọc dở.”

“Có mỗi cuốn truyện thì tự mình mua đi chứ. Ai đòi lại mượn mấy em học sinh cấp hai thế.”

“Tìm được mèo thì chị cho em tiền tiêu vặt hả?”

“Người thuê dệt chuyện chị tìm kiếm chủ nhân hộp nhạc rồi đem kể với anh thợ đồng hồ là em chứ ai? Đâm lao thì phải theo lao, em giúp chị là chuyện đương nhiên thôi.”

Thật ra, Akari lặn vào tìm chú mèo để thỏa lòng mình thôi, nhưng khi cô nói vậy, Taiichi á khẩu.

“Bỏ tay với chị. Thôi thì thần linh cũng đã phán thế rồi nên em sẽ giúp chị.”

Thái độ Taiichi thay đổi như chong chóng, cậu vui vẻ bắt tay vào tìm chú mèo. Bề ngoài trông hăm hớ, song độ ngây ngô của cậu có khi ngang ngửa học sinh tiểu học.

Một điều kỳ lạ là cậu bắt được hết con mèo này đến con mèo khác. Nhưng trong cả đám ấy chẳng thấy con đen hôm trước đâu cả.

“Này, đây là mèo tam thể. Mình đang tìm mèo đen cơ mà?”

“Nhưng con mèo đó thành tinh rồi, biết đâu nó thay đổi màu lông để lòe người thì sao.”

“Mèo thành tinh? Là sao?”

“Chị không biết à? Những con mèo sống lâu hơn hẳn bình thường sẽ biến thành yêu quái hai đuôi. Nếu con mèo đen kia quả thật là mèo Papa, trăm phần trăm nó là mèo thành tinh. Mà đã là yêu quái thì chẳng lạ gì khi nó biết cấp theo hình gia đình.”

Cậu tuôn ra một tràng như thể đây là thường thức ai cũng biết. Akari nhíu mày, muốn ăn miếng trả miếng bằng một câu hay ho nhưng chẳng kiếm ra lời nào. Tuy nhiên, có lẽ suy nghĩ trong đầu cô lúc này không khác Taiichi là bao. Vì cô cũng đang nghiêm túc đi tìm một con mèo không lý nào còn sống trên đời.

Phải, dù có mắng lông hay không, con mèo đó chẳng thể nào là Papa thật, thế nên nó sẽ chẳng can hệ gì đến người đánh rơi món đồ. Mình đang làm cái quái gì thế này, cô chán nản nghĩ, bỗng dưng sức lực trôi tuột đi đâu mất.

Lúc ấy, Taiichi la toáng lên.

“A! Mèo đen!”

“Hả, ở đâu?”

Taiichi vùng chạy, theo phản xạ, Akari cũng hót hải đuổi theo. Cậu chỉ trở lung tung, nào trên bờ tường, nào dưới bụi cây, song

chừng như con mèo đã kịp biến mất trước khi cô trông thấy nên chẳng thể xác định vị trí của nó. Tuy vậy, tiếng cỏ cây sột soạt cho cô biết có con vật náu mình đâu đó.

Taiichi thông thuộc đường ngang ngõ tắt giữa những căn nhà chẳng kém cạnh đám mèo. Cậu sải chân bước qua những chậu hoa án ngữ ám chỉ không được băng qua lối này, rồi luồn lách giữa khoảng không chật như nem giữa hai bức tường. Hồi sau, cậu dừng chân trước cánh cổng gỗ có vẻ là cổng sau của căn nhà nào đó. Taiichi chỉ tay về cái cây đang trổ bông đỏ thắm phía bên trong.

“Nó đang trốn dưới gốc hoa tử vi đằng kia. Chị vào từ đằng cổng. Còn em sẽ trèo lên bờ tường rồi đi từ hướng ngược lại. Mình dùng thế gọng kìm kẹp nó.

“Nhưng đây là nhà người lạ mà. Tự tiện vào đâu có...”

Chưa kịp dứt lời thì Taiichi đã mất dạng. Dù còn băn khoăn, song quả thật trong lòng Akari vẫn sôi sục mong muốn nhìn tận mặt chú mèo.

Cô ngả người về phía cửa và khế mở nó ra. Cánh cửa còn chẳng có tác dụng ngăn người lạ lén vào.

“Xin làm phiền gia chủ...”

Cô thì thầm rồi bước chân qua cổng. Khoảng sân rải đầy sỏi nhưng cỏ dại vẫn mọc um tùm. Đang rón rén tiến về phía cây hoa tử vi thì cô trông thấy một sinh vật cao ngang tầm mắt đang xù lông.

Là mèo, nhưng không phải con mèo đen đó. Đó là một con mèo hoang nhị thể nâu đen với ánh mắt hung dữ. Nó gườm gườm nhìn cô, lông dựng ngược, đoạn rít lên và nhảy bổ về phía cô.

Akari thất thần ré lên rồi ngồi thụp xuống, hồi sau mới dám ngẩng đầu, song con mèo đã biến mất không còn tăm tích. Có lẽ thấy động nên con mèo đã cao chạy xa bay, dưới gốc cây trống trơn. Nhưng vấn đề không nằm ở đó, mà ở ánh mắt nghi ngại của một ông cụ tóc bạc phơ phóng đến từ cánh cửa phía trước.

“Có chuyện gì vậy?”

Akari luống cuống đứng dậy.

“À, cháu, cháu xin lỗi đã tự ý vào nhà. Thật ra có một chú mèo chạy vào đây, cho nên...”

Có lẽ Taiichi đã lĩnh mất. Cô không nghĩ cậu sẽ chường mặt ra nếu nhắm thấy bị mắng. Mà ngay từ đầu, con mèo đen ấy có ở dưới cây hoa tử vi hay không là dấu chấm hỏi to đùng. Nghĩ mà Akari bực cả mình, song đó chưa phải yếu tố chính. Nếu không có cậu ở đây, việc một người chưa được dân quanh vùng quen mặt như Akari lén lút mò vào nhà người khác từ cửa sau, rõ là quá khả nghi.

“Mãi đuổi theo con mèo mà cháu lỡ chân bước vào khuôn viên nhà bác lúc nào không hay.”

Trong lúc cô đang gắng sức phân trần, một người nữa xuất hiện từ đằng sau ông cụ.

“Cô Nishina?”

Là anh thợ đồng hồ. Trời đất run rủi thế nào, anh lại đang có mặt ở đây.

“Cô đang tìm chú mèo đen?”

Akari thở phào mau mắn nói.

“Ừm, ừm, đúng thế. Lúc này Taiichi cũng đi cùng tôi.”

“Cô bị cậu nhóc dắt vào tận góc vách thế này à. Cực cho cô quá.”

Anh thợ đồng hồ nắm bắt được tình hình một cách chóng vánh, quả là khác hẳn với Taiichi, đáng tin cậy hơn nhiều.

“Cô ấy là cháu gái của salon tóc Yui đấy ạ.”

“À. Là người mới chuyển đến đây phải không.”

Lời giới thiệu của anh thợ đồng hồ đã xóa tan mọi nghi ngờ về Akari, cô lại còn được mời vào nhà. Gia chủ là một ông lão rất có phong cách với chiếc áo sơ mi cổ button-down [2] và mái tóc bạc vuốt ngược ra sau.

Có vẻ nơi này từng là một cửa tiệm bởi trên mặt quầy xếp dăm ba chiếc máy ảnh. Vài bức hình đóng khung trang trí trên tường. Giữa những bức hình là tấm gương đã cũ, có lẽ để phục vụ khách hàng đến chụp hình thẻ. Bên dưới có dòng chữ “Tiệm chụp hình Hibino”.

Hóa ra cô đã vô tình lên vào cửa sau tiệm chụp hình Hibino, vốn nằm cách salon tóc Yui hai căn nhà.

Về phần mình, anh thợ đồng hồ đến đây với tư cách là hội trưởng hội kinh doanh.

“Anh Naoyuki ở tiệm bánh mi Hara sắp thành hôn, cô nhớ không? Anh ấy muốn toàn thể mọi người trong khu phố mua sắm chụp chung bức hình làm kỷ niệm, tôi định nhờ bác Hibino chứ không muốn giao cho dân tay mơ. Nên hôm nay tôi đến họp bàn chuyện ấy.”

“Bác nghỉ tiệm lâu rồi nhưng vẫn giữ cái thú vui chụp hình. Tay

nghe chắc cũng chưa thui chột đâu.”

Hiện tại, không gian trong tiệm được dùng làm gian tiếp khách, kê lộn xộn bộ ghế và chiếc bàn con. Bác Hibino ngồi trên ghế bành, khòm lưng, tay cầm chiếc máy ảnh niên đại có khi ngang ngửa tuổi đời mình. Giữ nguyên tư thế, bác chậm rãi nói.

“Hôm trước, bác có nói dăm ba câu với cô dâu tương lai của Naoyuki. Con bé bảo từng chụp hình ở tiệm ảnh thị trấn kế bên. Bác biết ông chủ đằng ấy từ ngày xưa. Quả là trái đất tròn. Nhưng bác cũng nói trước luôn là bác chụp đẹp hơn rồi đấy.”

Có lẽ bác đang nói về cửa tiệm đã chụp hình cho Saki, mẹ của cô cùng chú mèo đen.

“Vậy hai bác là kỳ phùng địch thủ trong chụp hình rồi.”

Nghe anh thợ đồng hồ nói vậy, bác Hibino cười ồ vui vẻ.

“Chà, bọn bác chỉ là dân chụp bình thường thôi. Cũng kẻ tám lạng, người nửa cân đấy, nhưng ông ấy có tay họ hàng là nhiếp ảnh gia thứ thiệt, đạt được nhiều giải thưởng. Mỗi lần nói chuyện với bác là ông ấy lại khoe khoang tự hào.”

“Ồ, thế người ấy chụp gì ạ?”

Anh thợ đồng hồ lộ vẻ hứng thú.

“Phong cảnh ấy. Núi non gập ghềnh, băng đất tuyết giá, sa mạc như thiêu... Ông ấy sẽ đến những nơi chẳng mấy ai có thể đặt chân như vậy để chụp ảnh. Bác chụp phong cảnh cũng coi như nghề nhất đấy, tuy chỉ toàn những cảnh gần gũi thôi.”

Sau đó, bác Hibino kể một thôi một hồi về chuyện chụp ảnh. Dẫu ban nãy tỏ ra rất quan tâm đến lĩnh vực này, song giờ anh thợ đồng

hồ chỉ nghe cho có lệ, đầu óc như mải để đâu đâu.

Không biết lúc nào nên ra về, Akari đành ngậm bồ hòn ngồi nghe đợi đến khi dứt chuyện, song mãi mà chẳng thấy bài diễn thuyết bị cắt ngang.

Đúng rồi, nội trong hôm nay phải đến ủy ban lo thủ tục giấy tờ cho xong. Cô sực nhớ ra nên nháp nhẩm không yên, đúng lúc ấy, anh thợ đồng hồ bất ngờ quang cho cô chiếc phao cứu sinh. Thế mà cô cứ tưởng hồn phách anh đang phiêu du đâu đó.

“Nishina này, cô có bận việc gì không? Bác Hibino nói tràng giang đại hải lắm, cô không cần hầu chuyện cho phải phép đâu.”

“Ồ, bác xin lỗi đã giữ chân cháu. Khi nào cháu đến chơi nhé, bác cháu mình lại tán gẫu.”

Rảnh việc thì đàm đạo, khách đến thì cắt ngang, có lẽ mọi người ở khu phố mua sắm này thân với nhau theo cách ấy. Và bên cạnh đó, Akari rất cảm kích sự tế nhị của anh thợ đồng hồ. Anh chẳng khác nào ông bụt khi chăm sóc cả cậu nhóc Taiichi ngỗ nghịch kia.

5.

Rốt cuộc cô không xác nhận được con mèo đen có mảng lông trắng hay không. Mèo hoang thì nhiều, vậy mà riêng nó lại chẳng thấy đâu.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, ngày vợ chồng Saki thành hôn đã đến.

Ấy là một ngày thứ Bảy nắng như mật. Saki đến tận salon tóc Yui nơi Akari đang ở. Trông cô như lột xác hẳn so với hôm trước nhờ chiếc váy trắng liền thân đơn giản mà vô cùng nữ tính.

Cô báo tin vừa lên ủy ban nộp đơn đăng ký kết hôn và bây giờ sẽ đi ăn cùng bố mẹ hai bên. Trước đó, mọi người dự định chụp hình kỷ niệm trước cửa tiệm nên muốn mời Akari đến chung vui.

“Nhưng thế có được không? Chị đâu phải người khu phố mua sắm?”

“Em đã bảo không dính gì đến việc ấy mà. Chị em mình biết nhau là có duyên rồi. Cả anh Iida cũng đến đấy.”

Saki nhắc việc anh thợ đồng hồ cũng tham gia là có ý gì? Akari không khỏi thắc mắc, nhưng cô dâu đã có lời mời chân tình, cô vui vẻ đồng ý.

“Váy của em đẹp quá. Đây là váy cô dâu à?”

“Em mặc cho có không khí chút thôi. Dù tính ra váy len cũng chỉ là trang phục thường ngày. Chị xem, tóc em ngắn cũn, không hợp

với những chiếc váy lụa là cho lắm.”

“Tóc ngắn vẫn có thể thay đổi hình tượng mà. Đúng rồi, chẳng nào cũng chụp hình, hay chị làm tóc cho em có được không?”

Cô bảo Saki ngồi xuống chiếc ghế trước gương còn mình chạy lên tầng hai lấy phụ kiện trang trí tóc. Tuy bản thân không có ý dùng, nhưng hễ cái nào lọt vào mắt xanh, cô lại không cầm lòng được nên sở hữu cả đống.

Cô chỉnh sửa đuôi tóc nhằm tạo vẻ đoan trang, đoạn dùng kẹp cố định vài bông hoa trắng li ti làm bằng vải dạ. Chúng điểm xuyết lên mái tóc như những vì sao.

“Hôm trước em nói câu kỳ cục quá chị nhỉ.”

Mắt nhìn vào gương, Saki bỗng buông một câu.

“Có hả?”

“Thì em bảo mèo Papa là hiện thân của bố em ấy.

“Chẳng có gì kỳ cục cả. Chị cũng phần nào hiểu được cảm giác của em.”

Saki cụp mắt như trút được khúc mắc rồi khẽ nở nụ cười.

“Ngày bé, em cũng nói với bạn bè như vậy và bị cười nhạo suốt. Mèo Papa có mặt trong nhà từ trước khi em ra đời. Nên nói thế nào nhỉ, chú mèo không chỉ là thú nuôi.”

“Ừm.”

“Suốt một thời gian dài, thực sự em đã xem nó là bố mình. Trong mắt em, nó chẳng khác nào một ông bố lúc ở nhà thì nằm ườn, lúc ra đường lại mạnh mẽ, đáng tin cậy, hay hỏi han chuyện bạn bè của con cái vậy.”

“Nghe qua thì đúng thật nhỉ.”

“Mèo Papa còn dọa ngược con chó gần nhà lúc nào cũng sửa em nữa cơ.”

“Ồ, chú mèo giỏi quá.”

“Vâng,” Saki nheo mắt đầy hoài niệm.

“Lớn lên một chút, em hiểu chuyện hơn, tỷ dụ biết rằng ông già Noel không hề tồn tại, nhưng có một điều không đổi, đó là em vẫn tin có sợi dây nối kết giữa bố em và mèo Papa.”

Đôi theo bóng mình trong gương đang dần thay đổi hẳn so với thường ngày, đôi mắt cô ươn ướt.

“Đến giờ em vẫn nhớ cái ngày mèo Papa biến mất. Papa rất hiếm khi rời ổ của mình trên hiên, lúc nào nhìn qua, em cũng thấy nó lim dim ngủ, nhưng bây giờ bất chợt liếc sang, mèo đã biến đi đâu mất, ngỡ nghe thấy tiếng nó kêu, em cuống quýt chạy ra vườn. Mèo Papa đứng dưới bờ giậu, quay lại nhìn em và thì thầm lời tạ từ...”

Saki, bảo trọng nhé.

“Chú mèo cất tiếng nói sao?”

Có dịp, mình lại gặp nhau.

Nó chỉ nói có vậy.

Ngày con về làm dâu nhà người.

“Thật ra đấy không phải lần đầu tiên mèo Papa nói đâu. Thuở bé, em đã nói chuyện với Papa mấy lần rồi. Ví dụ như lời chào ‘Về rồi à’ bên vệ đường hoặc lời thúc giục ‘Mau về nhà nào’ trong công viên. Do vậy, mặc kệ mọi người nói gì, ngày đó em vẫn tin mèo Papa là

bố mình. Đến tuổi biết nhận thức, những trải nghiệm như thế cũng mất đi, song em dám chắc đã nghe thấy giọng nói.”

Cô nghĩ lấy hơi rồi chùng mắt xuống như bị kéo về với thực tại.

“Hoặc có lẽ tất cả là em tự huyễn. Chỉ là em đã bị lẫn lộn giữa tưởng tượng và hiện thực. Nhưng với em, bố và mèo Papa là một. Nếu được, em muốn báo việc mình sắp kết hôn nên mới vô thức tìm chú mèo đen như thế...”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má. Akari để lược xuống và đặt tay lên vai cô.

“Bố đang dõi theo em mà. Em xem, dạo gần đây có mèo đen quanh quần khu này đấy thôi?”

Liệu đó có phải mèo Papa không? Khi nói với anh thợ đồng hồ những lời ấy, tất nhiên cô không nghiêm túc. Cô cũng thừa biết con mèo đen nọ chẳng thể có mảng lông trắng giống với mèo Papa. Nhưng khi ấy cũng như lúc này, Akari nghĩ mình muốn tin. Và cô đi tìm chú mèo để xác thực trên đời này tồn tại điều kỳ diệu.

Dù có là những chuyện kỳ quái như chú mèo sống lâu bất thường, cắp theo bức ảnh gia đình, hay có tận hai cái đuôi, cô đều muốn mở lòng chấp nhận.

Có lẽ đó là niềm hy vọng xuất phát từ cảm giác bế tắc bên trong Akari.

“Chị nghĩ hôm nay mèo có đến không?”

“Ừm. Mèo mà, dẫu khuất dạng song chắc chắn nó vẫn đang dõi theo em.”

Cô gắn lên cổ váy đoá hoa tròn kết bằng những bông hoa li ti

cùng loại với phụ kiện trang trí mái tóc giúp chiếc váy giản dị ra dáng bộ trang phục dành cho ngày trọng đại hơn hẳn.

“Xong rồi đây.”

Saki lau nước mắt, nhìn vào gương một lúc lâu như muốn xác nhận diện mạo mới của mình, đoạn nở nụ cười rạng rỡ.

“Ôi, nhìn em y như cô dâu rồi này!”

“Thì em là cô dâu mà.”

“Em mượn những thứ này không sao chứ ạ?”

“Nếu không chê thì chị tặng em đấy. Tuy không phải thứ mắc tiền, nhưng xem như lời chúc phúc của chị.”

“Em cảm ơn chị!”

Vẻ u buồn trên gương mặt cô đã tan biến.

Nụ cười của một cô dâu đầy hạnh phúc rạng ngời trên khuôn mặt, cô hân hoan rảo bước, háo hức khoe với người mình yêu.

Akari khóa cửa rồi đi ra ngoài.

Thẳng tiến về phía Nam khu phố mua sắm, chẳng mấy chốc cô đã thấy biển hiệu của tiệm bánh Hara. Kha khá người đã tập trung trước cửa tiệm.

Có lẽ họ là hàng xóm và bạn bè của hai bên. Người nhận nhiệm vụ chụp hình là bác Hibino. Bác mang theo chân máy ảnh và đang lúi húi chuẩn bị, tấm lưng vươn thẳng trông thật trẻ trung rộn ràng.

Saki cầm trên tay bó hoa đồng tiền màu hồng nhỏ xinh.

“Nghe bảo bó hoa ấy là do cửa hàng hoa tươi Tachibana tặng.”

Anh thợ đồng hồ đến bên cạnh, khẽ bảo cô.

“Nhìn vào chỉ thấy tiệm bày hoa cúng, ai ngờ cũng có cả những

loại hoa đáng yêu thế này.”

Quả đúng là vậy, cửa hàng hoa tươi năm đối diện tiệm bánh, trong không gian vô cùng khiêm tốn chỉ thấy bày toàn hoa cúc và hoa hồng Nhật Bản.

“Đúng rồi, anh sửa hộp nhạc xong chưa?”

“Rồi, nhưng đợi tôi thêm chút thời gian. Tôi muốn cất một thứ vào trong.”

“À, ý anh là tấm hình lát chụp phải không?” Anh thợ đồng hồ mỉm cười thay cho câu trả lời Bác Hibino mau lẹ ra hiệu cho mọi người xếp hàng trước tiệm. Saki đứng ở giữa, cười thật tươi với gò má ửng hồng.

Chụp ảnh xong xuôi đâu đấy, cả vòng tròn người bao lấy hai vợ chồng Saki. Vô tình liếc mắt về phía cột điện, Akari há hốc khi nhắc thấy chú mèo đen.

Là chú mèo ấy. Không nhầm lẫn gì nữa, là Papa, chú mèo đáng ra không thể có mặt trên đời, đã đến chung vui vào ngày trọng đại của Saki. Akari thấp thỏm không yên.

Cô bèn rời đám đông để đuổi theo vào một con hẻm. Mèo ta nhảy phốc lên bờ tường và dừng đỉnh bước đi. Cô bèn gọi to.

“Mèo Papa!”

Song nó không hề ngoảnh lại.

“Bố ơi!”

Tiếng nói vang lên đằng sau Akari. Là giọng của Saki.

Bất ngờ thay, chú mèo dừng chân. Saki thận trọng tiến lại gần.

“Bố phải không?”

Chú mèo chăm chăm nhìn Saki. Song ngay lập tức, nó phớt tỉnh quay đi và rảo bước.

“Bố đến gặp con đúng không? Con đã kết hôn rồi đấy. Con sẽ sống thật hạnh phúc, nên bố đừng lo lắng nhé.”

Chú mèo khẽ đứng đưa chiếc đuôi như đồng tình với lời nói ấy.

• • •

“Rốt cuộc chẳng phát hiện ra danh tính người đánh rơi hộp nhạc. Chị Akari mới đầu hăng máu mà cũng cả thềm chóng chán nhỉ?”

Nghe Taiichi nói thế, theo phản xạ, Akari lườm cậu.

“Hả? Chị hăng máu khi nào hả?”

“Chị hăng lên bảo sẽ trả lại cho con mèo chứ ai. Đã vậy còn một hai bắt em giúp tìm con mèo đen cho bằng được còn gì.”

“Đấy chỉ là nhờ em góp sức thôi... Nhưng ngay từ đầu, chính em khơi mào bảo sẽ tìm ra người đánh rơi còn gì?”

Chưa kể, cô không hề nói mình sẽ trả đồ lại cho chú mèo. Phát cáu trước việc Taiichi tự tiện bóp méo sự thật, cô xù lông nhím chẳng ra dáng người lớn chút nào.

“Ấy... có lẽ hộp nhạc về lại tay người đánh mất rồi.”

Anh thợ đồng hồ lên tiếng. Lúc đó, Akari cùng hai người bạn họ đang đi trên triền đê dọc con sông về phía khu phố mua sắm.

Mua đồ trong siêu thị trước ga xong xuôi, đang trên đường về nhà, tình cờ thế nào cô lại gặp anh. Anh nói mình vừa đi sửa đồng hồ về. Được một lúc thì thấy Taiichi lang thang dọc bờ sông, thế là không hẹn mà gặp, cả ba lững thững tản bộ, rồi tự nhiên thế nào,

câu chuyện lại xoay qua chủ đề về chiếc hộp nhạc.

“Hả, quái miêu Papa xuất đầu lộ diện sao?”

“Quái miêu cái gì, là chú mèo đen đó hả?”

Akari không buồn để ý lời mình vừa nói cũng y chang câu hỏi của Taiichi mà nhao lên hào hứng. Anh thợ đồng hồ thoáng lúng túng nhưng vẫn điềm tĩnh giải đáp thắc mắc của họ.

“Không, nói cho chính xác thì là người bố bằng xương bằng thịt.”

Lời anh nói làm cô mơ hồ.

“Bố em ấy mất rồi mà?”

“Nếu bác ấy chưa mất thì sao?”

Rối rắm cả lên, Akari vò đầu bứt tai.

“Ngoài gia đình ra, ai là người có thể lấy được phim âm bản những bức hình chụp ở tiệm?”

“Ừm... Để xem, là thợ chụp hình? Tuy nhiên, thợ chụp hình bình thường sẽ chẳng nâng niu phim chụp nhà người khác như vậy làm gì.”

“Phải, lẽ thường là vậy. Nhưng cô nghĩ xem, đa số hình gia đình sẽ do một thành viên trong nhà chụp. Dù người đó không xuất hiện trong hình chẳng nữa, bức hình cũng sẽ trở thành kỷ niệm gợi nhớ về người đứng ra chụp, đúng chứ?”

Thỉnh thoảng mẹ con Saki lại ghé tiệm chụp hình. Người chụp cho họ chắc chắn là nhân viên của tiệm.

Tuy nhiên, trong trường hợp cha ruột của Saki còn sống và chính ông là người chụp, những bức hình ấy sẽ trở thành hình cả gia đình theo đúng nghĩa đen. Có vẻ đây là điều anh thợ đồng hồ muốn nói.

“Nhưng Saki bảo hai mẹ con chụp hình chỗ cửa tiệm ở thị trấn bên cạnh mà? Chủ tiệm đằng ấy lại tầm tuổi bác Hibino. Bố của Saki không già đến mức ấy, vả lại, tôi không cho rằng cô ấy bịa ra chuyện bố mình đã mất.”

Anh thợ đồng hồ gạt đầu một cách khó hiểu. “Hôm nọ, bác Hibino kể với chúng ta rằng ông chủ tiệm chụp hình ở thị trấn bên cạnh có người họ hàng là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng đúng không nào?”

“À, ừm, cái người đến những nơi heo hút chụp hình.”

“Đúng, chính nhân vật đó. Người này hiếm khi về Nhật Bản, lại thường xuyên xông pha chốn hiểm nguy nên ta dễ lầm tưởng ông sống không vợ con. Thêm nữa, gần đây, bác Hibino kể đã thoáng thấy ông ấy ở gần nhà ga.”

Nhân vật này là họ hàng của chủ tiệm chụp hình Saki hay đến thuở bé. Nếu hai mẹ con cô đến với tư cách khách hàng, người này đứng ra chụp hình thì cũng chẳng có gì lạ. Chưa kể, mới đây ông vừa về nước.

“Khoan đã, không lẽ đó là...?”

“Chắc, tất cả chỉ là suy đoán thôi.”

Miệng thì nói vậy, song anh thợ đồng hồ có vẻ khá chắc chắn.

Tóm lại là bố của Saki chưa mất. Hiềm nỗi, công việc đầy hiểm nguy khiến ông không thể làm tròn trách nhiệm của một người bố, vì vậy ông chọn con đường cả đời mai danh ẩn tích với con gái.

Tuy nhiên, họ trao cho nhau một lời hứa, rằng mỗi dịp người bố về nước, hai mẹ con sẽ đến tiệm để ông chụp hình. Đó là khoảng

thời gian duy nhất cả gia đình lặng thầm quây quần bên nhau.

Ngoài ra, người bố thỉnh thoảng vẫn bí mật đến xem tình hình của Saki. Từ chỗ nấp, ông cất tiếng gọi cô con gái Saki lúc ấy đang đi với mèo Papa.

Vào ngày Saki nhìn thấy mèo Papa lần cuối, ông cũng âm thầm về thăm gia đình. Nếu chỉ có mèo Papa phát hiện ra sự hiện diện của ông thì sao?

Chú mèo già vốn được người bố nhặt về, nó sẽ kêu ngao đòi được đi cùng. Đúng lúc ấy, ông bố thấy hộp nhạc bên cạnh chú mèo.

Đó là chiếc hộp nhạc thuở xưa Saki từng làm tặng bố vào ngày của cha. Cô đã vẽ một bức tranh với ngôi nhà mái xanh, có bố, có mẹ và cả mình cùng với chú mèo đen.

Tất cả đều quá đổi thân thương, song lại là thứ ông không có quyền lựa chọn.

Mèo Papa đuổi theo người bố nên đã leo lên bờ giậu. Ông tần ngần dừng chân, lưỡng lự không biết có nên đưa nó theo không. Đúng lúc đó, ông để ý thấy Saki vừa bước ra vườn.

Người bố đã chẳng thể ngăn nổi bản thân mình lên tiếng với cô con gái đang mãi nhìn theo bóng dáng mèo Papa.

Đối với Saki, lời nói ấy như lời từ biệt mèo Papa gửi đến cô.

Sau đó, ông bố thay mặt cả nhà giữ chiếc hộp nhạc rồi biến mất cùng mèo Papa. Có lẽ ông lại đến những vùng đất hiểm trở để theo đuổi nghiệp nhiếp ảnh của mình. Cất giữ trong hộp nhạc vài tấm phim âm bản, ông cứ thế rong ruổi khắp chốn.

Về nước lần này, ông đến thăm khu phố nơi mẹ con Saki sinh sống và hay tin con gái mình sắp kết hôn.

Còn Saki, khi bắt chuyện với chú mèo đen, cô cảm nhận được bố mình đang ở đâu đó rất gần. Vậy nên cô mới thốt lên câu “Bố ời”, giống như từng gọi ông qua bờ giậu mà mèo Papa trèo lên năm nào.

“Hóa ra là vậy... Đúng thật, mèo không thể nhét hình vào...”

“Chán thế. Làm mừng hụt, tưởng chuyện này vớ bẫm được quái miêu rồi chứ, chị Akari nhỉ.”

“Hả? Chị chẳng hứng thú yêu quái gì cả nhé!”

“Thế cơ đấy. To mồm vậy thôi nhưng bụng khoái lắm chứ gì. Thôi, em đi hướng này.”

“Ơ hay, đứng đấy cho chị!”

Taiichi cười giả lả, vẫy tay chào rồi dừng đỉnh đi về phía bờ sông, chẳng rõ tại sao cậu luôn coi Akari cá mè một lứa với mình. Điều này làm cô phát cáu, nhưng giờ mà chấp nhận Taiichi thì càng trẻ con, thành ra nắm đấm đưa lên giữa đường lại hạ xuống.

Cô len lén thăm dò nét mặt anh thợ đồng hồ, song chỉ thấy một nụ cười mím chi hiện lành như thể đang có dịp chứng kiến anh em một nhà cãi nhau.

“Ừm, nếu đúng vậy thì hộp nhạc đâu? Anh đưa lại cho Saki rồi à?”

“Chuyện là thế này, hôm qua cô ấy đi cùng anh Naoyuki đến lấy hộp nhạc, rồi lúc họ ghé qua viếng đền thờ, vừa mới để cái hộp trên bờ tường một lát, quay qua quay lại đã không thấy đâu.”

“Hả, lại mất nữa à?”

“Họ còn để cả hình chụp hôm đám cưới vào đấy rồi nữa chứ.”

Tuy miệng thì nói vậy, song khuôn mặt anh thợ đồng hồ không vẫn chút tiếc nuối, anh ngửa mặt lên trời khẽ mỉm cười.

Phải rồi, vừa nãy anh nói hộp nhạc đã về tay người đánh roi. Hộp nhạc không bị mất mà ngược lại mới đúng.

Một âm thanh giống tiếng hộp nhạc văng lại đâu đây. Giai điệu nghe thật quen tai, song chẳng biết tên ca khúc là gì. Hoặc có khi là nhạc chuông điện thoại cũng nên. Anh thợ đồng hồ liếc nhìn về phía phát ra âm thanh, mắt neo lại bóng người đang trầm tư ngồi trên đê.

Rồi chỉ trong một khắc ngắn ngủi, anh lảng ánh nhìn đi.

Tiếng hộp nhạc cũng dừng lại tức thì.

Người đàn ông đứng dậy, kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai màu đen, xốc lên vai chiếc túi to đựng cùng cái ba lô đã bạc màu vì sương gió.

Akari băng khuông nhìn theo dáng lưng ông khuất dần, trong đầu tưởng tượng cảnh chú mèo đen đang sánh bước song hành. Trời chiều ngược sáng khiến hình dáng ấy nhòe đi, bóng ông đổ trên con đê trông chẳng khác nào chú mèo đang quán chần.

“Đúng rồi. Tôi quên mất. Đây là hình chụp hôm ấy. Phần của cô Nishina này.”

Hai người đang rảo bước thì anh đưa cho cô bức hình chụp Saki trong chiếc váy liền thân màu trắng cùng anh Naoyuki đóng bộ vest, với gia đình hai họ bên cạnh, bao quanh họ là bạn bè hàng xóm, rồi mọi người trong khu phố mua sắm.

Akari và anh thợ đồng hồ đều góp mặt. Ngoài ra, dưới chân Saki là chú mèo đen đang hướng mắt về ống kính.

Có thể vào thời điểm ấy, chú mèo đi ngang rồi tình cờ dừng chân lại. Tuy chỉ là ngẫu nhiên, song bóng dáng ngạo nghễ của chú không khỏi khiến cô nhớ lại những bức ảnh gia đình nhà Saki chụp trước nay.

“Mèo Papa...”

Ở góc độ này không biết được trên ngực nó có mảng lông trắng hay không. Nhưng điều đó chẳng quan trọng nữa, bởi chú mèo ấy đích thị là mèo Papa.

“Ừm, đúng rồi.”

“Lần này mèo Papa cũng xuất hiện trong hình thay người bố nhỉ.”

Nhờ đó, nhìn tấm ảnh mới được thêm vào hộp nhạc, người bố sẽ có cảm giác tự tay mình đã ấn nút chụp. Trong tấm hình là gia đình ông cùng tổ ấm mới của cô con gái. Cả Papa, chú mèo góp mặt vào những bức ảnh gia đình thay ông cũng xuất hiện.

Người bố cất giữ nó như một bức hình kỷ niệm mới rồi lên đường rời thị trấn.

Dẫu Saki và bố không gặp được nhau, chú mèo Papa trong tấm hình này vẫn đóng vai trò cầu nối cho hai người họ.

“Tốt quá...”

Akari bắt giác thì thầm.

“Ừm, tốt quá rồi.”

Anh thợ đồng hồ đáp. Nhìn qua, anh tưởng chừng rất chân chất và ngây ngô, song dính tới máy móc tinh xảo, nhất định anh sẽ

không nhân nhượng.

Chính anh là người đã sửa chiếc hộp nhạc, cắt tấm phim âm bản mới vào trong, giúp cả gia đình Saki đoàn tụ một lần nữa.

Cô chợt cảm giác, có lẽ anh quả thực là người sửa kỷ niệm.

CHIẾC VÁY MÀU HUYẾT DỤ

1.

“Đồng hồ sửa xong rồi ạ.”

Chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ lại vang lên âm thanh tích tắc quen thuộc. Bà cụ chìa tay đón lấy rồi khẽ khàng mân mê mặt đồng hồ đập nổi.

Đây là món quà bạn bè tặng nhân dịp bà khai trương cửa tiệm. Đồng hồ đã cổ lắm rồi, tuổi đời hơn nửa thế kỷ, song bà vẫn định mang theo khi rời khu phố mua sắm.

Bởi chẳng thể mang cả cửa tiệm theo được. Bà nghĩ thầm trong đầu, đoạn nghiêng nghiêng chiếc mũ rộng vành và ngược nhìn người thợ sửa đồng hồ trẻ tuổi.

“Phải rồi, bà còn một nguyện vọng nữa. Cháu có thể sửa lại kỷ niệm cho bà được không?”

...

Bước vào khuôn viên đền thờ Tsukumo sẽ cảm nhận được ngay một mùi hương ngọt ngào bụi bụi lan tỏa. Nếu để ý dưới chân, sẽ thấy rất nhiều hạt dẻ rụng, lẫn vào lớp sỏi. Sáng sáng, Akari lại hít vào lồng ngực thứ mùi đậm chất thu, đập lên hạt dẻ và băng ngang khu đền để đi về phía nhà ga.

Sống ở khu phố mua sắm này chẳng bao lâu thì cô phát hiện

đường tắt đến ga đi qua đền thờ. Sáng ra mỗi phút mỗi giây đều quý giá, nên hôm nào cô cũng băng qua đây, vừa đi vừa thăm thì chào các vị thần linh.

Cây trồng trong khu rừng quanh đền thờ vô cùng phong phú. Bình thường, cô chẳng để ý có những cây gì, song hiện tại đang là thời kỳ mọc tẽ trổ hoa. Tuy chỉ có một cây nhưng lần đầu tiên trong đời, Akari trông thấy cái cây to đến vậy.

Cây nằm cạnh con đường rải sỏi, thân cao vút với những tán lá sum suê, song lúc hoa chưa nở, cô chưa từng ghé mắt lấy một lần. Còn giờ đây, cây như khoác lên mình bộ xiêm y lộng lẫy điểm xuyết những viên đá quý vàng óng cùng hương thơm ngậy ngát, khiến người qua kẻ lại ai cũng phải ngoái nhìn.

Ngày hôm ấy, Akari cũng rảo bước băng qua đền thờ như mọi khi, vu vơ hướng mắt về phía cây mọc tẽ, nhận ra có gì đó khang khác, bất thần cô dừng chân lại.

Bà cụ hôm nào cũng có mặt ở đây giờ này, nay lại không thấy xuất hiện.

“Sao bà Harue không tới nhỉ.”

Akari không rõ bà bao nhiêu tuổi, chỉ nghe bảo bà là vị cao niên nhất trong số những người còn kinh doanh ở khu phố mua sắm. Song nhìn vẻ ngoài thì khó mà biết điều đó, bởi bà còn rất khỏe mạnh và hiên vẫn chèo lái “Tiệm Âu phục Haru”. Không chồng con, bà sống một mình trong căn nhà cách salon tóc Yui nơi Akari đang ở ba căn.

Dù tuổi đã cao nhưng lưng bà vẫn thẳng, dáng người vẫn hết sức trang nhã. Sáng nào có cũng bắt gặp bà ở cạnh đền thờ. Bà

thường đứng nhìn đăm đăm vào một cái cây, và mãi đến gần đây, khi hoa đua nở, Akari mới biết ấy là cây mộc tê. Dầu say sưa nhìn cây như cầu nguyện, bà Harue vẫn mỉm cười gật đầu chào lúc cô đi ngang qua.

Không ngày nào bà không đến đây, chẳng rõ để tản bộ hay viếng đền. Lẽ nào hôm nay bà thấy trong người không khỏe?

Tuy thắc mắc nhưng Akari chẳng còn thời gian. Bởi cô sắp trễ giờ làm thêm đến nơi. Cô thoăn thoắt bước khỏi khu đền, định bụng khi tan làm sẽ ghé qua tiệm Âu phục một chuyến.

• • •

Trước khi chuyển đến sống ở khu phố mua sắm này, Akari hoàn toàn lạ lẫm với thói quen đọc và chuyền tay thông báo cho hàng xóm cùng khu phố. Trước nhất, ở một chung cư toàn người độc thân thuê trọ, thứ tập tục tối lửa tắt đèn có nhau ngay từ đầu đã chẳng có. Cả lúc hai mẹ con sống với nhau hay lúc bắt đầu ra riêng khi mẹ tái giá, Akari chưa hề mấy may suy nghĩ mình sẽ ở cố định nơi nào.

Bảng thông báo chuyền tay có in các tin tức của khu vực đó, như các sự kiện trong phố, vấn đề thảo luận trong hội nghị, thông báo của ủy ban thành phố, vân vân. Cứ nhà này đọc xong thì đem qua cho nhà bên cạnh đọc.

Lắm lúc Akari cũng nghĩ, để bản copy vào hòm thư có phải đỡ rách việc hơn không. Song trực tiếp đưa đến tận tay hàng xóm láng giềng cũng là cách giúp đôi bên biết mặt nhau và trao đổi dăm ba câu. Có lẽ đối với một khu phố nhiều người già neo đơn như nơi

này, đây là thói quen không thể thiếu.

Hôm ấy, khi Akari trở về nhà từ chỗ làm thêm, anh thợ đồng hồ sống chếch phía đối diện ghé qua để chuyển tay bằng thông báo. Ngoài ra, anh còn đem chia cho cô một ít hạt dẻ của nhà trồng được.

“Tuyệt quá, anh còn trồng được cả hạt dẻ trong vườn à. Trước giờ tôi chỉ mới trồng mướp thôi.”

“À, cũng chẳng phải tôi trồng đâu. Nó mọc ngay trước phòng khách. Ông tôi còn chẳng biết nó có từ khi nào.”

Hóa ra cái cây vươn cành đến tận mái ngôi nhà nhỏ kiểu Âu của tiệm đồng hồ kia là cây dẻ thơm. Mới đây thôi, cây vẫn hết sức bình thường và nhạt nhòa, vậy mà khi đất trời chuyển mùa, cây lại khoác lên mình một màu sắc thật riêng. Liệu con người cũng sẽ như vậy chứ? Đến một lúc nào đó sẽ rạng rỡ khi là chính mình? Song nếu chỉ há miệng chờ sung, ta sẽ chẳng bao giờ thành công, cô vô cùng thấm thía chân lý ấy. Tuy nhiên, không phải cứ nỗ lực thì công sức sẽ được đền đáp. Nhiều khi nỗ lực của ta có thể bị chệch hướng, chẳng giống cây cỏ không nhàm lẫn bao giờ.

“Cả cây cũng đang nỗ lực hết sức nhỉ?”

“Nỗ lực?”

“Để có thể đậu quả ngọt và nở những đóa hoa ngát hương.”

Cô chợt dạ thấy mình nói những điều kỳ quặc, song anh thợ đồng hồ tuyệt nhiên không bác bỏ lời cô.

“Đúng thật, chúng đang cố gắng rất nhiều.”

Phải rồi, chúng đang làm hết sức. Nếu vậy thì Akari chí mới sống

bằng một phần cây dẻ thơm và một tẽ kia. Cô còn nhiều thứ phải học lắm.

“À đúng rồi. Anh uống cà phê không? Chỉ là cà phê ở chỗ tôi làm thêm thôi, nhưng cũng ngon lắm.”

Akari mời anh vào cửa tiệm trước đây từng là salon tóc rồi rót cà phê mua ở chỗ làm. Cô tìm được một công việc trong quán cà phê ngay trước nhà ga nên hiện thời đang làm thêm ở đó. Chỉ cần bỏ cà phê vào bình giữ nhiệt mang về là cô có thể thưởng thức tại gia mà chẳng cần tốn công tốn sức.

“Cảm ơn cô,” anh thợ đồng hồ mỉm cười. Thật phí phạm khi khuôn mặt tươi cười ấy lại bị che đi bởi bộ tóc mái lò xo. Tuy anh không đẹp trai đến mức rạng ngời, song Akari nghĩ nếu tóc tai chỉnh chu hơn chút đỉnh, hẳn sẽ nhiều cô trồng cây si cho mà xem.

Biết thế này hơi nhiều chuyện nhưng với tư cách cựu chuyên viên thẩm mỹ, cô không khỏi thắc mắc làm cái nghề yêu cầu sự tỉ mỉ cao như sửa đồng hồ, phần tóc ấy không cản trở anh sao? Hoặc biết đâu trông bù rù như vậy nhưng thật ra anh đang có dụng ý gì chẳng?

“Sắp có lễ hội à?”

Vừa rót cà phê ra cốc vừa liếc xuống tờ thông báo, Akari lên tiếng.

“Lễ hội của đền thờ đấy. Các tiệm bán đồ cổ sẽ tụ họp về đây, cả các sạp hàng di động nữa. Khu phố mua sắm sẽ tấp nập lắm cho xem.”

“Như thuở xưa ấy à?”

“Ừm, như thuở xưa.”

Trong ký ức ngày Akari còn bé, khu phố mua sắm hôm nào cũng tưng bừng như trẩy hội với biết bao gian hàng, tất cả phủ trong màu sắc rực rỡ. Hoa giả trang trí trên cột đèn, quốc kỳ các nước pháp phối tung bay trên đầu, cả nét rộn ràng mà tâm hồn thơ trẻ cảm nhận vào dịp lễ Phật Đản hay lễ hội thể thao, tất cả đều là khung cảnh thường nhật của khu phố mua sắm này.

Dù bây giờ, con phố đã suy tàn, song cứ nghĩ đến việc có thể nhìn thấy bóng dáng khu phố mua sắm xưa kia, dẫu chỉ một ngày lễ hội ngắn ngủi, lòng Akari lại phấn khích như trẻ nhỏ.

“Ngày lễ hội nghe hay nhỉ.”

“Ừ, hay thật.”

Chỉ nói những câu vô thưởng vô phạt cùng anh thợ đồng hồ với trái tim ấm áp này đã đủ khiến tâm hồn Akari như được xoa dịu. Anh không vướng bận bởi thế gian bộn bề mà đứng đỉnh sống theo nhịp điệu của riêng mình. Có lẽ bởi ngày qua ngày, quanh anh là những ông già bà cả của khu phố mua sắm này chẳng.

Ngoài ra, ngay trong nhà lại có (một thứ giống như) cửa tiệm hóa ra cũng không tồi. Nếu ở khu nhà thông thường, thân gái sống một mình như cô sẽ phải đắn đo suy nghĩ khi mời đàn ông vào nhà, song mời vào tiệm thì không thành vấn đề. Thay vì phải đứng nói chuyện, hai người có thể ngồi trên chiếc xô pha cho khách và thưởng thức cà phê.

Akari chẳng rõ anh thợ đồng hồ nghĩ gì về việc một người có bằng thẩm mỹ, chưa kể còn đang thuê căn nhà sẵn có của tiệm như cô lại đi làm bán thời gian ở tiệm cà phê. Được cái anh không tọc

mạch, nên cô đỡ thấy áp lực.

Mà có bị hỏi, cô cũng chẳng thể tìm ra lời giải thích vẹn toàn. Trước nay cô vẫn là một chuyên viên thẩm mỹ yêu thích công việc mình làm. Chẳng phải cô muốn thôi việc. Chỉ đơn giản là bây giờ, cô không muốn động tay động chân vào nó.

“Vậy là chỉ còn bà Harue chưa đọc bảng thông báo thôi nhỉ. Nhắc mới nhớ, sáng nay tôi cũng không thấy bà ở khu đèn thờ.”

“À, hình như bà bị bong gân nên được bác gái ở quán rượu đưa lên bệnh viện rồi.”

“Thật à? Chân bà không đi được như thế, ở một mình cực lắm.”

“Tình trạng cũng không quá nặng, nhưng bà vẫn nhờ điều dưỡng viên mai đến trông nom cho.”

“Vậy à, nếu thế thì đỡ lo.”

“Cũng sắp đến lúc bà không ở một mình được nữa, nên nghe đầu họ hàng đang cố gắng thuyết phục. Nhưng bà Harue nhất quyết không chịu rời nơi này hay sao đấy.

Bà cụ vốn sinh ra và lớn lên ở đây. Ban đầu nhà ban vải, sau bà chuyển sang may Âu phục, cửa tiệm ăn nên làm ra lắm. Khu phố mua sắm chứa chan bao kỷ niệm như thế, bà không nỡ rời xa âu cũng dễ hiểu.

“Hèn gì dạo gần đây bà Harue nói ghét đồng hồ cát.”

Akari vô thức hướng mắt về phía cửa sổ lòi. Ở đó đang đặt chiếc đồng hồ cát cô nhận từ bà mấy hôm trước.

“Tại sao lại là đồng hồ cát?”

“Anh xem, cát từ từ chảy xuống đến lúc hết sạch. Rồi nó trở nên

rỗng không.”

Năm tháng qua đi, bà rồi cũng đóng cửa tiệm. Có lẽ bà nhìn thấy hình ảnh của mình trong đó.

“Nhưng nếu lật ngược, đồng hồ cát lại có thể đếm thời gian mà.”

“Thì đúng là thế, ngặt nỗi đồng hồ này bị hỏng. Bà Harue nói muốn vứt đi, nhưng nó có hình con vật nên không nỡ, tôi thấy tiếc mới nhận đấy chứ.”

Cô chỉ về phía cửa sổ, anh thợ đồng hồ lập tức tiến lại, gí mắt nhìn chăm chú chiếc đồng hồ cát bé nhỏ.

“Quà tặng của khu mua sắm phía Tây phải không?”

“Anh rành quá nhỉ.”

“Thì tôi thu thập thông tin về sản phẩm khuyến mãi của đối thủ mà. Chậc, nói vậy chứ đối với họ, khu phố mua sắm này còn lâu mới đủ tầm đối thủ, có khi chỉ là ruồi muỗi thôi.”

Chiếc đồng hồ cát được một chú gấu trúc bằng sứ ôm lấy. Nó là nhân vật đại diện của một tòa nhà cao tầng cho thuê với tổ hợp cửa tiệm đi kèm. Từ lúc khai trương, chỗ này đã thu hút được rất nhiều khách mua sắm sống ở khu lân cận, và tính ra, tòa nhà này đã thành công trong việc khiến hàng quán quanh đó vắng tanh vắng ngắt. Có lẽ bà Harue đến đó mua sắm đúng dịp có khuyến mãi.

“Nó bị hỏng chỗ nào vậy?”

Dù là đồng hồ cát, song chỉ cần dính đến “đồng hồ” trong tên gọi cũng thu hút được sự quan tâm của anh thợ đồng hồ.

“Hình như hàng bị lỗi thì phải? Anh nhìn xem, đáng lý đồng hồ phải xoay lật bằng trục này, nhưng lại bị mắc kẹt vào tượng gấu

trúc, thành ra có xoay được đâu.”

Anh thợ đồng hồ cầm lên tay, thử chỉnh các bộ phận của chiếc đồng hồ cát.

“Đúng thật. Có thể là lỗi thiết kế hoặc sai sót trong lúc chế tác. Không sửa được rồi.”

“Dù sao bà Harue cũng không cần, vứt đi cũng được, nhưng thôi, tôi cứ để trưng cho đẹp.”

Anh gục gặc đầu và cất đồng hồ lại chỗ cũ.

“Ấy, để đồ khuyến mãi của đối thủ làm vật trang trí thì hơi lố nhỉ.”

“Trời ạ, ai để ý mấy chuyện đấy.”

Anh thợ đồng hồ phì cười, đoạn nhanh nhẩu “Cảm ơn cô vì tách cà phê” rồi đứng lên sau khi uống sạch.

Đúng rồi, mai cô được nghỉ phải không? Buổi sáng, qua nhà tôi dùng bữa nhé?”

Dẫu đơn thuần chỉ là hàng xóm, song thỉnh thoảng, anh thợ đồng hồ lại mời cô bữa sáng. Nói ra cũng thấy kỳ, nhưng chưa gì Akari đã nhớ lại mùi vị thơm ngon của món trứng cuộn.

“Thế có phiền không?”

“Taiichi cũng đến đấy, thằng bé có vẻ khoái cô Nishina lắm.”

“Hả, làm gì có chuyện.”

“Chính miệng cậu nhóc nói vậy mà. Thấy bảo cô cúng tiền nhiều lắm à?”

Thật ra chuyện là thế này, lúc ấy cô đang định lấy tiền lẻ ra khỏi ví thì loay hoay thế nào lại đánh rơi tờ một nghìn yên vào hòm tiền. Cứ nghĩ đến việc số tiền ấy thành tiền tiêu vật của Taiichi là cô lại

cảm thấy tiếc hùi hụi.

“Thêm nữa, bàn ăn mà đông người thì tôi cũng thấy vui.”

Anh thợ đồng hồ buông lại câu nói rồi thủng thẳng đi về.

• • •

Sau khi lướt mắt một lượt các mục tin, Akari cầm tờ thông báo ra khỏi nhà. Trước đây, cô có dịp trò chuyện với bà Harue cũng nhờ một lần đem qua đưa bà bằng thông báo chuyển tay.

Biết chuyện Akari là cháu gái của salon tóc Yui mới chuyển về đây, ngay lần đầu gặp gỡ, bà đã nheo mắt đầy hoài niệm và bảo vẫn nhớ cô.

Một người đã mấy chục năm buôn bán ở khu phố mua sắm có thể nhớ chuyện cô bé con hơn hai mươi năm trước từng đến đây trong một tháng ngắn ngủi ư?

Bà kể trong ký ức vẫn còn lưu lại chuyện chị vợ của salon tóc Yui, nói cách khác là bà của Akari, đến nhờ bà sửa lại bộ đồ cũ thành váy yếm gắn tạp dề cho trẻ con. Nguyên nhân là do cô cháu gái mê mẩn chiếc tạp dề màu hồng phấn bà lúc nào cũng khoác lên mình.

Nhìn cảnh Akari xúng xính trong bộ váy mới, tung tăng bước bên cạnh bà mình, bà Harue cũng vui lây.

Riêng Akari chẳng tài nào nhớ ra. Có thật bé gái ấy là cô không?

Chắc bà nhầm với cô cháu gái nào đó của salon tóc Yui. Bụng nghĩ vậy song cô chỉ im lặng.

Đầu còn vẫn lơ nghĩ những chuyện ấy, chân cô đã đến tiệm Âu

phục Haru. Người nào không biết nhìn vào sẽ khó lòng đoán định tiệm có mở cửa hay không. Trên cửa sổ trưng bày treo vài bộ đồ lỗi mốt từ lâu, có lẽ chúng đã nguyên trạng như thế mấy năm nay, đứng ngoài lại không thể thấy bên trong. Dẫu vậy, các cụ bà tầm tuổi bà Harue sống quanh đây vẫn tấp nập ra vào suốt.

“Cháu chào bà.”

Akari vừa cất giọng chào thì có tiếng đáp vọng ra từ nhà riêng tí bên trong.

“Ôi chà, chào cháu, Akari.”

Bà Harue đón cô bằng chất giọng rành rọt quen thuộc.

Có vẻ hôm nay tiệm không làm việc, song bất chấp ngày nghỉ, bà vẫn duyên dáng trong một bộ Âu phục.

Những lần gặp cô ở đền thờ, bà đều đội mũ, đa số là mũ hình chuông phụ kiện kiểu xưa. Chúng hợp với bà đến lạ, có lẽ bởi bà từng sống qua thời kỳ mà vẻ ngoài tươm tất không thể thiếu một chiếc mũ đi kèm.

Qua đó, có thể thấy bà không chạy theo xu hướng hiện thời mà duy trì phong cách riêng, chỉ khoác lên mình những món đồ ưng ý.

“Cháu đến gửi thông báo chuyển tay. Chân bà thế nào rồi ạ?”

Chân mang dép lê, một bên phải băng bó nhưng bà không có vẻ gì là không đi được.

Mái tóc ngắn bạc phơ với đôi bông tai san hô lấp lánh. Trên cổ áo trắng quần chiếc khăn choàng màu cam tươi trông thật yêu kiều.

“Chân bà? Bà chỉ bị ngã chút thôi. Bác sĩ có cho miếng dán, cũng bất tiện vài ngày, nhưng lòng vòng trong nhà thì không thành vấn

đề.”

Bà Harue mời Akari vào rồi ngồi lên chiếc ghế bành đỏ đặt trong tiệm.

“Bà dọn đồ đạc ngày xưa cất trong tủ quần áo thì tìm được thứ này.”

“Đồ đạc ngày xưa ạ?”

“Đằng kia kia.”

Bà Harue chỉ về phía ma nơ canh bán thân đang mặc một chiếc váy liền thân màu huyết dụ. Thiết kế váy khiến người ta liên tưởng đến trang phục của diễn viên trong phim trắng đen ngày xưa, nhưng bây giờ, trông nó lại thật tươi mới. Chiếc váy thanh lịch không thêm thắt nhiều mà được may xòe những nếp gấp rất nhã.

“Ôi, chiếc váy đẹp quá.”

“Sắp đến lễ hội còn gì? Bà cũng nghĩ có khi đây là dịp lễ hội cuối.”

“Sao lại cuối ạ?”

“Bà đã quyết định sẽ đóng cửa tiệm và về sống với cháu gái mình.”

Anh thợ đồng hồ cũng có nhắc đến chuyện này. Akari cảm thấy có phần tiếc nuối, song đối với bà Harue thì đó là phương án tối ưu.

“Bà định mặc bộ này vào ngày lễ hội ạ?”

Cô vừa dứt lời thì bà đưa tay bụm miệng, khúc khích cười.

“Bà mặc nó năm mười tám đấy. Tuy không quá chặt nhưng giờ không vừa nữa rồi. Cứ nghĩ lần này là dịp cuối, bà lại muốn ngắm nó một chút.”

Bà Harue nheo mắt như đang nhớ về những ngày đã xa.

“Thời ấy, chỉ dịp lễ lạt người ta mới khoác lên mình những trang phục trang trọng thế này. Bà vốn thích mặc đồ Tây hơn kimono nên từ ngày học may quần áo Âu, bà tự may luôn cho mình.”

Trong cùng của tiệm có một kệ bằng kính vẫn để vài may Âu phục. Tuy rằng hiện tại bà không làm nữa, song bên cạnh vẫn đặt máy may đạp chân đã cũ màu đen. Có lẽ bộ váy liền thân màu huyết dụ thành hình cũng là nhờ chiếc máy ấy.

“Phải rồi, không chừng Akari lại mặc được ấy chứ? Chiều cao của cháu nhỉnh hơn bà một chút phải không?”

“Dạ? Nhưng mà...”

So với thời điểm bà Harue mặc bộ này ngày xưa, tuổi của cô hơn gần một giáp. Tuy vậy, do kiểu cách khá đứng nên chiếc váy khó mà phù hợp với thiếu nữ mười tám thời nay.

“Cháu không đi xem hội à? Đây là lễ hội đầu tiên từ khi cháu đến đây phải không? Bảo Shu dẫn đi chơi cho biết.”

Bà Harue gọi anh thợ đồng hồ là Shu.

“Anh ấy là hội trưởng hội kinh doanh nên có khi bận lắm ạ.”

“Cháu nói bà mới nhớ, thằng bé hoàn toàn hòa mình vào khu phố mua sắm này rồi. Nó mới đến khu này năm năm chứ bao nhiêu.”

“Vậy ạ? Hóa ra không phải anh ấy ở đây suốt ư?” Thế mà Akari nghĩ anh gắn bó với nơi này lắm. “Tiệm đồng hồ lida là của ông nội thằng bé. Ông ấy mất chừng bảy, tám năm trước thì phải. Con trai ông làm việc ở Tokyo, họa hoằn lắm mới về, nhưng ông luôn miệng

kể có cậu cháu nội mơ ước trở thành nghệ nhân đồng hồ. Song khi hỏi ‘Vậy cháu ông sẽ kế thừa cửa tiệm à’ thì ông ấy bảo ‘Làm gì có chuyện’. Ông ấy rất tự hào chuyện thằng bé học trường về đồng hồ ở Thụy Sĩ và làm cho một hãng danh tiếng bên đó.”

Chẳng biết tự khi nào chủ đề đã bẻ lái sang anh thợ đồng hồ.

Đây cũng là lần đầu tiên Akari nghe chuyện này. Cô không có thói quen ngồi ôn lại chuyện xưa với anh. Hay nói đúng hơn, Akari không muốn tâm sự về bản thân cho lắm, đâm ra ít hỏi han anh, ngược lại anh thợ đồng hồ cũng chưa từng mở lời.

“Vậy tại sao anh ấy lại về đây chứ không ở Thụy Sĩ bà nhỉ?”

“Đúng thật. Bà cũng chịu, chỉ nhớ một ngày nọ, thằng bé lật đật đến đây mở cửa tiệm thôi.”

Hóa ra anh thợ đồng hồ cũng vứt bỏ công việc trước và đến đây.

Chẳng phải Akari đồng cảm gì đâu, cô chỉ hơi ngạc nhiên, bởi cứ tưởng anh chẳng bao giờ biết đến cay đắng và dằn vặt.

2.

Lần đầu Akari đến dùng bữa sáng ở nhà anh thợ đồng hồ chỉ do tình cờ, song từ lần hai trở đi là do Taiichi mời cô nhập bọn.

Mới sáng ngày ra, cậu xồng xộc kéo Akari đi cho bằng được và xông vào nhà anh thợ đồng hồ. Sau hôm ấy, tình trạng này còn lặp đi lặp lại mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô được anh thợ đồng hồ trực tiếp mời bữa sáng.

Chẳng biết anh ấy nghĩ thế nào về một phụ nữ từ sáng tinh mơ đã đến ăn chực như cô. Hay trong tâm thức, anh mặc định cô cùng hội cùng thuyền với Taiichi nhỉ?

Cứ nghĩ đến đấy, Akari lại thấy mình có phần thảm hại.

Như mọi khi, Taiichi trong bộ đồ tu đeo đồng phụ kiện bằng bạc loảng xoảng đến gọi cô.

“Này, tại sao em hay qua nhà anh thợ đồng hồ ăn sáng thế?”

“Em chịu, chắc dòng đời đưa đẩy.”

Vừa mang giày, Akari vừa hỏi. Và để đáp lại, Taiichi buông một câu rất tỉnh.

“Cái gì mà dòng đời đưa đẩy. Tại sao anh thợ đồng hồ lại chăm sóc em vậy?”

“Chị nói vớ vẩn. Là em chăm sóc anh ấy thì có. Nhờ không biết khi nào em đến ăn nên hằng ngày, anh ấy mới chịu cơm nước

tương tất. Chứ khoảng thời gian mới đến đây, anh ấy chỉ ăn qua loa cho xong bữa thôi.”

Ngày trước anh từng làm thợ đồng hồ tại Thụy Sĩ, không rõ đã xảy ra biến cố gì. Nhưng một kẻ đến bản thân mình còn chẳng lo nổi như Akari bói đâu ra tư cách để can vãn hoàn cảnh người khác.

Cô vội rời nhà do bị Taiichi hối thúc. Đến cả chuyện của cậu nhóc này, cô cũng chẳng rõ. Chỉ nghe phong thanh rằng cậu là học hàng của *negi*^[3] ở đền thờ Tsukumo. Song vị negi này coi sóc nhiều đền thờ nên không thường xuyên túc trực ở đền Tsukumo. Vốn nhà của Taiichi cách đây khá xa, nhưng hiện tại cậu đang sống trên tầng hai nhà xã vụ phía sau ngôi đền.

Còn trường đại học cậu đi bữa được bữa cái thì Akari chưa bao giờ nghe tên.

“Này, nhưng tại sao em kéo cả chị đi ăn sáng chung?”

“Chứ chị không thích món ăn anh Shu nấu à?”

“Thích thì có thích.”

“Vội lại anh ấy đến tuổi rồi mà chẳng thấy bóng hồng nào xung quanh. Em thấy chị cũng còn chán đơn gối chiếc, thành ra lợi cả đôi đường.”

Lợi cả đôi đường là thế nào?

“Ờ hay, chị nào có ý định đó.”

“Chị cứ yên tâm, anh Shu không phải dạng thừa nước đục thả câu đâu.”

Chuyện kia xem như bỏ qua, nhưng những lời này cứ như xát muối vào tim. Cô càng lúc càng căm Taiichi, song chưa kịp cự lại thì

cậu đã bước vào hiên tiệm đồng hồ lida.

“Xin chào.”

Trước nụ cười của anh thợ đồng hồ cùng mùi thơm hấp dẫn của đồ khô, nỗi căm bấn trong cô lặn không sủi tăm.

Đúng là có thực mới vực được đạo, chỉ bát canh miso kèm bát cơm toí xộp đã đủ khiến cơ thể hồi phục. Taiichi hay đến vào buổi sáng để giúp anh thợ đồng hồ giữ sức khỏe, biết đâu cậu cũng đang lặng thầm lo cho Akari. Không, cô lại tưởng tượng quá lố rồi.

Lần nào tới đây, cô đều cảm giác thời gian trôi lững lờ hơn bình thường, mà nguyên nhân chắc nằm ở cách bài trí. Tiếng kêu của chiếc đồng hồ quả lắc cũ treo tường là âm thanh duy nhất lan khắp phòng, càng làm nổi bật sự tĩnh lặng của không gian.

Trước khi chuyển đến nơi này, ngày thường Akari chẳng bao giờ có khoảng thời gian xa xỉ như thế. Nói thật, giả như anh thợ đồng hồ trở về đây không phải để tìm đến cuộc sống này, Akari sẽ thấy hơi hụt hẫng.

Căn phòng rất thoải mái, nhưng bốn bề, đâu đâu cũng bao bọc bởi những món đồ quá khứ.

“Ngon quá.”

Dẫu vậy, việc họ đang dùng bữa không phải quá khứ mà là hiện tại. Nếu những lời Taiichi nói là thật, thì dù ngày trước anh thợ đồng hồ đã trải qua nhiều biến cố, song ít nhất giờ anh đang vững bước hướng về tương lai.

“Cô thấy ngon là được.”

“Tôi có nấu cũng chẳng được vị như vậy. Hôm nọ anh chỉ cho tôi

công thức món trứng chiên rồi nhưng vẫn không thành?”

“Hay do dụng cụ khác nhau? Nồi niêu xoong chảo ở đây toàn đồ cổ cả.”

Taiichi lên tiếng.

“Cổ thì cổ thật, nhưng chỉ là đồ kim loại rẻ tiền thôi. Truyền từ thời ông bà của anh đấy.”

“Nồi niêu dạn dày tháng năm sẽ ghi nhớ mùi vị. Vậy nên chị Akari rửa chén nhớ cẩn thận nhé.”

Hôm nào đến đây ăn cơm, Akari đều xắn tay áo rửa chén nên câu dặn dò ấy không thừa, nhưng Taiichi đúng là vẫn vô ý tứ như thường. Cậu nhóc chẳng phụ giúp gì.

“Không khiến em phải nói.”

Anh thợ đồng hồ tháo đồng hồ đeo tay ra đặt trên mặt kệ di động để dọn dẹp.

Kiểu dáng chiếc đồng hồ đơn giản đến từng góc cạnh, không một chi tiết thừa. Cả chữ số lẫn kim đều là những đường thẳng thanh mảnh. Nhưng cô dám chắc giá không hề rẻ bởi nó sở hữu một nét tinh tế tuyệt mỹ, gọi nên một thế giới nhỏ bé sống động.

Cô ý tứ kiểm tra logo, song chẳng nhìn thấy chữ nào trên mặt đồng hồ.

“À, nó vốn là của anh trai tôi.”

“Của anh trai anh?”

“Ồ, hóa ra người anh đã mất của anh Shu dùng đồng hồ này à?”

Taiichi xen ngang câu chuyện, Akari cứng người trước câu hỏi ngoài sức tưởng tượng kia. Tức đây là di vật của người anh. Song

chưa hết, anh thợ đồng hồ còn thốt ra một câu khó hiểu hơn.

“Mãi mà tôi chẳng sửa được.”

Nhìn kỹ sẽ thấy kim giây không còn hoạt động, giờ cũng không chính xác.

Tại sao anh lại đeo một chiếc đồng hồ đã đứng? Cô có cảm giác không phải không sửa được, chỉ là anh không muốn sửa mà thôi.

“Đồng hồ này đẹp quá. Chắc đắt lắm.”

“Không có chuyện ấy đâu.”

Anh thợ đồng hồ hướng ánh nhìn xuống đất, biểu cảm bị mái tóc che đi nên không thấy rõ.

“Phải rồi, cô Nishina cũng đồng ý chuyện hôm lễ hội à?”

Anh nhẹ nhàng bẻ hướng cuộc nói chuyện, song chủ đề mới này còn khiến Akari thấy khó hiểu hơn.

“Đồng ý gì cơ ạ?”

“Bà Harue chưa bảo cô à? Hôm nọ, bà nói có việc muốn nhờ tôi vào hôm lễ hội, đêm qua bà điện thoại nói muốn hẹn riêng với tôi. Điểm mấu chốt là cô sẽ đi thay cho bà, tức là hai chúng ta hẹn hò với nhau.”

Cô không hề hay biết. Nói đúng hơn, cô chỉ nghe bà hỏi có muốn anh thợ đồng hồ dẫn đi tham quan vào dịp lễ hội hay không thôi.

“Ồ, bà Harue cũng lo anh Shu chưa có người nâng khăn sửa túi nên gán ghép hai người à? Nhiều sự quá, anh Shu nhỉ.”

Bản thân Taiichi cũng nghĩ tới chuyện đó, vậy mà lại bông lơn đưa ra nhận xét bất lịch sự hết sức.

“Anh nghĩ không phải vậy. Bà muốn bọn anh tái hiện lại ký ức

ngày xưa thôi.”

Anh thợ đồng hồ khéo léo trả lời, giọng điệu vừa không làm Akari tổn thương, vừa tránh để cô kỳ vọng hão huyền.

“Thế là thế nào, em chẳng hiểu gì cả. Chân bà như thế thì làm sao đi theo ngắm cảnh hai người tái hiện được?”

“Thì đúng là thế, nhưng nói chung bà nhờ như vậy. Tôi thì không ngại gì...”

Anh nhìn cô như hỏi dò.

“Tôi cũng đã nói với bà chỉ sợ làm phiền cô Nishina thôi.”

Akari cũng chẳng ngại chút nào. Song hiện tại, tâm thức cô vẫn đề cao cảnh giác, chưa sẵn sàng nhìn nhận ai với tư cách người khác giới. Dù chỉ là diễn chằng nữa, hay chính xác hơn vì là diễn nên càng dễ để ý lung tung. Mà anh thợ đồng hồ là người cô không muốn nghĩ ngợi nhất. Anh cứ xem cô cùng một giuộc với Taiichi, và cho phép cô đến nhà dùng cơm thế này là đủ rồi.

Không biết anh cắt nghĩa sự im lặng đột ngột của Akari thế nào. Song anh nhanh nhẩu nói.

“Tôi sẽ tìm cách nói với bà Harue. Cô đừng lo.”

“Nếu chỉ là tái hiện thì ai mà chẳng được? Cô cháu gái tiệm hoa thì sao?”

“Cô bé mới học cấp ba thôi.”

“Thời của bà, đây là tuổi cập kê rồi. Ngoài ra còn... Đúng rồi, hay để em nhờ người quen?”

“Anh nghĩ bà Harue khó mà thấy hình ảnh của mình trong mấy cô bé tóc nâu lắm.”

“Thế hả? Phải tóc đen à... Em chẳng quen ai rồi.”

“Anh biết ngay,” anh thợ đồng hồ phì cười. Nhờ Taiichi mà bầu không khí mới dẫn ra, song quả thực cậu không biết ý nhị là gì. Bởi cậu đã thốt ra một câu không ngờ.

“Nhưng ai lại có nguyện vọng tái hiện kỷ niệm trước khi qua đời nhỉ. Khó hiểu thật.”

“Trước khi qua đời?”

Akari vừa lên tiếng thì anh thợ đồng hồ đã lừ mắt lườm Taiichi trách móc.

“Hóa ra chị Akari không biết à? Bà Harue bị bệnh nan y. Không chữa được nên bà sắp vào viện dưỡng lão rồi.”

Thật vậy ư? Akari nhìn anh thợ đồng hồ với ánh mắt chất chứa câu hỏi nghẹn đắng, anh thờ dãi và gật đầu.

“Cũng không phải tôi nghe trực tiếp từ bà đâu.”

Nói rồi anh còn bổ sung thêm.

“Nên cô Nishina không cần miễn cưỡng đâu.”

• • •

Kết cục là Akari đồng ý góp mặt hoàn thành tâm nguyện của bà Harue. Cùng anh thợ đồng hồ đi chơi vào ngày lễ hội cũng không phải chuyện gì miễn cưỡng cả. Cô chuyển về đây chưa được bao lâu, nếu bảo muốn làm gì đó vì bà Harue thì kêu ngạo quá, song dù gì bà cũng biết Akari ngày cô còn bé, xem như có chút duyên nên cô muốn giúp bà.

Nhưng như vậy, liệu cô có thể nghĩ rằng cháu gái của salon tóc

Yui, cô bé mặc váy xòe cười rạng rỡ kia chính là mình trước đây không, dù trong đầu cô chẳng có chút ký ức nào về việc ấy.

Một điều nữa khiến Akari tò mò chính là kỷ niệm của bà Harue.

Ba ngày sau hôm cô đưa bằng thông báo chuyển tay, bà Harue chống gậy đến tận nhà cô. Dù chỉ đi bộ một quãng ba căn nhà và băng qua đường, song bà vẫn chỉnh tề đội chiếc mũ có đính nhành hoa giả rất lớn. Bà bảo chân đã bớt sưng, đoạn đi thẳng vào vấn đề.

“Suy đi tính lại, bà vẫn muốn hôm ấy cháu đi chơi hội.”

Rồi bà chấp hai tay lại như đang cầu nguyện.

“Bà mong cháu có thể mặc bộ váy liền thân ấy và hẹn hò thay bà. Cháu xem, chân căng bà thế này, khó lòng chen chúc giữa đám đông. Tiếc là bà sắp phải rời con phố rồi. Đến cái tuổi này, trở về thăm lại nơi đây chẳng hề đơn giản chút nào, nên bà muốn được đắm mình trong kỷ niệm lần cuối.”

Nếu chuyện cháu gái sẽ trông nom chỉ là nói dối, có lẽ bản thân bà hiểu rõ lần này là dịp lễ hội cuối cùng. Akari đắm chiêu suy nghĩ và mơ hồ gục gặc đầu.

“Nhưng lúc cháu ra ngoài hẹn, bà không thể thấy kia mà?”

“Không sao cả. Đi đâu, nói chuyện gì, tất cả đều lưu lại trong ký ức bà rồi.”

Bà Harue nhắm mắt lại hồi lâu, gò má ửng hồng như một thiếu nữ.

“Song cứ thế này thì tội nghiệp cho chiếc váy liền thân ấy. Bà muốn nó có thể tận hưởng một mùa lễ hội thật vui.”

“Tội nghiệp chiếc váy ấy ạ?”

“Phải. Nó đã thấm đẫm bao nước mắt của bà... Bộ đồ trang trọng mà vậy thì thiệt thòi quá.”

Điều này quả nằm ngoài dự đoán. Hóa ra không phải kỷ niệm vui sao?

Bà buông tiếng thở dài náo nùng, băng quơ ngấm nhìn chiếc đồng hồ cát gấu trúc bày trên cửa sổ của salon tóc, thứ giờ đây không còn đo được thời gian do cát đã chảy hết.

“Cái ngày đặc biệt của bà đã kết thúc từ lâu rồi... Nhưng nếu người khác mặc vào, chiếc váy vẫn có thể trải nghiệm những giây phút mới.”

Sau đó, bà trầm giọng kể chuyện.

• • •

Dạo ấy, khu phố mua sắm này là con phố trung tâm, náo nhiệt bậc nhất thị trấn. Nhà ga tấp nập bây giờ khi xưa nào đã thành hình, còn khu vực phía Tây đang phát triển vùn vụt trước chỉ toàn ruộng đồng và rừng cây.

Sau khi chiến tranh kết thúc, khu phố mua sắm lấy lại sinh khí, đó cũng là khoảng thời gian bà Harue đến tuổi xuân thì.

Tiền thân của tiệm Âu phục Haru là một tiệm vải mua may bán đắt ở cùng vị trí, còn bà Harue ngày đó vốn là bộ mặt của tiệm với sắc đẹp nức tiếng khu phố mua sắm.

Akari hoàn toàn bị thuyết phục sau khi nghe từ chính miệng bà, lại được cho xem ảnh bà thời trẻ. Khuôn mặt bà cân đối, gọi cho cô

nhớ đến những poster phim ngày xưa, dù nguyên nhân có thể do đây là hình trắng đen đã cũ.

Không có gì lạ khi bà Harue được nhiều người theo đuổi. Dân quanh vùng là lẽ dĩ nhiên, cả khách khứa cũng dễ mắt đến và ngỏ lời với bà không ngớt. Song bà chỉ lưu tâm đến duy nhất một người đàn ông.

Nhưng khi đó, bà không hề hay biết trái tim mình đã trao gửi cho người ấy. Ngược lại, bà còn phát cáu khi ông mãi chẳng chủ động làm thân.

“Ông ấy tẻ nhạt lắm. Đến một câu chuyện tiểu lâm cũng chẳng biết kể, lưng khòm, cận nặng nên kính dày cui, chẳng thấy nổi đôi mắt hai mí, suốt ngày chỉ chúi mũi vào sách. Cháu có thấy tòa chung cư lớn nằm đối diện đền thờ không? Ngày ấy, khu vực quanh đó cũng là phố mua sắm, ông ấy là con trai thứ của tiệm đồ sơn mài, hơn bà hai tuổi, bà và ông biết nhau từ thuở bé, lại chạm mặt trong khu phố mua sắm suốt. Vậy mà lần nào bà bắt chuyện, cuộc đối thoại cũng chết yểu, còn ông ấy thì bỏ của chạy lấy người.”

Bà Harue nhận xét thẳng như ruột ngựa.

“Nhưng bà biết ông ấy thích bà. Chắc cháu sẽ hỏi tại sao bà biết? Là linh cảm của phụ nữ. Thời trẻ, bà nghĩ mình rành rẽ đàn ông như trong lòng bàn tay nên không chút nghi ngờ điều đó.”

Akari không hề hoài nghi chuyện này. Bởi đến tận bây giờ, bà Haru vẫn còn nguyên nét rạng ngời cùng tính cách hòa nhã, thành ra bạn bè và khách quen của bà rất nhiều. Bà thu hút ánh nhìn không chỉ bởi những chiếc mũ đặc sắc mà còn bởi phong thái quý phái tự nhiên. Thế nên dù bà có nói chắc như đinh đóng cột rằng

mình hiểu hết đàn ông, cô cũng tin ấy là sự thật.

“Vậy nên vào ngày lễ hội, bà quyết định sẽ cho ông ấy một cơ hội. Cơ hội để thổ lộ tâm tư dành cho bà.”

Diễn tiến sự việc ngày hôm đó thế nào, phàm là phụ nữ ai chẳng quan tâm. Akari có ước ao cũng chẳng thể trở thành tí người tràn đầy tự tin như bà Harue nên ít nhất một ngày được như vậy cũng hay.

Tuy Akari đã không còn là thiếu nữ mười tám, bóng hình cô ngày ấy cũng đã trôi vào dĩ vãng, song nếu nhờ tái diễn kỷ niệm của bà Harue mà cô được trải qua một ngày vui vẻ của cái thời hoa mộng kia thì tốt quá. Đó là cảm xúc dấy lên trong lòng cô.

3.

Trước đây, anh thợ đồng hồ từng nói khu phố mua sắm chỉ đang say ngủ và sẽ thức giấc vào đúng thời điểm. Akari nghĩ đó chính là ngày hôm nay.

Vô số hàng quán được dựng lên trước dãy cửa cuốn đóng im ỉm của khu phố, ngay cả mấy mái che bằng nhựa đã bạc màu cùng bảng hiệu mờ chữ cũng như hòa làm một với những lá cờ rực rỡ sắc màu. Đúng là lễ hội có khác, đầy các sạp hàng ăn, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa khắp lối đi. Ở một góc khu đất trống dùng làm chợ trời réo rắt các bài nhạc pop dễ nghe, quan khách tập trung đông hơn hẳn.

Riêng hôm nay, tiệm đồ muối có cửa hàng trước ga cùng tiệm kẹo bánh truyền thống vốn chỉ làm theo đơn đặt hàng, đều dựng gian hàng ở khu phố mua sắm, giống y như thời lưu giữ kỷ niệm của bà Harue. Nhiều vị khách nhớ mùi vị không đổi qua tháng năm ấy đã lặn lội đường xa về đây.

Đã lâu Akari mới có dịp chăm chút mái tóc của mình để chuẩn bị cho buổi hẹn vào một ngày lễ hội như thế. Cô búi tóc sau gáy rồi cài băng đô cho hợp với chiếc váy liền thân màu huyết dụ.

Mới chỉ khoác lên mình chiếc váy phong cách hoài cổ mà có lẽ tự cô sẽ chẳng chọn bao giờ, Akari đã cảm thấy nửa con người mình hóa thành bà Harue.

“Đúng là chuyên viên thẩm mỹ có khác.”

Anh thợ đồng hồ cảm thán và ngó nghiêng hết góc độ này đến góc độ khác, ra chiều hứng thú với kiểu tóc lắm.

“Chùng này thì ai làm cũng được thôi.”

“Nhìn cô khác hẳn thường ngày. Mình mà không hẹn trước chắc tôi không nhận ra mất.”

Hai người hẹn nhau ngay trước tiệm Âu phục Haru. Từ cửa sổ tầng hai, bà Harue vẫy tay nhìn xuống.

“Cả tôi có khi cũng chẳng nhận ra mình trong gương ấy chứ. Đây là lần đầu tiên tôi mặc trang phục màu này.”

“Nào, mình đi thôi,” anh thợ đồng hồ cười hì hì cất bước.

“Bọn cháu đi đây,” Akari vẫy tay đáp lại bà Harue rồi theo sau.

“Mà anh không ăn vận giống người trong kỷ niệm của bà Harue sao?”

“À, chuyện ấy bà không yêu cầu.”

“Thế bà yêu cầu việc gì?”

Nghe xong câu hỏi, anh thợ đồng hồ ngượng ngùng gãi đầu như vừa sức nhớ ra.

“Hai chúng ta nắm tay nhau.”

Khi anh đưa tay ra, cô thoáng thấy từ cổ tay áo khoác lộ ra chiếc đồng hồ bị đứng hôm nọ. Bàn tay anh nhìn thanh mảnh giống hệt chiếc đồng hồ đang đeo, song lại rắn chắc đến không ngờ, không nhận ra đây lại là tay của một thợ thủ công.

“Tôi thấy người ấy của bà Harue không dạn đến mức nắm tay đâu.”

“Nên bà mới muốn làm thế đấy.”

“À... Ra vậy.”

Đây là một buổi hẹn hò sửa lại kỷ niệm, bởi bà muốn biến những kỷ niệm u buồn kia thành những hồi ức tràn ngập niềm vui.

Hai người len lỏi giữa dòng người và dạo bộ quanh khu phố mua sắm. Đèn lồng treo vào dây thừng chằng hai bên đường cùng quốc kỳ nhiều nước trang trí trên đầu. Akari thường ngoạn cảnh quan và nhớ lại tuần tự những kỷ niệm bà Harue đã kể với mình.

Vì muốn cho ông cơ hội, bà đã chủ động rủ ông đi chơi vào ngày lễ. Tất nhiên là bằng một cách ý nhị.

“Bà bảo muốn tìm một cuốn sách. Trong ngày lễ hội có cả chợ sách cũ mà. Khi bà nhờ người ấy đi tìm với mình, ông đã vui vẻ nhận lời.”

Bà quả cao tay, Akari thầm thán phục. Chắc chẳng ai từ chối khi được người khác gãi đúng chỗ ngứa như vậy.

“Còn xa mới đến ngày lễ hội nên bà tranh thủ may một bộ đồ kiểu Âu màu huyết dụ để hôm ấy trông mình sẽ lộng lẫy nhất. Xao xuyến đến vậy thế mà chẳng hiểu sao bà không nhận ra ấy là tình yêu.”

Ắt bà đã đứng trước gương khắp khỏa sau khi diện lên mình chiếc váy. Bà rời nhà, lòng đinh ninh người ấy thích mình. Và chính niềm tin ấy càng khiến bà quyến rũ hơn bội phần. Hẳn ông ấy đã bị hấp hồn trước dáng vẻ yêu kiều của bà, Akari kiêu hãnh bước đi, thầm nguyện cầu cái ngày mấy chục năm trước và ngày hôm nay hòa lại làm một.

Thật lạ thường, đến cả những vòm cầu vồng trang trí khu phố mua sắm lúc này trông cũng lấp lánh như mới.

Đến trước con đường nhỏ dẫn tới đền thờ, hai người trông thấy các sạp sách cũ cùng những mái lều trắng san sát. Akari dừng chân đứng cạnh anh thợ đồng hồ.

“Có vẻ cũng không nhiều sạp sách cũ nhỉ. Nhưng mà lại dễ kiếm được hàng hiếm lắm đấy. Thấy đông nhà sưu tập đến đầy lắm.”

“Mà không biết bà Harue tìm sách gì nhỉ. Phải chi tôi hỏi thì đã có thể tìm cuốn sách giống vậy cho bà rồi.”

“À, bà bảo bà không nhớ.”

“Hả, thế ư?”

“Tôi đoán là vì với bà, cuốn sách nào cũng thế cả.”

“Còn anh thì sao, anh có thích sách không?”

“Ừm... Thật ra mỗi năm, tôi đều mong đến dịp lễ hội nhưng là vì đằng kia cơ.”

Anh chỉ về phía trước và kéo tay Akari theo. Các sạp đồ cổ trải dài đến tận khuôn viên đền thờ, song anh thợ đồng hồ bỏ qua sạp sách cũ, đi ngang sạp đồ sứ Imari^[4] cổ, cứ thế phăm phăm đầy háo hức hướng về phía sạp đồ cổ dựng tủ kính đằng xa trông chẳng khác nào đứa trẻ.

Sạp trưng bày vô thiên lủng các chủng loại đồng hồ được đánh bóng loáng. Nào đồng hồ để bàn, đồng hồ quả lắc, đồng hồ bỏ túi, lại có cả đồng hồ đeo tay, một số hàng của các hãng danh tiếng đến Akari cũng biết, đồng thời lại có nhiều sản phẩm mang logo cô chưa thấy bao giờ nhưng niềm yết với cái giá trên trời.

“Shu đây à.”

Ông cụ có vẻ là chủ sạp nhận ra anh thợ đồng hồ nên hồ hồ chào hỏi. Có vẻ ngành nghề khác nhau nên nói hai đồng nghiệp thì không được đúng cho lắm, song họ cùng chung một sở thích.

“Cháu chào bác. Vẫn nhiều món tuyệt phẩm như mọi khi bác nhỉ.”

“Không đâu. Toàn những đồng hồ giống với hàng bán ra dạo gần đây thôi.”

“Tất cả đều là đồ cổ ạ?”

Ông chủ nhún vai trước câu hỏi của Akari.

“Không hẳn, đa số các món không đạt độ cũ đến mức ấy. Nhưng tất cả đều là đồng hồ cơ được chế tạo bằng bao tâm sức. Nếu bảo dưỡng đàng hoàng, chúng có thể hoạt động cả một trăm, hai trăm năm, chỉ tiếc là số lượng thợ đồng hồ có thể kiểm tra và sửa chữa lại hiếm hoi quá. Thành thử ông cũng nhờ vả Shu luôn.”

Ra là vậy, Akari nghĩ bụng. Tuy thất lễ nhưng trước giờ cô cứ thắc mắc chẳng lẽ của tiệm anh cầm cự chỉ bằng việc tiếp nhận yêu cầu sửa chữa của khách hàng lẻ, giờ câu hỏi ấy đã bốc hơi tấp lự.

“Còn ngày xưa là ông tôi làm.”

“Phải, tay nghề ông lida cao lắm.”

Chủ tiệm bồi hồi nói. Cháu trai mà ông cụ ấy vô cùng tự hào lúc này đáng lý đang chế tác đồng hồ ở Thụy Sĩ.

“Đúng rồi, cháu nghe nói có hàng của Dufour ạ? Bác cho cháu xem với.”

“Này này, cháu nghe ở đâu thế?”

“Lời đồn lan nhanh lắm bác ời.”

Ông chủ tiệm mang chiếc hộp gắn khóa cổ tình giấu ở góc gian hàng lại và cẩn trọng lấy vật bên trong ra như lấy báu vật. Dù ra vẻ dửng dăng, nhưng nét mặt ông lại rất hứng khởi.

“Ồ, là hàng thật.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Dufour là gì thế?”

Cái tên ấy nghe quá xa lạ với Akari.

“Dufour là một thợ đồng hồ độc lập nổi tiếng, ông có một nhà xưởng gần Genève và tự tay chế tác sản phẩm.”

“Thợ đồng hồ độc lập?”

“Nghĩa là một người tự làm mọi công đoạn, từ thiết kế đến chế tác để tạo ra chiếc đồng hồ có một không hai. Nói tóm lại, sản phẩm của ông ấy thuộc hàng cực phẩm, đã vậy lại vô cùng khan hiếm.”

Một mình có thể làm được đồng hồ sao? Akari không khỏi kinh ngạc. Nghe tới máy móc, cô lại liên tưởng tới hình ảnh những thứ được sản xuất hàng loạt ở các nhà máy lớn.

“Bác cho cháu chạm vào bên trong đi mà.”

Anh thợ đồng hồ mê mẩn ngắm soi đến chi tiết bé nhất, song chừng ấy có vẻ chưa khiến anh thỏa mãn.

“Chưa được, chưa được, cháu còn non lắm.”

Nhưng chiếc đồng hồ đã bị thu lại. Anh thở dài thườn thượt ra chiều tiếc đứt ruột. Song ngay lập tức, mắt lại sáng rõ trước chiếc khác.

“A, chiếc này cũng chẳng kém cạnh. Vacheron Constantin. Cả

Perregaux nữa!”

Ngày xưa, người đàn ông sóng đôi cùng bà Harue cũng ngó nghiêng các gian sách cũ mà mắt rực sáng thế này sao? Ông có thao thao bất tuyệt về sách nguyên cả hôm ấy không nhỉ? Bà đã nghĩ gì trong lúc lắng nghe lời ông kể? Cô chẳng đoán được, chỉ thấy nụ cười tươi rói của bà hiện lên trong mắt.

Hai người bắn toàn từ ngữ chuyên môn, Akari nghe mà ù ù cạc cạc nhưng cô vẫn hiểu bộ máy đồng hồ ẩn chứa biết bao kỳ công tỉ hon. Một thứ có sẵn lịch chính xác của mấy trăm năm, lại có thể đo khoảng thời gian dài gấp nhiều lần đời người như vậy không chỉ dừng lại ở máy móc mà đã dần trở thành thời gian. Nghĩ đến đây, Akari chóng cả mặt.

“Chết thật, tôi mãi nói chuyện. Chắc cô chán lắm?”

“Không đâu, tôi thấy thú vị lắm.”

Khách kéo đến tiệm thành thử hai người phải rời đi, dù thật sự Akari vẫn muốn nghe chuyện thêm chút nữa.

Tuy nhiên, mục đích tới đây ngày hôm nay là để tạo dựng lại kỷ niệm của bà Harue. Cô dặn lòng không được say sưa ngắm nhìn hàng quán mà quên viếng đền thờ.

Lần theo con đường lát đá, hai người khoan thai đi qua dãy hàng quán, chỗ bán bình và tranh cuộn treo tường, nơi bán trâm cài tóc hay đồ cũ.

“Từ ngày còn bé, anh đã muốn trở thành nghệ nhân đồng hồ rồi à?”

Akari thắc mắc, anh suy nghĩ chốc lát rồi trả lời.

“Chà, có thể nói là vậy.”

“Chắc do ảnh hưởng từ ông nội nhỉ?”

“Còn cô Nishina thì sao?”

Đột ngột bị hỏi ngược lại, cô đứng hình. Dẫu cô có chịu ảnh hưởng đi chăng nữa, cũng chỉ vồn vện hơn một tháng bên ông bà mà thôi.

Đơn thuần là công việc được tận mục sở thị thuở bé khác hẳn những nghề nghiệp khó lường tượng, nên cô thấy hứng thú. Có lẽ đó chính là cơ duyên dẫn dắt cô theo đuổi con đường ấy.

Hoặc do cô chẳng thể quên lần bà tết tóc khiến cô trông như cô bé người mẫu trong tạp chí.

Quả thật lúc còn bé, Akari rất ngưỡng mộ chuyên viên thẩm mỹ. Song cô không được phép tự hỏi liệu mình dần thân vào nghề này có phải do ảnh hưởng của ông bà hay không.

Ngày bé hay bị mẹ chê vụng về, lớn lên, cô mới đứng được trên đôi chân của mình, chỉ tiếc là tự tin của ngày ấy đã mất đi.

“Tôi ấy à... Cũng không có gì đặc sắc, đến tuổi ham thích thời trang, tôi ngưỡng mộ các salon tóc hào nhoáng hay xuất hiện trên truyền hình chẳng.”

Rốt cuộc cô chọn một câu trả lời an toàn.

“Ông tôi không bao giờ cho phép trẻ con vào cửa tiệm. Xưởng lại càng không.”

“Vậy à. Cũng đúng, do có nhiều chi tiết và dụng cụ nhỏ xíu mà.”

“Thế nên nếu không có cơ duyên ấy, tôi đã chẳng biết công việc nghệ nhân đồng hồ ra sao và còn lâu mới xác định được niềm đam

mê với đồng hồ.”

“Cơ duyên ư?”

“Tôi được ông cho vào xưởng lần đầu tiên là khi vô tình làm hỏng đồng hồ của một người bạn.”

Anh thợ đồng hồ chậm rãi nói như đang cố gắng kéo ký ức trở về.

“Đó là một chiếc đồng hồ trẻ em, trên mặt có vẽ nhân vật hoạt hình. Thật ra chỉ cần đèn là được, song lúc ấy tôi không nghĩ vậy, bởi tôi biết bất cứ đồng hồ gì, ông của mình đều có thể sửa.”

“Thế là ông đã sửa giúp anh?”

“Không đâu,” anh lắc đầu. “Ông bắt tôi tự sửa vì chính tôi đã làm hỏng.”

“Vậy anh có sửa được không?”

Anh thợ đồng hồ gật đầu và bẽn lễn cười. Akari cũng bắt giác mỉm cười theo.

“May quá,” cô thì thầm, bỗng thấy anh đưa uy lên kéo vai mình lại. Hóa ra anh làm vậy vì không muốn cô đắm sầm vào một cậu bé đang cố gắng chen lẩn giữa dòng người, cô biết thế nhưng vẫn thấy lòng thoáng rung rinh.

Đoạn anh hướng mắt về phía đèn thờ.

“Mình đi nhận rượu cúng nhé?”

Người ta đang phát rượu cúng ở bàn đặt cạnh khu làm lễ. Điều khiến cô trở mắt chính là Taiichi đang rót rượu cúng cho khách viếng đền cùng các miko^[5] trong bộ hakama^[6] đỏ. Tưởng như mái tóc sáng màu, khuyên tai cùng vòng cổ đã đủ khiến bộ dạng cậu nổi

bật thì nay bộ hakama trắng lại càng làm cậu không lẫn vào đâu.

“Ồ, hai người đến rồi à.”

Nhắc thấy người quen, Taiichi giơ tay chào.

“Bộ váy của bà Harue đây sao. Đúng là người đẹp vì lụa.”

Taiichi tuy còn trẻ nhưng lại thốt lên một câu đậm mùi xưa cũ, nhìn Akari chán chê, cậu quay sang anh thợ đồng hồ.

“Thế anh Shu đã tức cảnh sinh tỏ tình chưa?”

“Taiichi, bọn chị đâu tái hiện chuyện đó. Chỉ đi hội cùng nhau thôi.”

Akari vội phân bua dù chẳng có lý do gì.

“Hừm, bà Harue đã vun vào đến vậy mà cũng không ăn thua à.”

“Đã bảo không phải mà,” Akari đang làm bầm thì Taiichi chìa ra chén rượu cúng.

“Hết cách. Hai người uống rượu đi cho có khí thế.”

Mặc cậu liến thoắng, cô chỉ chổng lỏn:

“Em đang làm thêm hả?”

“Làm công quả thôi. Tình hình đền thờ dạo gần đây ảm đạm quá. Hai người cũng cúng tiền đi nào.”

Chén rượu bé tẹo rót chẳng bao nhiêu, song khi chất còn chảy xuống họng lại ấm nóng đến lạ kỳ, khiến cô không khỏi có cảm giác lâng lâng nhẹ bẫng.

“Sau khi uống rượu cúng, tâm trạng ông ấy vui lên đôi phần. Bà đứng cạnh ông nhận rượu, lòng thấp thỏm liệu ông có nói ra cảm xúc thật của mình không.”

Chuyện bà Harue kể hiện lên trong đầu cô.

Khổ nỗi mãi mà ông ấy chẳng có động tĩnh gì, bà Harue mới đầu tràn ngập tự tin là thế nhưng càng lúc càng bồn chồn.

Sang thu, ngày ngắn, đêm dài, trời chưa gì đã chuyển hoàng hôn. Khu đền thờ rậm rạp cây cối nhanh chóng chìm trong bóng chiều nhập nhoạng, ánh đèn đường bắt đầu le lói. Ánh sáng và bóng người giao thoa, khiến cô có cảm giác như bị chóng mặt.

“Mình ngồi xuống nhé.”

Nghe lời anh thợ đồng hồ, Akari ngồi xuống băng ghế dưới gốc cây, lúc ấy cô chợt để ý đang dịp lễ hội nên ghế mới được đặt ở đây chứ bình thường không có. Ngược lên trên, cô thấy tán lá chi chít những bông hoa li ti màu vàng kim. Đây chính là cây mộc tê mà sáng sáng bà Harue luôn lặng nhìn và chìm trong suy nghĩ.

“Cô có khát nước không? Để tôi đi mua gì đó.”

Dứt lời, anh thợ đồng hồ lại hòa vào đám đông. Akari dõi theo bóng lưng anh, tự hỏi liệu ngày trước, bà Harue có từng ngồi trên băng ghế này chẳng.

Bao quanh bởi mùi hương ngào ngạt này.

Song phần sau kỷ niệm không còn vui vẻ nữa.

• • •

Bà đã bỏ công tạo dựng cơ hội nhưng người ấy lại không bày tỏ. Cứ thế này có lẽ ông sẽ ngậm hột thị mất. Điều đó đồng nghĩa với việc lời đồn kia là thật.

Ngay trước dịp lễ hội, bà Harue nghe loáng thoáng tin ông sắp đi xem mắt.

“Đối phương là một cô gái cùng khối với bà trong trường nữ sinh. Một cô gái hết sức bình thường.

Xét về ngoại hình, bà đẹp hơn nhiều. Nên không lý nào ông ấy lại đi xem mắt. Bà dám chắc như vậy, nào ngờ niềm tin bắt đầu lung lay.

Bà Harue lỡ miệng buông lời nói xấu cô gái kia, thế là bị ông quở trách.

“Sao em lại nói vậy. Haru bình thường đâu thế.”

Đó là lần đầu tiên ông phản ứng như vậy, trước giờ, ông chỉ gạt gù lắng nghe lời bà nói.

Bà Harue bắt đầu đứng ngồi không yên. Lẽ nào ông ấy ghét bà rồi sao? Tại sao lại vậy? Ý ông là người con gái tầm thường đó hơn bà ư? Ông ấy thích bà cơ mà?

Đang ở cạnh một cô gái xinh xắn trong bộ váy kiêu sa như bà mà ông lại đi bảo vệ cô gái khác sao?

“Đúng rồi. Cô bạn ấy có nói xấu ai bao giờ, hai người đẹp đôi đấy. Mà cũng đúng, chẳng trách mọi người đều nghĩ chúng mình như đôi dưa lệch.

Giữa một rừng người mặc kimono, cô thiếu nữ Harue trong bộ váy màu huyết dụ lại càng nổi bật. Ai nấy lướt qua đều ngoái lại và y như rằng sẽ chĩa ánh nhìn thắc mắc vào cậu thanh niên đầu tóc bù xù khoác chiếc áo cũ sờn đang đi bên cạnh, tự hỏi về mối quan hệ của hai người.

Ba chàng trai tiến lại từ trong đám đông. Họ vốn là người quen của bà Harue.

“Chào Haru. Em cũng đến hả? Ủa, đang hẹn hò à? Ô, là cậu con trai thứ tiệm bán ẩm thực đây mà?”

Nhìn bạn đồng hành của bà, họ leo lên nói rồi nhanh khách cười.

“Làm gì có. Bọn em chỉ tình cờ gặp ở đây thôi.”

Bà Harue bất cần nói mà chẳng hề nhận ra mình đã làm tổn thương ông.

“Hóa ra không phải hẹn hò sao.” Họ lại cười rộ lên và rủ bà Harue cùng đến quán cà phê nơi cả đám sẽ tụ tập.

Vừa bịa chuyện nên nhất thời bà không nặn ra được lý do nào để từ chối. Hơn nữa, dẫu tiếp tục đi với người ấy cũng chỉ tổ chuốc bực dọc mà thôi.

Cho cơ hội đã chẳng thêm tỏ tình thì chớ, lại còn quay sang chê trách bà.

Bà Harue cũng phần nào biết bản thân mình mới là người sai nên không thể đổ lỗi cho ông, nhưng lại không tìm đâu ra dũng khí. Bà dặn lòng phải tự tin như thường ngày, biết đâu sẽ đủ can đảm ngăn cản ông đi xem mắt. Bà sẽ thổ lộ: “Em đã thích anh từ lâu. Hãy nhìn em này.” Song làm thế mà bị từ chối thì bà sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất.

Đến tận lúc đó, bà Harue mới nhận ra tình cảm của mình. Nhưng vào thời điểm ấy, cái tôi của bản thân vẫn quan trọng hơn.

Bà Harue toan đứng dậy thì ông lên tiếng.

“Em vẫn chưa tìm được sách kia mà. Nhỡ nó ở tiệm phía trước thì sao.”

Bà rất đổi kinh ngạc khi bị ông cản lại. Trong trường hợp này,

theo lễ thường đáng ra ông phải tức giận bỏ đi mới đúng. Vậy mà ông vẫn lo chuyện tìm sách cho bà.

Giờ xin lỗi vẫn kịp. Chỉ cần giờ mình đi cùng anh là được. Đầu thì nghĩ vậy, song bà Harue lại ngây ra như tượng.

Một trong ba người quen của bà sấn sổ về phía ông.

“Mày dai quá, biến ra đằng kia đi.”

Vai bị huých ra sau khiến ông ngã xuống nền đá. Bà Harue kinh ngạc chạy lại.

“Anh có sao không?”

Bà chưa kịp đưa tay ra thì ông đã dòn sức đứng dậy.

“Coi chừng bản váy bây giờ.”

Đám đông xung quanh đánh hơi có mùi ầu ẩu đã nên bắt đầu sầm soi. Có lẽ ông làm vậy nhằm tránh cho bà khỏi bị người khác để ý. Tuy nhiên, bà biết ông sẽ không tha thứ cho mình.

Và rồi ông quay lưng bỏ đi.

“Giá bà đuổi theo thì tốt biết bao.”

Đó là lời tâm sự của bà Harue mấy chục năm sau. Khi ấy, có nằm mơ bà cũng không ngờ hôm đó là lần cuối họ gặp nhau.

Buổi hẹn ngày lễ hội khép lại trong tình cảnh ngượng nghịu. Rồi năm mới qua, ông chuyển lên thành phố làm việc.

Thì ra ông không hề đi xem mắt.

Ba năm sau, bà Harue nghe tin ông mất do tai nạn.

Phải chi có thể gặp lại một lần, nhất định bà sẽ thành thật với lòng mình. Phải chi đôi bên hiểu được tình cảm của nhau, biết đâu ông đã không tha hương vì công việc. Suy nghĩ ấy mãi đeo đẳng

trong lòng, bà Harue chẳng thể kết thúc hay quên đi tình cảm ấy.

Bà kết hôn và rời khỏi khu phố mua sắm, song hôn nhân không thuận hòa, bà lại trở về chốn cũ và ở vậy đến giờ.

• • •

“Có lẽ ông ấy chẳng dành tình cảm gì cho bà. Khi ấy bà chỉ là đứa trẻ ranh không hiểu chút gì về đàn ông, chẳng qua được dăm ba người trồng cây si rồi sinh ra kiêu ngạo.”

Bà ơi, không có chuyện ấy đâu.

Vừa lần theo kỷ niệm của bà Harue vừa tận hưởng lễ hội, Akari lại càng muốn tin tình cảm ấy đến từ hai phía. Như thể đây là chuyện của chính bản thân cô.

Ánh đèn lồng nhen lên trong bóng tối. Có lẽ do rượu nên đầu óc đôi phần mơ màng, Akari lơ đãng nhìn quanh. Cũng biết hôm nay là ngày hội nhưng sao nhiều người mặc trang phục truyền thống thế?

Hương hoa mộc tê ngào ngạt khiến Akari như được bao bọc trong một cảm giác lâng lâng vừa kỳ lạ lại vừa dễ chịu.

Người lớn và trẻ nhỏ loạt soạt đi trên con đường lát đá trong đôi dép rơm. Vừa đi họ vừa nhìn lướt qua Akari trong bộ váy màu huyết dụ.

Lúc định thần lại, cô đã đứng dậy khỏi băng ghế khi nào không biết.

Cô muốn đuổi theo người ấy thay bà Harue. Cô cảm giác mọi chuyện sẽ kịp nếu cô làm thế.

Bên cạnh đèn thờ sừng sững một cái cây to quán dây thừng rơm

quanh gốc. Nó bị sét đánh gãy rồi kia mà? Câu hỏi vụt qua rất nhanh trong đầu nhưng cô quên ngay. Bởi cô đã tìm thấy bóng hình người mình cần gặp.

Chưa từng một lần chạm mặt song Akari vẫn biết rõ đó chính là ông. Lúc ấy ông đang toan bước ra từ một gian bán sách cũ leo lét ánh đèn vàng. Ông cẩn thận cất cuốn sách trên tay vào túi áo, đoạn thoăn thoắt len lỏi giữa đám đông.

Bà Harue ơi, người ấy cũng muốn trở về bên bà. Ông đã tìm ra cuốn sách cho bà rồi đấy. Vậy nên...

Akari cất bước chạy. Em ở đây này, anh nhận ra em đi chứ. Không thì đôi ta sẽ chẳng còn dịp hội ngộ.

Cô hòa vào biển người và cố đuổi theo để không mất dấu, song có lẽ do ông không thấy cô nên khoảng cách càng lúc càng xa.

Cuối cùng, ông dừng lại cạnh cây mộc tê ban nãy. Vội vã nhìn quanh nhưng không thấy bà Harue đâu, ông thở dài thườn thượt và chùng vai ngao ngán.

Akari từ từ tiến đến gần.

Nghe tiếng bước chân, ông quay lại và nhìn thật lung vào cô, người lý ra ông không thể nhìn thấy. Không, người ông đang nhìn là bà Harue. Ông nhận ra bà đã đuổi theo mình trong bộ váy màu huyết dụ.

Đôi mắt sau cặp kính mở to vì ngạc nhiên, môi ông mấp máy “Haru”. Đoạn ông nở nụ cười rất dối dịu dàng.

Bà Harue ơi, người ấy cũng yêu bà. Ông đã muốn thổ lộ lòng mình với bà đấy.

Cô sẽ thay bà Harue sửa lại ngày hôm ấy. Nghĩ đến đây, Akari ùa vào lòng ông.

4.

Cát chảy rào rào. Đồng hồ cát đây mà. Trong tầm nhìn còn mờ nhòe của Akari, chiếc đồng hồ cát có chú gấu trúc bằng sứ ôm quanh đang đếm thời gian. Cô đang nằm mơ sao? Không lý nào chiếc đồng hồ này có thể chạy lại.

Cô ngẫm nghĩ, ý thức cũng dần rõ ràng hơn. Giật mình mở bừng mắt, cô nhận ra mình đang nằm trên ghế xô pha, chiếc ghế cho khách ở salon tóc Yui. Mình về khi nào vậy kìa, cô thắc mắc nhồm dậy. Ai đó đã đắp cho cô một chiếc áo khoác nam thay chần thế này.

Đây là áo của anh thợ đồng hồ. Akari vội nhìn quanh, đập vào mắt cô là Taiichi trong bộ hakama trắng.

“Ồ, chị tỉnh rượu rồi hả?”

Cậu nhìn cô từ chiếc ghế trước gương.

“Ơ... Sao em lại ở đây...”

“Còn phải hỏi, vì chị say rượu thiếu điều ngã lăn quay chứ sao.”

“Say rượu...? Không thể nào. Uống một ngụm rượu cũng sao mà say được.”

“Là do Taiichi bày trò. Cậu nhóc rót tequila vào chén rượu đấy.”

Tiếng chuông cửa vang lên cũng là lúc anh thợ đồng hồ bước vào. Anh đưa cho cô chai nước khoáng vừa mua về.

Akari kinh ngạc đến độ quên bém phải nói lời cảm ơn khi nhận nước. Chẳng xin lỗi thì chớ, Taiichi còn nhe răng cười hề hề.

“Đáng lẽ chị phải nhận ra chứ. Anh Shu chưa uống đã phát hiện. Còn chị lại uống một hơi hết sạch.”

Anh thợ đồng hồ hướng ánh mắt thông cảm về phía cô.

“Thấy cô vẫn tỉnh táo nên tôi tưởng không sao. Nhưng cần tắc vô áy náy, tôi chạy đi mua thức uống không còn cho cô.”

“Lúc ấy, bỗng dưng chị bật dậy khỏi ghế rồi đuổi theo anh Shu. Em chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy chị ôm cứng lấy anh ấy. Khi rượu vào, chị lảm tạt thật.”

Cô đã ôm anh thợ đồng hồ?

“Chắc lúc đó, cô bị vấp đúng không?”

Dù mọi người lo lắng nhưng cô vẫn muốn ngã thêm lần nữa.

Do say rượu nên cô đã trông thấy ảo giác sao? Lúc Akari, hoặc có lẽ là bà Harue, đuổi kịp, người ấy đã dang rộng cánh tay đón lấy. Cô cũng bất giác vươn tay ra và được đỡ lại thật vững chắc. Chẳng lẽ cái ôm dịu dàng cô cảm nhận được cũng chỉ là mộng tưởng?

Từ đầu chí cuối đều là anh thợ đồng hồ?

Cô lắc đầu nguầy nguậy, là ảo giác sao. Đúng, lời người ấy thì thào vào tai cô lúc đó, rằng “Em sẽ đón nhận anh phải không” ắt chỉ là huyền hoặc.

Cô uống nước ừng ực để lấy lại bình tĩnh rồi buông tiếng thở dài. Lúc ấy, mắt cô dừng lại ở chiếc đồng hồ gấu trúc đặt trên bậu cửa sổ. Nó vẫn hoạt động kìa, lẽ nào cô đang mơ. Dòng cát như sợi chỉ mảnh cắt dọc bên trong ống thủy tinh.

“Tôi mơ lắm thật. Thế nào mà mơ cả chiếc đồng hồ cát này chạy lại.”

“À, tôi quên bảo. Nó vẫn sử dụng được. Chỉ là nhìn hơi quái dị.”

Nói đoạn, anh dốc ngược chiếc đồng hồ. Hay một cái là phần tai gấu thò ra làm điểm tựa nên con gấu trúc chống ngược lên trời tự đứng vững. Cát rào rào chảy.

“Trời, cách này ngược đời quá!”

“Chẳng có gì ngược đời cả. Đồng hồ cát vốn là thứ lật lại để dùng tiếp. Tượng gấu trúc khiến mình tưởng nhầm sản phẩm có vấn đề, nhưng thật ra chiếc đồng hồ này không có gì sai sót. Phần trang trí chưa được phù hợp thôi.”

Taiichi ra sức giảng giải. “Ờ thì cũng có lý,” Akari gật đầu hưởng ứng. Chừng ba phút sau cát chảy hết, thì chỉ cần lật lại, đồng hồ cát sẽ trơn tru chạy tiếp.

“Giống như tượng gấu trúc, con người cũng chịu sự áp đặt trên dưới trước sau. Ta không bao giờ thoát khỏi quan niệm rằng quá khứ và tương lai là thứ thâm căn cố đế không thể suy suyển.”

Anh thợ đồng hồ khẽ nói.

Nếu quan niệm thay đổi thì chúng có suy suyển không?

Chuyện chiếc đồng hồ cát không phải mơ. Nhưng còn ngày lễ hội của bà Harue thì sao? Với Akari, tất cả chỉ là giấc mơ nhưng bộ váy liền thân màu huyết dụ ấy đã sửa lại khoảng thời gian đặc biệt của bà Harue và người ấy chưa nhỉ?

Và nếu thế, thứ ngày xưa chưa thể trao gửi, giờ đã đến tay người nhận chưa? Mãi băng quơ nghĩ ngợi, cô bất chợt cảm nhận

túi váy cộm lên.

Có thứ gì đó bên trong.

Cô lật đặt thọc tay vào lấy ra. Là một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn đã cũ, gắn hạt hồng ngọc be bé.

“Vật này... không phải anh bỏ vào đây chứ?”

“Ý cô là chiếc nhẫn? Không, tôi không biết. Hay nó có sẵn trong túi rồi?”

Nếu vậy tức là sao? Bà Harue bỏ quên? Vô lý quá, bởi bà chỉ mặc chiếc váy vào ngày lễ hội trong kỷ niệm kia.

“Cho tôi xem với.”

Anh thợ đồng hồ lấy kính lúp từ trong túi săm soi chiếc nhẫn.

“Nó có khắc gì đó. Để xem nào, to HALUE from K.”

“Là nhẫn cầu hôn...?”

Akari thốt lên và tròn mắt nhìn anh.

• • •

Một tháng trôi qua, nay chân đã bình phục hẳn, bà Harue rời khỏi tiệm Âu phục Haru. Bạn bè vây quanh trong bầu không khí bịn rịn, bà mặc chiếc váy liền thân màu huyết dụ và mỉm cười thật tươi với Akari khi cô đến tiễn.

“Bà phải chỉnh lại kích thước nhiều lắm mới được vậy. Nói thêm vài nên kiểu dáng bị thay đổi chút ít.”

Bà đội một chiếc mũ tròn vành phối tinh tế với váy.

“Hợp với bà lắm ạ.”

Ánh mắt bà nhìn xuống tay trái, nơi lấp lánh một chiếc nhẫn. Kỳ lạ là nó vừa in với tay bà lúc này.

Một ngày sau lễ hội, Akari đến trả váy và đưa cho bà Harue chiếc nhẫn. Bà kinh ngạc đến độ chẳng nói nên lời.

“Đó là... chữ cái đầu tiên của tên ông ấy. Không thể nào... Tại sao ông ấy lại...”

Sau hồi lâu lặng thinh, bà từ từ ngẩng mặt lên hỏi Akari như muốn tìm chốn bầu vịu.

“Ông bỏ vào túi bà khi nào kia chứ?”

Dù bây giờ có muốn cũng chẳng thể biết sự thật, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh ấy.

Trong lúc chen chúc giữa dòng người, phải đến mấy lần Akari và anh thợ đồng hồ đụng vai nhau. Khoảng cách gần như vậy ắt hẳn sẽ có thời cơ thả chiếc nhẫn vào túi.

Với một người không dám bày tỏ tình cảm trước mặt đối phương như ông, có lẽ đây đã là hành động quyết liệt nhất. Ất hẳn ông mong bà Harue sẽ phát hiện chiếc nhẫn và đeo lên tay.

Bà Harue ngồi thu lu, hai tay nắm chặt chiếc nhẫn như nguyện cầu.

Ngày hôm nay, bà sẽ đóng cửa tiệm may lâu đời này rồi lên đường rời khu phố mua sắm với nét mặt bình thản.

“Vậy là bà có thể đi gặp người ấy rồi.”

Thốt ra từ đôi môi với lớp sơn mỏng là lời nói tràn đầy kỳ vọng thuần khiết.

“Trước giờ bà chỉ sống theo ý mình. Nhưng một ngày nào đó, khi

thời điểm ấy đến, điều duy nhất bà canh cánh là liệu mình có tư cách gặp người ấy hay không. Nên nhờ một cặp nam thanh nữ tú như Shu và Akari vui vẻ tận hưởng lễ hội cùng bộ váy ấy, bà nghĩ bà đã có đủ can đảm hội ngộ rồi.”

Bà sẽ đi gặp mối tình đầu của mình. Ý nghĩa thật sự ẩn chứa trong câu nói ấy khiến Akari ghen ngào.

“Bà chẳng bao giờ quên được cái ngày ấy. Lạ thật. Trong ký ức bà, giờ nó đã là một kỷ niệm vui. Nhờ hai cháu cả. Cảm ơn các cháu.”

Tự lúc nào anh thợ đồng hồ đã tiến đến bên Akari và lặng im gật đầu. Bà Harue nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út.

“Giờ gặp lại, có lẽ ông ấy sẽ hiểu được tình cảm của bà. Thời gian đằng đẵng như vậy, chẳng rõ người còn nhớ ta không.”

“Cháu nghĩ ông không quên đâu.”

Akari chỉ nói vậy.

Bởi người ấy đã sục sạo cho ra cuốn sách cũ và gắng tìm bà Harue giữa đám đông.

Xe tải của quán rượu đậu xịch trước cửa tiệm Âu phục. Bước lên xe, bà vẫy tay chào. Akari cùng anh thợ đồng hồ đứng đó nhìn theo đến tận khi chiếc xe khuất hẳn.

“Chẳng biết kỷ niệm có sửa lại được không nhỉ?”

Anh thợ đồng hồ, chủ cửa tiệm trưng tám biển với nội dung ấy, tư lự thì thầm.

Ô CHE NẮNG LỆCH MÙA

1.

“Xin lỗi cháu. Cho cô hỏi một chút.”

Giọng nói vang lên bên dưới. Đứng trên thang chữ A, Akari cúi xuống thì trông thấy một phụ nữ đã đứng tuổi, tay cầm ô che nắng xanh dương đang ngược nhìn mình.

“A, cô đợi cháu một chút.”

Cô đang dở tay thay bóng đèn ngoài hiên. Thực ra căn nhà vừa kinh doanh vừa làm nhà ở nên hiên kiêm luôn cửa ra vào của tiệm. Cửa thì lắp kính màu, hai mặt tường ốp kính thủy tinh, nom chẳng giống cửa nhà bình thường chút nào. Nơi này đã không còn là cửa tiệm mang tên “Salon tóc Yui” từ lâu, song mặc kệ mục đích của Akari khi đến thuê là để ở, cấu tạo đầy phá cách của cánh cửa ra vào vẫn thu hút không ít người qua đường.

Từ khi cô chuyển đến đây sống, thỉnh thoảng lại có người tạt vào hỏi đường.

Nghĩ thầm lần này chắc cũng không phải ngoại lệ, cô vịn bóng vào chụp đèn hình hoa linh lan rồi cẩn trọng leo xuống.

“Cháu này, cửa tiệm đằng kia không làm việc à?”

Người phụ nữ dưới bóng ô chỉ về căn nhà kiến trúc kiểu Âu chéch bên kia đường, tức tiệm đồng hồ lida. Tuy là tiệm đồng hồ nhưng hiện tại chỉ có dịch vụ sửa chữa.

“Dạ phải, hôm nay tiệm không mở cửa. Thứ Ba là ngày nghỉ của

khu phố mua sắm cô ạ.”

Nhiều tiệm trong khu phố mua sắm này nghỉ bán quanh năm, song nhìn chung ngày nghỉ hằng tuần được thống nhất như vậy.

“Chà... Tiếc quá.”

Từ ngữ điệu đến cách bà áp tay lên má đều hết sức trang nhã. Người phụ nữ áng chừng trên dưới năm mươi. Mái tóc nhuộm nâu trầm được vấn hết sức kỹ càng, trên chiếc áo khoác màu be lấp ánh trâm cài ngọc trai. Khó mà tưởng nổi bà sẽ mua sắm ở khu phố buồn hiu hắt này.

Hơn cả, thứ làm Akari lưu tâm chính là chiếc ô che nắng. Trời có nắng nhưng dù gì cũng đã qua tháng Mười một. Sáng ra, trời rét buốt thế này mà lại dùng ô che nắng thì hơi lạ lùng.

“Có thật cửa tiệm ấy sửa kỷ niệm không hả cháu?”

Đúng như lời người phụ nữ vừa nói, cửa kính trưng bày của tiệm đồng hồ lida đặt tám bảng rất quái dị đề: “Ở đây sửa kỷ niệm xưa”.

Xem ra bà không phải khách của tiệm mà chỉ tò mò về dòng chữ trên bảng hiệu.

Rất tiếc là Akari không thể đưa ra câu trả lời cho thắc mắc ấy. Ban đầu cô tưởng bảng hiệu bị khuyết do chữ “đồng hồ” bị long ra, nhưng nếu vậy thì cô lại không giải thích được lý do anh thợ đồng hồ không sửa lại tám biển.

Cô chưa biết trả lời thế nào cho phải thì người phụ nữ bẽn lễn cười.

“Cô vô ý quá. Không phải người của tiệm thì làm sao biết được nhỉ.”

“Xin lỗi cô, cháu chẳng giúp được gì.”

“A, tiện đây cô có thể hỏi cháu thêm chuyện này không?”

Nói đoạn, bà lấy một tấm hình ra từ túi xách.

“Cháu nhìn thấy nó bao giờ chưa?”

Bức hình chụp một bé gái nhỏ nhắn tay cầm con heo bông màu hồng chắt đến độ nó muốn bẹp rúm, với nụ cười tươi rói đến mang tai.

Cặp nơ đỏ chấm bi thất hai túm tóc cao quá tai hơi xỉn màu, có vẻ tấm hình này không còn mới.

“Cô nghe nói có người thấy quanh đây.”

Ở khu phố mua sắm này, từ dân cư đến khách khứa đa phần đều là người già, quanh đây cũng không có trẻ em. Đồng thời, chẳng có cửa tiệm nào phù hợp với khách mua hàng dắt con cái theo cả. Tóm lại, theo cô cảm nhận, nơi đây không hề có duyên với con nít.

“Cháu không biết.” Thấy Akari lắc đầu, lưng bà liền khòm xuống thất vọng.

“Cô bé là cháu của cô ạ?”

“À, không phải. Bé gái này là con gái cô. Nó bị thần giấu^[7] từ mười lăm năm trước.”

“Bị thần giấu?”

“Phải, nó bắt vô âm tín bao năm nay rồi.”

Người phụ nữ buồn rầu áp tấm ảnh quý giá vào lòng. Đoạn bà lịch sự cúi đầu chào cô và bỏ lại salon tóc Yui sau lưng.

Nhìn theo bóng bà, Akari không thể ngăn mình lẩm bầm nghi

vấn.

“Nhưng cầm tấm hình cách đây mười lăm năm để tìm thì...”

“Thì bây giờ cô gái chừng trên dưới hai mươi.”

Akari hốt hoảng quay đầu lại khi nghe thấy tiếng nói. Một cậu thanh niên với mái tóc tẩy màu, trên người đeo đủ loại phụ kiện bằng bạc đang khoanh tay đứng đó.

“Taiichi hả.”

“Mới sáng ngày ra mà chị đã vướng vào chuyện quái dị rồi nhỉ.”

Ai lại bảo chuyện của người khác là quái dị kia chứ. Cô nghĩ trong lúc dán mắt vào bộ đồ tu không tay trông như áo khoác hanten^[8] Taiichi mặc trên người.

“Có lẽ với cô ấy, cô con gái mất tích mãi mãi là một đứa bé chẳng.”

“Hừm, biết đâu đấy.”

Theo như lời kể, con bà bị thần giấu, nếu chân tướng của sự việc vẫn là ẩn số thì chắc chắn nỗi đau sẽ quay quắt vô cùng.

Mặc kệ Akari đắm chìm trong suy nghĩ, Taiichi chuyển sự chú ý sang chiếc thang chữ A để chống chơ ngay đó.

“Mới sáng sớm, chị Akari đã làm gì thế?”

“À, cái này ầy hả? Chị thay bóng đèn.”

“Nguy hiểm thế. Chị nhờ anh Shu một tiếng là được mà.”

“Ai lại chai mặt nhờ vả mấy việc kiểu này.”

Đối phương còn chẳng phải người yêu, cô thầm nghĩ song tất nhiên không nói ra thế mà...

“Chẳng phải người yêu nhưng chị vẫn chai mặt qua nhà dùng

bữa sáng đầy thôi.”

“Đây là do em kéo chị theo mà.”

“Anh Shu thích vác tù và hàng tổng nên không quản ngại đâu. Máy cù bà quanh đó vẫn nhờ anh ấy kê tủ, lắp ti vi hay thay bóng điện suốt ấy.”

Chị có phải cù bà đâu. Song thay vì đôi co, Akari vác thang lên vai rồi mở cửa hiên.

“Anh thợ đồng hồ còn trẻ mà đã làm hội trưởng hội kinh doanh, chắc là vất vả lắm.”

“Do người trẻ tuổi ít quá. Hội kinh doanh toàn ông già bà cả, có mỗi anh ấy quán xuyến được. Với lại, anh ấy được chọn dựa trên nghị thức của hội, thành ra chạy trời không khỏi nắng.”

“Nghị thức gì thế?”

“Nghị thức nhận lời sấm truyền ở đền thờ. Thì đây là khu phố mua sấm đường Thần Xã Tsukumo mà. Nơi này đứng vững đến giờ đều nhờ ơn của thần Tsukumo cả.”

Taiichi tự hào quả quyết dù chẳng có căn cứ gì. Đằng nào cũng chỉ là một câu chuyện sặc mùi hư cấu nên Akari quyết định cười trừ cho qua. Vả lại, hiện tại khó mà nói khu phố vẫn đang trụ vững.

“Anh thợ đồng hồ có vẻ bận rộn nên lần tới, đèn cháy thì chị nhờ Taiichi nhé.”

“Hả, em dở mấy thứ đèn điện lắm. Chị biết một số người cứ đụng vào đồ điện tử là hỏng không. Nó nằm ở thể chất đấy chị ạ.”

“Bóng đèn cũng thế à?”

“Vâng.”

“Nếu vậy thì em đừng đến chỗ anh thợ đồng hồ ở đó toàn máy móc tinh xảo còn gì.”

“Chỗ anh ấy đa số là đồng hồ cơ. Chúng không chạy bằng điện chị ơi.”

Ra là vậy, hóa ra chúng không dùng điện. Hiểu biết của Akari về đồng hồ chỉ dừng lại mức ấy.

Cô chợt nhận ra Taiichi lẻo đẹo theo sau, tỉnh bơ lách qua cửa và bước vào trong tiệm. Đặt thang xuống, cô từ từ quay đầu lại.

“Mà em đến có việc gì?”

“Em đói. Chị ăn sáng chưa?”

“Mắc mớ gì em lại đến chỗ chị?”

“Anh Shu sẽ vắng nhà ít lâu.”

“Ừa, thế sao?”

“Hình như anh ấy đi Thụy Sĩ. Có khi sẽ làm việc ở đấy không chừng.”

“Thụy Sĩ à...”

Nói vậy là có thể anh sẽ không quay lại nữa. Gặp anh là một cái duyên. Cũng nhờ anh thợ đồng hồ mà cô cảm thấy mình có thể quen với con phố này. Quả là đáng tiếc. Thông tin ấy như một cú trời giáng khiến bao suy nghĩ mông lung cuộn xoáy trong đầu cô.

Song ắt hẳn, đối với anh thợ đồng hồ, đây là cơ hội ngàn năm có một để theo đuổi công việc mong muốn.

“... Đột ngột quá nhỉ.”

“Cũng không hẳn. Công ty bên đó thi thoảng vẫn hay liên lạc với anh ấy mà.”

Có vẻ chỉ Akari là cảm thấy bất ngờ. Mà cũng phải thôi. Cô với anh chỉ là hàng xóm láng giềng, lại chẳng chia sẻ chuyện riêng tư bao giờ. Akari luôn tìm cách né tránh nói về bản thân, song nghĩ lại mới thấy những gì cô biết về anh thợ đồng hồ cũng chỉ ít ỏi như muối bỏ biển.

Biết là anh không việc gì phải kể cho một người mới chuyển đến được vài tháng như Akari dự định tương lai của mình, nhưng tâm trạng cô vẫn vô thức chùng xuống.

Akari hiện tại chỉ là một thực thể bồi đắp bằng những dối trá chồng chất. Dù vậy, ở góc khuất trong trái tim, cô vẫn mong một ngày nào đó có thể cởi lòng với anh thợ đồng hồ.

“Gì thế này, bánh mì gói à.”

Tiếng Taiichi kéo cô về thực tại. Cậu tỉnh bơ chiếm cứ bàn ăn trong bếp, cầm lấy miếng bánh mì tươi đặt trên đĩa với vẻ mặt đầy bất mãn.

“Bánh mì gói ở tiệm bánh mì Hara đấy. Tiệm ấy chuyên làm mỗi loại này, mà món này được ưa chuộng lắm nhé, trong buổi sáng đã bán hết veo.”

“Hả? Là vì tiệm chỉ bán lẻ vào buổi sáng thôi. Họ chỉ làm bánh mì gói vì đa số các công ty chỉ đặt như vậy. Đừng nói với em đây là bữa sáng của chị đấy nhé?”

Taiichi há hốc mồm nhìn Akari. Tuy còn lâu mới sánh được bữa sáng thơm mát của anh thợ đồng hồ, song với Akari, thế này đã hoành tráng lắm rồi.

“Ngon lắm đó.”

“Em có phải chim bồ câu của đền thờ đâu.”

“Bồ câu làm gì biết phết mứt.”

Cô đặt hũ mứt đánh cạch xuống bàn, đoạn phết lên miếng bánh mình mới lấy vào đĩa. Hồi sau, Taiichi cũng chịu thua, phết mứt lên miếng bánh mì trắng của mình.

“Chị nghĩ sao về chuyện thần giầu mà cô vừa nãy kể?”

Bỗng dưng Taiichi khơi chuyện.

“Sao là sao?”

“Chẳng biết thực hư thế nào.”

“Ý em hỏi có chuyện thần giầu hay không?”

“Chuyện đó có chứ. Nhưng điều em thắc mắc là con gái cô ấy bị thần giầu thật hay chỉ mất tích bình thường thôi.”

Taiichi trình bày với ánh mắt nghiêm túc, không chút nghĩ hoặc về sự tồn tại của thần linh. Song có khi lý do chẳng dính gì đến tín ngưỡng hay đạo đức, mà là vì đầu óc cậu quá trẻ con thôi.

“Chà... Khó nhỉ. Chị cũng chịu. Mà thần giầu hay không thì khác nhau ở điểm nào?”

Dẫu là gì thì người ở lại cũng không có cách nào biết được sự thật.

“Nếu thần giầu người thì nhờ thần là nhanh nhất. Em mà nhờ thì cụ Tsukumo sẽ ra tay cho xem.”

Cậu nhóc gọi thần Tsukumo là cụ Tsukumo. Sinh hoạt ở tầng hai nhà xã vụ nhưng cậu chỉ là sinh viên chứ chẳng phải người trong đền vậy mà dám suồng sã gọi thần linh như bạn bè là sao.

“Em nói vậy để xin tiền cúng chứ gì?”

“... Ở thì cũng một phần.”

Biết ngay là nhầm đến tiền cúng mà.

“Cô vừa nãy muốn sửa kỷ niệm nên mới để ý đến cửa kính trưng bày tiệm anh Shu đúng không? Đèn này linh thiêng lắm, để cô ấy đến viếng, còn chị em mình đi tìm cô con gái là xong chuyện.”

“Em tưởng dễ mà tìm được đấy à. Hơn nữa, sao lại kéo cả chị vào?”

“Chị cũng muốn biết có sửa được hay không kia mà?”

Akari khựng lại. Quả thật từ khi đến đây, cô rất dễ tâm đến tấm biển ở cửa tiệm của anh thợ đồng hồ. Nhiều lúc cô thường tự hỏi, liệu quá khứ có thể sửa lại được không?

“Hơn nữa, anh Shu đi rồi, một tiệm khác sẽ phải tiếp nhận tấm biển ấy.”

“Ừa, có quy định như thế sao?”

Taiichi nghiêm túc gật đầu.

“Khu phố mua sắm có truyền thuyết nếu không ai chịu trưng bày hiệu đây ở cửa tiệm thì chuyện xui rủi sẽ xảy ra.”

“Thật, thật à?”

“... Được thế thì thú vị quá.”

“Hả?”

“Tóm lại thế này, giả sử có tin đồn đến khu phố mua sắm này viếng đèn sẽ sửa được chuyện quá khứ, nơi đây sẽ lại náo nhiệt như xưa, đúng không? Nếu mình tìm được con gái của cô lúc này, chắc chắn cô ấy sẽ đi khắp khắp chốn cho xem.”

“Cho chị xin.”

Akari ngán ngẩm xem giờ trên chiếc đồng hồ điện tử đặt ở kệ chén. Mới sáng ngày ra, giờ không phải lúc để cô hùa theo lời Taiichi.

“Trời đất, trời thế này rồi. Phải nhanh kéo muộn giờ làm mát.”

Cô nuốt trôi bánh bằng ngum cà phê rồi lật đặt rời bàn.

“Cả em nữa, Taiichi. Chị xin lỗi nhưng em cầm cái đó đi rồi ăn nhé.”

“Gì thế, trời đánh còn tránh bữa ăn.”

“Lần sau có tới thì báo trước chị một câu.”

Mặc Taiichi đang cắn dở miếng bánh, Akari đuổi khéo cậu về rồi tắt tả ra khỏi nhà.

Ba chân bốn cẳng ra ga, toan rẽ vào để đi tắt qua khu đền thờ thì cô trông thấy người phụ nữ lúc nãy đang loanh quanh trong hẻm.

Chiếc ô che nắng xanh dương lệch mùa đung đưa. Phải chăng bà đang lòng vòng cốt tìm cho ra dấu tích của con gái mình bởi có người bảo đã từng trông thấy?

Akari không có thời gian gọi bà mà cũng chẳng dừng chân lại được. Vấn hồi hả tiến bước, cô chợt nghĩ có lẽ bản thân mình cũng giống mệnh phụ ấy.

Trong lòng cô vẫn luôn tồn tại cảm giác mất mát không rõ hình thù. Cô lang bạt đến vùng đất này là vì muốn tìm ra thứ gì đó để khóa lấp khoảng trống ấy.

Một quá khứ mù mờ sẽ cướp đi sức mạnh tiến lên phía trước của con người.

2.

“Tạm nghỉ.”

Tấm biển lạnh lùng treo trên cửa ra vào tiệm đồng hồ lida. Phải lên hết bậc đá, băng qua luống hoa đến tận thềm cửa thì mới thấy tấm biển, nói cách khác, nó chỉ dành cho những vị khách có việc tìm đến tiệm.

Đúng như lời Taiichi nói, anh thợ đồng hồ sẽ vắng nhà một thời gian.

“Thụy Sĩ à...”

Akari thì thầm trong vô thức, cô định bỏ thông báo chuyển tay vào hộp thư nhưng lại thôi. Cô quay gót bước xuống bậc đá thì bắt gặp ánh mắt của một cô gái trẻ đang đứng trước cửa kính trưng bày be bé.

“Xin lỗi, chị là người của tiệm ạ? Có thật ở đây sẽ sửa kỷ niệm không ạ?”

Thiếu nữ lúng búng hỏi. Mới ngày hôm qua, cũng có người hỏi cô câu này. Những người mang vết thương trong quá khứ có vẻ hay bị hút đến đây.

“A, chị chỉ ghé qua thôi. Cửa tiệm đang tạm nghỉ thì phải.”

“Vậy sao ạ.”

Giống người phụ nữ hôm qua, cô gái tiếc nuối cúi đầu.

Cô tầm hai mươi tuổi. Mái tóc đuôi gà cột hai bên, trang phục màu đen trông hơi lí lắc mà nếu cô không làm thì đây là thời trang Gothic Lolita. Tính ra, cô gái mang còn ít phụ kiện trang trí.

Akari chăm chăm nhìn vào dải nơ chấm bi thắt trên lọn tóc đuôi gà, ngơ ngợ đã từng thấy chúng đâu đó.

Phải rồi. Là tấm hình chụp bé gái ôm con heo bông hôm qua. Cô bé trong bức ảnh cũng thắt nơ chấm bi.

“Chị ơi, quanh đây có cửa tiệm nào bán thú nhồi bông không ạ?”

Đang bối rối trước sự tình cờ lạ thường này, Akari lại càng cảm thấy khó hiểu trước lời cô thốt ra.

“Thú nhồi bông? Ý em là tiệm bán các nhân vật hoạt họa ấy hả?”

Ở khu phố mua sắm này bối đâu ra cửa tiệm tân thời như vậy.

“Chị nghĩ em nên đến trung tâm thương mại nằm ở cửa Tây nhà ga thì hơn.”

“Dạ không, em đang tìm con heo bông màu hồng đào. Có người từng thấy nó ở khu này. Chị có biết ở đâu bán không ạ?”

“Heo bông màu hồng đào ư?”

Chẳng lẽ đây cũng là trùng hợp ngẫu nhiên sao?

“Con thú ấy đang nổi hả em?”

Không hỏi thì cô không yên.

“Không ạ... À, ngày xưa, tầm mười lăm năm trước thì có thể. Còn giờ như mò kim đáy bể. Heo bông nhiều vô thiên lủng, nhưng không phải loại em muốn.”

Hẳn là cô bé nghĩ những tiệm bán đồ chơi cũ nếu còn tồn sẽ trưng mặt hàng này.

Nhưng nói gì thì nói, đào đâu ra tiệm còn bày bán loại thú bông làm mưa làm gió tận mười lăm năm trước kia chứ, trừ phi thời gian ở chỗ ấy ngừng trôi? Tiếc thay, dẫu bị dòng chảy thời đại bỏ lại, thời gian vẫn thấm thoát trôi đưa ở khu phố mua sắm này như khu vực nhộn nhịp trước ga thôi.

Đó là lý do nơi này không còn náo nhiệt như xưa.

Cả cửa hàng bán đồ chơi trong ký ức xa xăm của Akari cũng đã dẹp tiệm từ lâu. Lúc thấy cánh cửa cuốn gỉ sét đóng im ỉm, một nỗi buồn thương không thành lời đã cuộn dâng trong lòng cô.

“Quanh đây không còn tiệm bán đồ chơi nào đâu em à.”

Mặt đầy tiếc nuối, cô gái trẻ cúi đầu bỏ đi.

Akari lặng nhìn theo bóng lưng thiếu nữ tóc thắt hai bên biến mất ở khúc quanh, những suy nghĩ kỳ quặc lớn vồn bao lấy cô.

Biết đâu cô bé bị thần linh giấu đi nay lại xuất hiện trong hình hài mười lăm năm sau, và đến đây nhằm tìm kiếm con thú bông mình ôm trong tấm hình.

Đời quả lắm trùng hợp.

Akari thầm thì như tự nhủ.

• • •

Vào kỳ nghỉ hè năm tám tuổi, Akari đã đến khu phố mua sắm vì được bố mẹ gửi ông bà ở salon tóc Yui chăm sóc trông chừng một tháng.

Ngày ấy, khu phố mua sắm không đóng cửa cuốn im ỉm thế này mà tràn đầy náo nhiệt, rực rỡ cờ hoa trang trí, rộn ràng bao tiếng

nói cười, trong tâm tưởng của cô bé Akari, hôm nào cũng như lễ hội. Trước đó, hai từ cửa tiệm đối với cô bé chỉ dừng lại ở siêu thị bé tẹo chán ngắt gần nhà. Thi thoảng, cô cũng được mẹ dẫn đến trung tâm thương mại trong thành phố, nhưng đó là chuyện năm thì mười họa mới xảy ra.

Song khu phố mua sắm này lại khác. Nó gần gũi với cuộc sống hằng ngày của cô bé. Dãy hàng quán không có những loại bánh kẹo đóng bịch quen thuộc, mà bày bán các món bánh và pudding, kem tươi thì chạy ra từ máy. Món khoai nghiền chiên xù và tempura nóng hổi, bánh cá mới nướng bày ngay trước mặt, tiệm nào tiệm nấy tranh nhau bày hàng thật bắt mắt để hút khách, lấn ra cả lề đường.

Trong số đó, cửa tiệm đồ chơi y như một ngọn núi đầy châu báu với Akari. Cô còn nhớ như in thỉnh thoảng lại được ông bà mua cho pháo hoa ở đó.

Kỷ niệm bên ông bà chỉ gói gọn trong tháng hè năm ấy. Dẫu chúng đều là những ký ức Akari không có quyền nắm giữ.

Akari luôn có cảm giác những ký ức ấy đã bám chặt vào tim, khiến cô mang một ý niệm sai lầm về bản thân đến tận lúc trưởng thành.

Phải chăng cô chuyển tới sống ở salon tóc Yui dĩ vãng này là để xóa đi khoảng thời gian năm xưa? Hay trong cô nung nấu một khao khát đổi thay, muốn làm lại điều gì đó?

Món kem xốp cô ăn với bà ở tiệm trà bánh kiểu Âu mặt tiền chật chội, cả tiệm quà vặt với bánh kẹo lung linh, tất cả giờ đã chẳng còn. Nhưng Akari vẫn lang thang đến khu phố mua sắm này, dù

chưa biết việc ấy mang ý nghĩa hay mục đích gì.

Định thần lại, cô nhận ra đôi chân mình đang hướng về tiệm đồ chơi ngày xưa. Hình ảnh những món đồ biết cử động bày trước cửa hàng reo vang chào mời đám trẻ bu đen bu đỏ giờ chỉ còn là dĩ vãng, thậm chí chẳng còn vết tích gì, bản thân cô mới chỉ nhớ ra nơi này ngày xưa từng là tiệm đồ chơi sau khi sống ở đây một tháng.

Tám bảng bạc phếch chỉ thấy mấy chữ “Cửa tiệm Tsukiya” nên khó mà nhận ra. Căng mắt một hồi, cô mới đọc được chữ “đồ chơi”.

Trước cửa cuốn có bóng người đứng đưa ô che nắng xanh dương trên tay. Akari ngờ ngợ rồi bước tiến đến.

Lại gần, cô nhận ra ấy chính là “mệnh phụ Thần Giấu” mới gặp hôm qua. Thấy động, bà nhìn về phía cô và cất tiếng “Chà” khi nhận ra người quen.

“Chào cô.”

“Ôi chà, ôi chà, cảm ơn cháu hôm qua nhé.”

“Hôm nay cô cũng đến tìm con gái ạ?”

Bà khẽ nghiêng đầu thắc mắc, đoạn nét mặt dần ra như chợt hiểu ý cô.

“Chết thật, lúc ấy cô say sưa quá, thành ra không giải thích cặn kẽ cho cháu. Cô không tìm con gái mà đang tìm con thú nhồi bông.”

“Đây này,” bà lại lấy bức hình từ trong túi xách và chỉ vào con heo bông bé gái đang ôm trong lòng.

“A, hóa ra là thế.”

Vậy nên bà mới dùng tám ảnh mười lăm năm trước để hỏi. Bà thừa biết nếu cô con gái còn sống thì ắt hẳn giờ đã lớn tướng.

“Cô nói có người nhìn thấy quanh đây là bảo con thú bông này phải không ạ?”

“Phải. Bạn học ngày xưa với con gái cô bảo đã thấy con thú bông giống vậy.”

“Song cửa hàng này đã dẹp tiệm từ lâu rồi ạ.

Nhìn qua đủ hiệu của cuốn đã dầm sương dãi nắng lâu ngày, bảng hiệu trên mái hiên xiêu vẹo. Góc phải cửa tiệm có một cửa sổ dạng vòm lồi ra nằm ở vị trí kỳ khôi, lấp sau cột điện, tạo bầu không khí kỳ ảo như trong cổ tích, song màn cửa treo phía bên trong đã long ra, nhìn là biết chỗ này nhiều năm nay không có tay người chăm chút.

“Ờ kìa, một chú heo bông phải không nhỉ?”

Mệnh phụ Thần Giấu chỉ về phía sâu bên trong của kính bản đục.

Rèm che kín bên trong song có khoảng hở nhỏ đủ để trông thấy một phần con thú bông lẫn lóc.

Lớp lông hồng đào tuy đã bạc màu nhưng phần ló ra trông như mũi heo.

“Chỉ thấy mũi thì khó mà biết được nó có giống với heo bông cô đang tìm hay không...”

“Không nhầm đâu. Cháu thấy mũi nó có hình trái tim không? Chẳng nơi nào còn bán mà cô lại muốn có bằng được nên tìm kiếm bấy lâu. Không biết người tiệm này giờ ở đâu nhỉ. Cháu có biết địa chỉ không?”

Câu hỏi dồn dập ập tới như cầu cứu, khổ nỗi Akari cũng chẳng biết để giúp.

“A, phải rồi. Có khi hội trưởng hội kinh doanh sẽ biết...”

Dứt lời, cô đưa tay lên vỗ trán đánh bộp. Cô quên bằng mắt anh thợ đồng hồ đang vắng nhà.

“Thôi, trước hết mình hỏi thử quanh đây xem sao.”

Akari thầm nghĩ mình muốn giúp để người phụ nữ chóng tìm ra món đồ kỷ niệm một phần cũng vì muốn việc mình trở lại đây có ý nghĩa nào đó.

Liệu cô có thể sửa lại những kỷ niệm đã nứt hỏng hay không? Chẳng cần Taiichi nói, cô biết mình rất để tâm đến dòng chữ trên bảng hiệu của tiệm đồng hồ cùng người phụ nữ đang mãi miết tìm món đồ kia.

“Làm phiền cháu quá.”

Người phụ nữ cúi rạp, ánh mặt trời chiếu vào ô lấp lánh. Là nước. Hôm nay thời tiết cũng rất đẹp, trời chỉ giăng những đám mây ti. Mặt đất khô ráo, không hề ướt mưa, vậy tại sao ô lại ướt?

Bà đi ngang nơi nào đang tưới cây chẳng?

3.

Tìm hiểu về tiệm Tsukiya khó nhằn hơn cô tưởng. Tuy đã ghé vào các tiệm ít ỏi còn mở để hỏi, song chẳng ai biết chủ tiệm Tsukiya hiện đang ở đâu.

Hai người chỉ thu thập được thông tin tiệm Tsukiya là đất cho thuê thuộc về bác chủ nhà của Akari. Thường khi cửa tiệm bị bỏ hoang, nhìn chung ông sẽ là người đứng ra quản lý.

Nếu đến chỗ bác chủ nhà, biết đâu họ sẽ xin được đóng đồ sót lại trong tiệm Tsukiya.

Cô khắp khởi gọi điện thoại cho ông nhưng không liên lạc được. Tiệm của ông nằm phía sau đền thờ nhưng chẳng bao giờ mở. Nghe bảo ông có nhà riêng cách đó một đoạn nhưng cô lại không rõ địa điểm chính xác. Cô bèn ghé qua tiệm cho chắc, song quả thật của đóng im ỉm.

Ngồi xuống băng ghế dưới bóng cây trong đền thờ với mệnh phụ Thần Giấu, Akari thở dài thườn thượt.

“Cháu xin lỗi đã khiến cô phải đi lòng vòng vô ích.”

“Không đâu, cháu nhiệt tình như vậy kia mà.”

Người phụ nữ đặt chiếc ô che nắng đã gấp gọn lên đùi. Sự mệt mỏi in hằn trên bóng lưng cong cong. Thú bông gần ngay trước mặt, chỉ là chưa thể có ngay trong tay. Dẫu vậy, bà chẳng thể vui mừng được, nỗi sầu não này liệu có nặng nề như khoảng thời gian

bà đầu đấu nhớ về cô con gái đã mất hay không?

“Chỗ này là đền thờ cháu nhỉ, đến đây rồi cô cũng muốn viếng đền luôn.”

Bà nói, mắt nhìn về phía đền thờ.

“Đi đâu gặp đền thờ hay chùa chiền cô đều vào viếng.”

Để ô trên ghế, bà đứng dậy, tiến lại đền và bỏ tiền cúng vào thùng.

Akari dõi theo bà từ băng ghế cách đền một đoạn. Bỗng một giọng nói vang lên sau lưng.

“Phải bảo với bác gái là cúng chừng đó tiền thì đừng mong thần Tsukumo nghe thấy mới được.”

Giật mình quay đầu lại, cô trông thấy Taiichi đã đứng sừng sững gần con sư tử đá tự bao giờ, chẳng hiểu sao cô có dự cảm không lành.

“Cô ơi, nếu muốn biết chuyện con gái mình thì phải tích cực nữa lên.”

Đúng như cô dự liệu, cậu oang oang thốt lên. Akari lật đật cản lại.

“Này, em lải nhải gì thế.”

“Cô đừng nghĩ chỉ cần cầu thần là xong chuyện, vô nghĩa lắm. Phải bỏ tâm bỏ sức vào.”

Làm như thi đấu thể thao mà tâm với chẳng sức. Akari cuống cuống kéo Taiichi ra sau thân cây như thể che giấu cậu khỏi tầm mắt của mệnh phụ Thần Giấu đang thất kinh.

“Đừng nói những điều chẳng giống ai nữa. Em ra đằng kia đi.”

“Sao lại đuổi em. Ủng công em định giúp một tay tìm cô con gái.”

“Thôi không cần. Bọn chị thấy thứ cô ấy tìm rồi.”

“Tìm thấy cô con gái đấy rồi à? Cô bé lớn tướng rồi chứ?”

Bất chợt hình ảnh thiếu nữ tóc cột dài nơ chấm bi lúc nãy hiện lên trong đầu, song cô gạt suy nghĩ hồ đồ ấy đi ngay lập tức.

“Lát nữa chị kể.”

Bị đẩy sau lưng, Taiichi làm mặt dùng dằng nhưng cũng chịu biến mất sau hàng cây.

Akari thở phào, người phụ nữ vừa trở lại, nhẹ nhàng quay sang hỏi:

“Cậu bé lúc nãy là?”

“Dạ không, cô không cần để ý đâu ạ. Chỉ là cậu sinh viên sống gần đây thôi.”

“Vậy sao... Hình như cậu ấy có nhắc Tsukumo gì thì phải.”

“Vâng, ý cậu ấy là đền thờ Tsukumo này đấy ạ.”

Nghe đến đây, mắt bà mở to vì kinh ngạc.

“Tsukumo? Giống sông Tsukumo ấy à?”

Nhắc mới nhớ, quả thật đi ra phía sau đền sẽ gặp đê sông. Tên của con sông cũng là Tsukumo. Ngắm lại, nơi này nằm ngay trên mô đất cao dọc sông, vậy cũng chẳng có gì lạ khi đền thờ Tsukumo chính là thần sông.

“Đúng là giống nhau thật. Cô nói cháu mới để ý...”

“Trời ơi, lẽ nào chính vị thần này đã dắt con cô đi mất.”

Người phụ nữ cắt ngang lời của Akari, đoạn kích động tuôn ra một tràng và bồn chồn đi tới đi lui.

“Này, cháu đã lần nào trông thấy con bé ở đây chưa? À không, giờ có khi nó lớn rồi... Không hình không ảnh, biết tìm thế nào đây.”

“Cô ơi, cô bình tĩnh lại đã. Tại sao cô lại nghĩ là do thần nơi này?”

Chẳng rõ bà có nghe thấy câu hỏi của Akari không, song bà chẳng nói chẳng rằng đứng trước đèn thờ rồi ráng sức nhìn qua phía bên kia hàng rào mắt cáo làm bằng gỗ. Mãi lúc sau, chừng như tỉnh táo lại, bà thở dài, vai thõng xuống.

“Xin lỗi cháu, cô đã làm loạn lên rồi.”

“Dạ không sao.”

“Cô nói thần giấu thế, chắc cháu thấy quàng xiên lắm nhỉ?”

Mệnh phụ ngồi xuống băng ghế chau mày buồn bã.

“Ngày ấy, gia đình cô sống trong khu nhà công ty nằm ở gần đề cách con phố này hai ga tàu. Con gái cô lúc bé đã tự tạo cho mình một người bạn tưởng tượng, và người bạn ấy đã luôn ở bên con bé mỗi khi con bé chỉ có một mình.”

Chẳng rõ có phải do sự kích động ban nãy hay không mà bao điều chất chứa trong lòng bà như tức nước vỡ bờ, từ ngữ cứ tuôn ra không dứt. Akari khẽ ngồi xuống cạnh bà và lắng tai nghe.

“Cô mới sễnh mắt ra một chút, con bé đã biến mất. Lúc ấy nó đang chơi trò mẹ con với người bạn vô hình kia trong vườn rồi cứ thế chạy ra ngoài đường. Khi cô phát hiện thì đã quá muộn.”

Akari bắt giác ngồi thẳng người.

“Cô tìm hết nơi này đến nơi kia, hỏi thăm hàng xóm họ cũng bảo

không gặp con bé, chớp mắt trời đã ngả chiều, vậy mà con gái mãi chẳng thấy về, chú đi làm về thấy vậy hồi thúc cô đến cảnh sát trình báo, khi ấy vào tầm chương trình hoạt hình con bé yêu thích kết thúc.

Dẫu biết chuyện đã xảy ra cách đây mười lăm năm, song chỉ nghe thôi đã đủ khiến lòng cô nhói đau, cơ thể phải gồng lên gắng gượng.

“Cảnh sát lẫn mọi người trong phố đều hợp lực giúp cô chú tìm kiếm. Nhưng tìm mãi chẳng thấy, công cuộc điều tra cũng bị dừng lại. Có người bảo trông thấy bé gái chạy trên bờ sông và con thú bông trôi trên mặt nước, cảnh sát kết luận có khả năng thú bông con gái cô mang theo rơi xuống sông, nó muốn nhặt lại nên bị nước cuốn đi.”

“Cô nói con gái mình bị thần giấu vì cô không thể tin chuyện đó ạ?”

“Cô cũng không biết... có lẽ bởi vì nếu nghĩ theo chiều hướng ấy, cô sẽ không phải tưởng tượng những chuyện khủng khiếp xảy ra với con mình chẳng. Con gái cô không trôi sông, chỉ là được người bạn vô hình nó hay gọi với cái tên Tsukumo kia mời về nhà chơi. Ấy là lần đầu tiên cô biết sông này là sông Tsukumo.”

Akari đưa mắt về phía đền thờ. Dây thừng rơm đung đưa trong gió. Đền thờ này trùng tên với con sông chảy ngang đền và chảy qua con phố cách đây hai ga, đồng thời cũng là dòng sông đã cuốn cô con gái của người phụ nữ này đi mất.

“Năm sau, người ta tìm thấy một chiếc giày dưới hạ lưu con sông. Đến cả khi lo xong ma chay, ở một góc khuất trong lòng, cô

vẫn không thể từ bỏ chút hy vọng rằng biết đâu con bé vẫn còn sống. Tsukumo mà là thần sông thì ắt sẽ không cướp đi mạng sống của bạn mình đâu... Cô cứ huyễn hoặc như thế.”

Mệnh phụ Thần Giấu nở nụ cười tự giễu.

“Nhưng cô thừa hiểu rằng những chuyện như cổ tích ấy sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Chỉ là dạo gần đây, không rõ tại sao cô lại hay mơ thấy con gái.”

“Mơ ấy ạ?”

“Trong mơ nó đang khóc, dáng vẻ vẫn như hồi đó. Cô tưởng nó khóc vì đánh mất heo bông, nhưng lục tìm khắp nhà mà không thấy. Lúc sực nhớ con thú bông đã biến mất cùng con gái mình thì cô choàng tỉnh. Giả sử con thú bị rơi xuống sông, biết đâu đến giờ con gái cô vẫn chưa tìm ra thì sao. Cứ nghĩ vậy là cô lại nhấp nhòm không yên.”

“Thế nên, cô mới tìm chỗ bán con thú bông giống vậy phải không ạ?”

“Phải,” người phụ nữ đáp, tay nắm chặt chiếc ô che nắng để trên đùi.

“Con thú bông ngày ấy được ưa chuộng lắm ạ?”

“Chuyện này cô không rõ, chỉ biết nó xuất hiện trong một bộ phim chiếu rạp với nhân vật chính là một cô bé cùng chú heo bông... Cô nhớ lúc đó trùng kỳ nghỉ xuân, rạp chiếu phim rất đông các bé gái. À, bộ phim làm từ một cuốn sách nước ngoài. Trước khi đến đây, cô mua được nó ở tiệm sách cũ dọc bờ sông... Ủa, sao lại không thấy. Cô để quên cái túi giấy ở đâu rồi.”

“Hay là cô đánh rơi trong lúc mình đi vòng vòng. Để cháu đi tìm.”

Akari dợm đứng dậy song mệnh phụ Thần Giấu giữ cô lại và khẽ lắc đầu.

“Thôi, không cần đâu cháu ạ. Đằng nào thứ con gái cô tìm cũng không phải sách mà là con thú bông. Tham lam quá thì đâm dở.”

Akari nghĩ có cuốn sách trong tay rõ ràng không đồng nghĩa với việc lỡ mất con thú bông. Song có lẽ ấy là cảm xúc thường thấy khi khẩn cầu thần linh.

“Mình về thôi kẻo muộn.”

Bà đứng dậy, Akari cũng đứng lên theo.

“Cháu sẽ hỏi bác chủ nhà chuyện con thú nhồi bông. Nếu được, cô cho cháu thông tin liên lạc nhé.”

Dứt lời, bà khoan thai bật ô che nắng rồi lững thững bước đi. Ánh sáng xuyên qua phần diềm ren chiếc ô, chiếu xuống đất như hoa nắng, lấp loáng trên mặt đường lát đá.

Rốt cuộc Akari chẳng giúp được gì. Cô chợt thấy mình như bị bỏ lại, cảm xúc ấy rõ rệt chẳng kém ánh nắng chói lòa kia là bao. Và ánh nắng ấy đang cự tuyệt cô, tựa như những ngày mùa hè xa xôi kia sẽ không một lần trở lại.

Có lẽ mệnh phụ Thần Giấu cũng thấy tuy đã vào đông nhưng mặt trời vẫn quá chói chang nên mới mang theo ô che nắng khi đi ra ngoài.

Giá anh thợ đồng hồ có ở đây thì tốt biết bao.

Vốn dĩ, người phụ nữ kia chú ý đến cửa kính trưng bày ở tiệm của anh. Biết đâu anh có thể tìm lại kỷ niệm giúp hà.

Dĩ nhiên cô không cho rằng anh thực sự có khả năng can dự vào quá khứ của người khác, song thợ đồng hồ vốn luôn làm việc bên cạnh thứ vô hình tưởng mang tên thời gian, theo tháng năm, họ gom góp biết bao kỳ tích. Cô cảm giác công việc của anh thợ đồng hồ sở hữu sức mạnh ấy.

Phải chi anh thợ đồng hồ ở đây...

Ngẩn ngơ trong dòng suy nghĩ, cô rời khỏi đền thờ.

Trên đường trở lại khu phố mua sắm, đang vòng theo ngã rẽ về nhà, Akari bất giác nhìn về phía căn nhà kiểu Âu của tiệm đồng hồ Iida. Tường ngoài màu trắng, mái lợp đá màu lục đậm, ngay trước hiên nằm tít bên trong là bậc tam cấp lát gạch.

Đối với Akari, của tiệm này cũng chính là anh thợ đồng hồ. Do đó, cô cảm giác tấm biển trưng ở cửa kính tựa như lời anh nói, và rồi cô tự lự, một ngày nào đó, liệu anh sẽ giúp cô sửa lại phần ký ức của mình chăng?

Chỉ là hàng xóm láng giềng mà đòi hỏi vậy thì quả mặt dày mày dạn. Akari vội gạt suy nghĩ ấy và định quay đi, song cô dừng chân khi nhác thấy bóng người đứng trước hiên căn nhà kiểu Âu.

Người này đang lục túi, có lẽ để tìm chìa khóa cửa, nửa khuôn mặt gần như bị che lấp bởi phần tóc mái đã dài.

“Anh thợ đồng hồ!”

Akari đột ngột lao tới. Do dồn sức chạy hết tốc lực nên lúc tới trước căn nhà, cô muốn đứt hơi.

“Cô Nishina đấy à. Hôm nay cô nghỉ làm thêm hả?”

Khuôn mặt với nụ cười thường trực hướng về phía cô. Trước khi

kip thấy xấu hổ vì hành động nháo nhào của mình, đầu óc Akari rồi bời với hàng loạt câu hỏi.

“Tại, tại sao anh lại ở đây? Tôi tưởng anh đi Thụy Sĩ? Anh về rồi à? Xong lại đi ngay hả?”

“Thụy Sĩ?”

“Taiichi bảo có thể anh sẽ quay lại làm việc ở Thụy Sĩ mà.”

“Hả, thằng nhóc này lại nói nhăng nói cuội rồi.”

“... Không phải thế ư?”

“Tôi về quê ít bữa. Sắp giỗ bảy năm của anh tôi.”

“VẬY... Ờ.”

Trước đây cô từng nghe qua chuyện anh trai thợ đồng hồ đã qua đời, song đến chuyện ngày giỗ của người đó. Theo phản xạ, cô nhìn xuống cổ tay anh.

Cô nhác thấy chiếc đồng hồ thò ra từ tay áo khoác. Chiếc đồng hồ ngừng chạy từ lâu này vốn là di vật của người anh trai. Tuy hiện thời không thể xác định liệu kim còn hoạt động hay không, song cô nghĩ nó ắt đã dừng một chỗ.

“À... Ý tôi là anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều, thành ra nghe tin anh có thể không quay về nữa, tôi hơi bất ngờ.”

Cô chợt thấy gương mặt chín mặt vì ban nãy đã ríu rít mừng vui chẳng khác nào chú cún con nên luống cuống bao biện và vất óc tìm câu chữ nhằm đánh trống lảng.

“Đúng rồi, vừa đẹp.”

Anh thợ đồng hồ đột ngột reo lên, đoạn chìa một túi giấy về phía Akari.

“Hình như cô đến tiệm bán rượu rồi làm rơi đồ à, bác gái ở đó đã giữ giúp đấy.”

Đây là túi giấy của hiệu sách cũ phía sau nhà ga. Hẳn là cuốn sách mà mệnh phụ Thần Giấu nói đã đánh rơi đâu đó rồi.

“Ôi, cảm ơn anh. Tôi đang nghĩ phải đi tìm đây.”

“Thấy bảo cô muốn hỏi thông tin liên lạc của tiệm đồ chơi Tsukiya à? Để tôi tìm hiểu thử nhé?”

Anh nghe cả chuyện này ở tiệm bán rượu chẳng? Hội trường hội kinh doanh có khác. Quyết không để tuột đầu mối vừa nắm được khỏi tay, Akari nhào người tới trước.

“Vậy có được không?”

“Được chứ, mà có việc gì thế?”

“Anh muốn nghe đầu đuôi không?”

Anh thợ đồng hồ mà ra tay, biết đâu gạo lại xay ra cám. Tóm lại, Akari muốn kể cho anh ngay.

Anh mời cô vào tiệm. Trong lúc ngồi đợi ở ghế xô pha cho khách, Akari lấy thử cuốn sách ra đọc.

Cuốn sách mang tên *Polly bỏ nhà đi*, ngoài bìa vẽ hình một bé gái trong dáng đứng đánh gôn với chú heo bông trên tay, có vẻ là truyện dành cho trẻ em.

Song khuôn mặt cô bé không đáng yêu mà lại đang cau có, tạo cảm giác đây là một bé gái ngỗ ngược, có thể ngay tức thì bộc phát những hành động ích kỷ và đòi hỏi theo kiểu con nít. Cô đoán câu chuyện không kể về một đứa bé biết trên biết dưới, người lớn nói gì cũng vâng dạ và nghe lời.

Akari trân trối nhìn bìa cuốn sách. Nhân vật chính, cô bé Polly, cột tóc hai bên và thắt nơ chấm bi màu đỏ, mặc chiếc váy liền thân đen tuyền. Mới năm, sáu tuổi lại đóng nguyên bộ đồ đen thế này chứng tỏ cô bé cá tính và ngang ngược lắm đây. Ất hẳn trẻ em sẽ vô thức bị thu hút bởi tính cách mạnh mẽ đầy ngang tàng hiển lộ qua cả tranh vẽ. Đó là những gì Akari cảm nhận được, đồng thời, trong đầu cô hiện lên hình ảnh của thiếu nữ gặp trước cửa tiệm ban nãy.

Phong cách ăn mặc của cô gái ấy nom hao hao bé Polly.

Con của mệnh phụ Thần Giấu trong bức hình chắc cũng đã bắt chước cô bé ấy. Nếu cô gái kia cũng vậy thì phải chăng, con thú bông cô ấy bảo có người nhìn thấy quanh đây chính là ở tiệm Tsukiya?

Tức cả hai người bọn họ đều đến khu phố này để tìm kiếm cùng một con thú nhồi bông.

“Chắc cuốn này được đọc nhiều lắm.”

Sau khi quay trở lại, anh thợ đồng hồ nhìn cuốn sách và nhận xét. Dẫu là sách cũ thì cuốn sách vẫn quá nát. Ấy người chủ cũ đã đọc đi đọc lại không biết nhiều lần.

“Nội dung có vẻ thú vị, các bé gái thích lắm thì phải.”

“Viết về gì thế?”

“Tôi chưa đọc.”

“Vậy tại sao cô lại có nó?”

Phải rồi. Mục đích của cô là kể anh nghe câu chuyện. Akari đặt sách lên bàn, đoạn kể lại đầu đuôi chuyện mệnh phụ Thần Giấu.

Nào bà đang tìm con thú nhồi bông giống với chú heo xuất hiện trong cuốn sách này. Rồi có khả năng nó nằm trong cửa tiệm Tsukiya, nơi thời gian như đang ngưng đọng. Cả việc bà muốn nó bằng mọi giá. Cô dứt lời, anh thợ đồng hồ gật gù đặt lên bàn một tập tài liệu.

“Tiếc là danh sách tiệm trong khu phố mua sắm cũ quá, số điện thoại của tiệm Tsukiya không liên lạc được nữa. Tuy vậy, tôi nghĩ bác Sano sẽ có thông tin.”

“Nhưng bác chủ nhà đang đi vắng thì phải.”

“Ừm, bác ấy làm việc mỗi thứ Hai và thứ Tư thôi. Tôi biết địa chỉ nhà riêng, song chỉ tối mới gặp được.”

Bác chủ nhà thật ung dung nhàn tản, đúng là sở hữu nhiều đất đai có khác.

“Chẳng biết nó có phải con heo này không. Nếu đúng thì tốt.”

Riêng phần mũi thì chúng giống nhau, bởi mũi chú heo trên bìa sách cũng có hình trái tim. “Anh này, trong tiệm vẫn còn thú bông cũ thế kia, không biết có hai con như thế không nhỉ.”

Anh thợ đồng hồ nghiêng đầu thắc mắc trước câu hỏi Akari chột thốt ra.

“Cô Nishina cũng muốn có à?”

“Ấy, anh nhầm rồi. Còn một người nữa cũng đang tìm heo bông. Cô gái Tóc Hai Bím ấy ăn mặc giống nhân vật Polly nên tôi đoán chú heo cô ấy nhắc tới chắc cũng là con thú bông trong cuốn sách này.”

“Cô gái Tóc Hai Bím?”

“À, ừm, tại kiểu tóc của cô ấy như vậy.”

Akari chỉ vào bìa sách, song anh vẫn chăm chú nhìn cô và nheo mắt một cách kỳ khôi.

“Cô tài thật chưa gì đã có thể đặt biệt danh ngay. Mệnh phụ Thần Giấu chẳng hạn.”

Đến tận lúc này, chưa bao giờ cô nghĩ chuyện đó có gì lạ.

“Đâu phải khi nào cũng vậy. Do họ có điểm đặc trưng đấy chứ.”

“Tóm lại, chúng ta phải kiểm tra bên trong tiệm Tsukiya mới biết được nhỉ.”

Anh thợ đồng hồ kết luận, miệng vẫn tủm tỉm cười. Lại một điều là Akari không hề khó chịu khi bị anh cười, ngược lại, cô còn cảm thấy chút ấm áp trong lòng.

Mỗi lần nói chuyện với anh, cô chẳng bao giờ lo tâm trạng mình sẽ tuột dốc không phanh. Là bởi tính cách của anh rất dễ đoán? Hay vì thực sự, anh có khả năng sửa lại những quá khứ hỏng nát?

“Anh có tin vào ma quỷ không?”

Tiếp tục nhìn Akari với vẻ hứng thú, anh nghiêng đầu khó hiểu.

“Tôi thấy có thể cô gái Tóc Hai Bím đó chính là người con gái đã trưởng thành của mệnh phụ Thần Giấu. Mệnh phụ kể chuyện mơ thấy con mình cứ đi tìm con thú bông bị mất, thật tình cờ cô gái Tóc Hai đang tìm con thú bông.”

“Vậy cô ấy trông có giống ma không?”

Lần này đến phiên Akari nghiêng đầu.

“Thế nào thì gọi là giống ma?”

“Tôi chưa thấy bao giờ nên chịu. Chắc trong suốt hay người ướt sũng nước chẳng hạn.”

Đối phương mà thế thật thì đấu Akari vô tâm đến mức nào cũng sẽ sinh nghi.

“Cô ấy bình thường lắm.”

Nhắc tới chuyện ướt nước thì... Bất chợt, cô nhớ lại chiếc ô che nắng của mệnh phụ Thần Giấu. Cô nghĩ vớ nghĩ vẩn gì thế này.

Ma với chẳng quỉ, rõ linh tinh. Đấu vậy, Akari có cảm giác từ ngày đến đây, cô muốn học cách chấp nhận ngay cả những chuyện khó tin nhất.

“... Này, tại sao anh lại trở thành hội trưởng hội kinh doanh vậy? Có thật anh được chọn qua sắm truyền của thần đền Tsukumo không?”

“Hả? Taiichi kể với cô thế à?”

Thấy Akari gật đầu, anh thợ đồng hồ ngán ngẩm khoanh tay.

“Tên nhóc ấy sùng bái đền thờ đến thế là cùng.”

“Vậy là không phải?... Nói cũng đúng, sao có chuyện đó được.”

“Chỉ là rút thăm thôi. Đó là tục lệ duy trì từ ngày xưa của khu phố mua sắm này. Chúng tôi sẽ sử dụng quẻ xăm hạ từ đền thờ.”

Quẻ xăm là những tấm thẻ ghi các chữ như đại cát, trung cát rồi bỏ vào hộp.

“Gì vậy trời,” Akari sững sốt, thầm nghĩ liệu sức mạnh thần linh có vương lại trong đồ vật ở đền thờ không nhỉ. Nếu nghĩ theo hướng quẻ xăm là phán định của thần linh thì lời Taiichi nói ít nhiều cũng có lý.

Như thế, qua cách chúng ta cảm nhận, những việc không có gì kỳ lạ vẫn có thể nhuộm màu sắc huyền bí. Diễn hình như một từ “thần giấu” kia đã nâng đỡ tinh thần mệnh phụ xiết bao so với sự thật nghiệt ngã.

Và có lẽ, đến cả Akari cũng muốn tin vào điều kỳ diệu ẩn chứa bên trong bảng hiệu sửa kỷ niệm xưa ở cửa tiệm của anh thợ đồng hồ.

4.

“Bớ chị Akari, em tình cờ tìm được cô con gái bị thần giấu rồi. Cô ấy giờ lớn tướng.”

Đi làm thêm về, Akari đang ngang qua đền thờ thì bị Taiichi đột nhiên nhào ra án ngữ lối đi. Nhìn chổi tre trên tay cậu, cô đoán cậu đang quét dọn khuôn viên đền thờ.

“Cô ấy thất nơ chấm bi màu đỏ y như bức hình hôm qua. Ất là con gái của cô kia chị ạ.”

Cô đề rằng người cậu đang nói đến chính là cô gái Tóc Hai Bím Akari đã gặp.

“Mới nãy cô ấy ở tiệm cà phê Lime. Akari, chị mau đến đây nói rõ sự tình cho cô ấy biết đi. Nói là mẹ cô ấy mong nhớ cô ấy lắm.”

“Cô ấy có nói mình từng bị thần linh giấu à?”

“Em chưa bắt chuyện, chỉ nhìn thấy thôi. Không dừng lại đến huyền truyền chuyện thần giấu này kia, khéo mà bị nghĩ là thằng hâm dở muốn tán gái ấy chứ.”

Cũng biết thân biết phận đấy. Song lần đầu gặp mặt Akari, không phải cậu nhóc ngay lập tức đã làm một bài về thần linh ban phước rồi cả tiền cúng sao?

Tạm thời bỏ qua chuyện này, cô gái Tóc Hai Bím lại xuất hiện ở khu phố mua sắm tức hôm nay cô cũng đến tìm heo bông màu hồng đào ư? Có lẽ nào cô gái ấy là con của mệnh phụ Thần Giấu?

“Mà cô ấy là ma phải không? Lần đầu trong đời em thấy ma đấy.”

Taiichi tỉnh bơ thốt lên. Cậu có cái tật nhảy chủ đề nhanh đến chóng mặt. Những lúc như thế, Akari có cảm giác thật kỳ quặc, như thể chân trở nên loạng quạng, tựa hồ bị thô bạo kéo phăng ra khỏi hiện thực.

“Tại sao em lại nghĩ cô ấy là... ma?”

“Thì con gái của cô kia làm gì còn trên đời nữa? Cô bé ấy một đi không trở lại mười lăm năm rồi còn gì.”

“Mình chưa biết cô bé sống hay chết mà. Chỉ đột nhiên biến mất thôi.”

“Em thử hỏi thần Tsukumo rồi, nhưng chẳng có hồi âm. Tức không phải do thần giấu đâu.”

Trời ạ, bình thường thần linh nào đi trả lời mấy chuyện ấy. Song Taiichi vẫn phán chắc nịch, giọng điệu đầy tự tin.

“Không phải thần linh giấu nghĩa là mất mạng rồi còn gì.”

“Không phải thần giấu nhưng biết đâu cô ấy còn sống thì sao?”

“Chị nghĩ một đứa trẻ sống và trưởng thành trong môi trường bình thường mà lại không thể về nhà à?”

Cậu nói không sai. Trẻ con chừng năm, sáu tuổi đã biết nhận thức mọi thứ, giả sử ngày đó cô bé bị bắt cóc và sống dưới điều kiện khác thường, bây giờ còn lâu cô mới được tự do đi lại. Thật lòng, cả Akari lẫn mệnh phụ Thần Giấu, mẹ cô bé, đều không thực sự cho rằng cô còn sống.

“Hơn nữa, cô gái ở tiệm cà phê Lime cũng mặc bộ đồ giống bức hình. Trên đời làm gì có ai suốt mười lăm năm chỉ mặc một bộ kia

chứ.”

... Không phải mặc một bộ. ít nhiều gì kích thích cũng thay đổi mà.

Ngay từ đầu, suy luận cô gái Tóc Hai Bím là ma có phần khiên cưỡng. Trang phục cô mặc mang hơi hướm cosplay, có lẽ cô đã từng trải qua thời kỳ nhân vật bé Polly đang nổi như cồn, cũng có thể, tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

“Nhưng Taiichi trông thấy cô ấy trong Lime phải không? Hồn ma sao vào tiệm cà phê được? Em nhìn thế nào mà bảo người ta là ma?”

Taiichi khẽ nghiêng đầu.

“Tuy cô ấy không có điểm gì lạ nhưng người chết thì là ma còn gì?”

Xăng bật quá sức.

“Vậy em có bằng chứng gì chứng minh cô gái ở Lime chính là người trong hình không? Ngoại trừ điểm váy áo giống nhau ra.”

“Bằng chứng hả? Vậy chị Akari xác nhận luôn đi. Xem cô ấy đến đây tìm gì.”

“... Cô ấy tìm thú nhồi bông. Chú heo bông mà bé gái trong hình cầm trên tay.”

“Hả, vậy là không phải ma rồi.”

Taiichi phủ nhận lời mình nói cũng đột ngột chẳng lém lúc cậu phán đối phương là hồn ma. Akari thiếu điều bật ngửa.

“Lý do?”

“Chỉ có người sống mới cần đến kỷ niệm, không phải sao?”

Trông ruột để ngoài da thế kia, ai ngờ cậu lại thốt lên một câu thật sâu sắc, khiến Akari chột muốn hỏi thêm. Nghe có vẻ hơi bất bình thường, song càng ngày cô càng cảm giác có khi Taiichi biết câu trả lời cho những việc cô không hiểu nổi.

Này, chị nghe bảo con gái mệnh phụ kia trước có người bạn tưởng tượng tên là Tsukumo. Liệu có phải thần Tsukumo của đền thờ này không nhỉ?”

“Hả, ông Tsukumo bảo không biết cô gái ấy nên chắc nhầm rồi. Vớ lại, trong bộ phim hoạt hình đình đám cho các bé gái ngày trước có nhân vật tên như vậy mà?”

Taiichi tìm kiếm sự đồng tình ở cô, song vì cách biệt thế hệ nên cô chẳng rõ.

• • •

Cẩn tắc vô áy náy, sau khi rời đền thờ, Akari một mình đến tiệm cà phê Lime.

Càng nghĩ ngợi, những lời Taiichi nói càng vang vọng trong tai. Quả thật con người cần có kỷ niệm để bước tiếp cuộc đời mình. Dù tốt hay xấu, một khi chuyện đã đi đến hồi kết trong lòng ta, nó sẽ thành hình tượng và được xếp gọn lại ở một góc trái tim. Và biết đâu đấy, ta có thể lấy đó làm điểm tựa để tiến thêm một bậc thang dẫn lối tới tương lai.

Tuy nhiên, những ký ức không được sắp xếp hay suy tư chưa ngã ngũ sẽ mãi lững lờ như sương mù, chẳng được tích sự gì ngoài che phủ tầm nhìn của ta. Như thế, ta lại càng lạc lối, không biết đi

đâu về đâu.

Akari đang chăt vật để xua tan lớp sương ấy. Cả mệnh phụ Thần Giấu và cô gái Tóc Hai Bím kia cũng như vậy chăng?

Hay cô gái ấy khác Akari và mệnh phụ kia?

Taiichi trông thấy một thiếu nữ ở Lime chừng ba mươi phút trước. Không rõ đối phương còn ở đó hay không, nhưng khi bảng hiệu của tiệm cà phê ngay cạnh ngã tư giao với đường quốc lộ hiện trên trong tầm mắt, Akari nhác thấy bóng người đang đi từ phía ấy và bất thần khựng lại.

Vẫn phục trang đen và nơ chấm bi y như hôm qua, không ai khác, chính là cô gái Tóc Hai Bím. Cô cũng dừng chân khi trông thấy Akari.

“Ừa...? Chà chị em mình lại gặp nhau rồi.”

Dứt lời, cô ngượng ngừng cúi chào.

“Em đã tìm thấy con thú bông chưa?”

Nghe Akari hỏi, cô gái khẽ thở dài và lắc đầu. Hai bím tóc đung đưa. Có sẫm soi cỡ nào cũng chẳng thấy cô giống hồn ma bóng quế.

Phàm còn sống trên đời, ắt cô ấy cũng có những kỷ niệm muốn sửa lại. Phải chăng chú heo bông sẽ đóng vai trò cầu nối để thực hiện điều đó?

“Chắc chuyện có người thấy nó ở khu này chỉ là tin đồn nhằm chị ạ.”

“Mà em nghe thông tin từ ai?”

“Ở trang hỏi đáp trên mạng ạ. Em đã xem qua các trang đấu giá

trực tuyến nhưng cũng không tìm ra.”

“Không biết có phải người sống ở khu này trả lời không nhỉ.”

“Là một người có nickname Taiichi. Em chẳng biết đúng sai thế nào, nhưng do không còn manh mối nào khác nên đến thử.”

Taiichi? Akari bất chợt nghiêng đầu tư lự. Cậu sinh viên rảnh rỗi này sềnh ra lại lang thang tận hang cùng ngõ hẻm của khu phố mua sắm như một chú mèo. Có lẽ vì thế mà cậu phát hiện con thú bông chỉ thò mỗi cái mũi ra khung cửa sổ chẳng ai để mắt đến.

Song lúc này cậu chẳng nói lời nào về vụ thú bông. Tính Taiichi vốn vậy, cậu chỉ quan tâm mỗi chuyện đèn thờ, ngoài ra sẽ quên ngay tắp lự.

Tạm gác thông tin có được qua một bên, lúc này Akari đang bối rối liệu có nên nói chuyện của tiệm Tsukiya với cô gái Tóc Hai Bím hay không. Rủi chỉ còn đúng một con, hai người sẽ phải tranh giành với nhau mất.

Tuy nhiên, cô ấy cũng đang gắng sức tìm kiếm thế này. Hay cứ dẫn cô ấy đến xem thôi. Akari nghĩ thế. Nếu nói rõ cô đã hứa trước với người khác rồi, chắc cô ấy sẽ thông cảm thôi.

“Heo con màu hồng đào phải không? Thật ra thì chị có thấy.”

Trước lời thổ lộ bất ngờ, cô gái Tóc Hai Bím nắm chặt tay Akari.

“Ở đâu vậy ạ? Chị chỉ em với!”

• • •

Sau chừng năm phút đi bộ, hai người đến tiệm đồ chơi Tsukiya. Cô gái Tóc Hai Bím chạy vội về hướng Akari chỉ. Hai bím tóc thất nơ

chấm bi tung tấy như tai thỏ.

“Hình như tiệm đóng cửa rồi chị ạ.”

Cô gái đứng khựng trước cửa tiệm, bối rối quay đầu nhìn cô.

“Ừm, đúng là vậy, nhưng em nhìn vào cửa sổ đằng kia sẽ thấy.”

Akari vẫy tay gọi cô gái lại rồi cùng cô bước tới phía sau cột điện. Song khi ghé mắt vào cửa sổ trưng bày, cô thất thần kêu lên “Ồ?” Tình trạng hiện giờ đã khác với lúc cô đến ngày hôm qua.

Kính bị vỡ. Cô lật đặt nhìn vào trong, song không thấy chú heo con đáng lẽ phải nằm lăn lóc phía sau rèm cửa đâu.

“Rốt cuộc ai đã...”

“Có trộm ạ? Chẳng lẽ heo bông cũng bị lấy đi mất rồi?”

Quanh cửa sổ vỡ, còn rất nhiều thú bông nằm trong tầm tay. Kiểu này có thể thủ phạm ra tay chỉ để lấy một số thú bông mà mình muốn. Và không nghi ngờ gì nữa, heo bông cũng nằm trong số đó. Hoặc chẳng biết chừng, chỉ mỗi con heo bông bị lấy đi.

Lẽ nào mệnh phụ Thần Giấu đã... không, cô không nghĩ bà bất chấp đến mức này. Hay còn người nào cũng đang nhòm ngó con heo bông?

“Trời ơi... Đến khổ với thằng nhóc.”

Là giọng của anh thợ đồng hồ. Akari quay lại thì trông thấy anh chậm chạp đưa tay chống hông với khuôn mặt ngán ngẩm không để đâu cho hết.

“Mới nãy Taiichi đến đưa cho tôi một con thú bông, tôi sinh nghi nên chạy tới đây kiểm tra.”

“Là Taiichi lấy à?”

“Cậu nhóc bảo cô Nishina đang gặp khó khăn nên muốn tôi dùng nó để giúp cô... Hết nói nổi tên nhóc này. Để tôi tóm cổ rồi bắt nó lấy ván gỗ hay gì đấy che tạm chỗ kính vỡ. Đúng là chỉ giỏi phá làng phá xóm.”

Anh cảm rằm y như các bậc phụ huynh, song lời lẽ vẫn trù mến như mọi khi, đủ để Akari hiểu anh không hề tức giận.

“Cô Nishina này, nếu thấy cậu nhóc thì báo tôi nhé.”

“Ừm.”

“À, cô có đến lấy con thú bông không?”

“Tôi đang muốn xin anh lời khuyên về chuyện đó đây.”

Đến tận lúc ấy, anh thợ đồng hồ mới để ý thấy cô gái đứng cạnh Akari.

“Nếu tôi không lầm, đây là cô gái Tóc Hai Bím?”

Nghe anh thốt lên biệt danh cô tự tiện đặt, Akari ngượng chín mặt, chỉ biết nở nụ cười méo xẹo.

• • •

Rất cuộc, ba người đến tiệm đồng hồ Iida nói chuyện. Hương cà phê anh thợ đồng hồ pha thoảng khắp gian tiệm đầy đồng hồ cũ. Từ ghế xô pha đến bàn uống nước, cả đèn treo tường, tất cả đều đã nhuộm màu năm tháng. Ất chúng có từ thời ngôi nhà mới xây. Có lẽ vì thế cô bị ảo giác tựa hồ mình vừa đặt chân về quá khứ, thứ cảm xúc không thể sinh ra nếu chỉ là thu thập đồ cổ theo sở thích.

Cửa kính dẫn vào xưởng đang buông mảnh nên cô gái Tóc Hai Bím khó mà biết đây là tiệm gì. Ngoài cửa đề biển sửa kỷ niệm xưa,

vậy mà không gian tiếp khách chỉ vồn vện bộ bàn ghế xô pha, có lẽ cô thấy kỳ cục nên cứ quay tới quay lui.

“Tôi đã nói chuyện với bác Sano bên nhà đất. Bác ấy bảo đã được chủ tiệm Tsukiya giao phó chuyện mua bán cửa tiệm nên có thông tin liên lạc và đã gọi cho họ luôn rồi. Bác Sano kể chuyện có người muốn mua thú bông, bác Tsukiya bảo đằng nào cũng định vứt nên sẽ tặng lại. Nhưng hôm nay bác Sano bận nên mai mới thu xếp đến mở khóa được...”

Anh thợ đồng hồ khoan tay thờ dài. Chú heo bông trong câu chuyện đang chễm chệ trên bàn tiếp khách.

“Em đang tìm con thú nhồi bông này à?”

“Vâng,” cô gái Tóc Hai Bím gật đầu.

“Thực ra chị đã hứa với một người từ trước rồi nên không nhượng lại cho em được.”

Từ chỗ kính vỡ nhìn vào trong, có vẻ cửa tiệm Tsukiya không còn chú heo bông nào khác. Tuy nhiên, cô gái Tóc Hai Bím không để gì từ bỏ.

“Em có thể thương lượng với người đó không ạ? Em sợ chẳng còn con khác mà tìm nữa.”

“Chuyện đó... Vật này rất đối quan trọng với cô ấy nên chị nghĩ sẽ khó. Cô ấy mơ thấy con gái đã mất của mình cứ tìm kiếm nó nên mới muốn sục sạo tìm cho ra.”

“Ờ sông ư... người phụ nữ ấy là người thế nào ạ?”

Akari bối rối trước câu hỏi ngoài dự đoán song vẫn bị lấn lướt trước khí thế của cô gái.

“Xem nào, cô ấy chừng ngũ tuần, đáng người thanh mảnh toát vẻ quý phái. Hay dùng ô xanh che nắng dù giờ không phải hè.”

“Có khi đấy là mẹ em!”

Cô và anh thợ đồng hồ sừng sốt đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt anh trông vô cùng sừng sốt.

“Hả, nhưng mà, vậy tức em là cô con gái bị mất...? Hóa ra em còn sống?”

Cô gái lắc đầu khiến Akari càng lúc càng rối rắm.

“Người mất là mẹ em. Năm em sáu tuổi, mẹ bị ngã xuống sông... Sinh thời, đi đâu mẹ cũng dùng ô che nắng bất kể là mùa nào.”

Sau đó, cô gái Tóc Hai Bím bọc bạch tất cả, bao dòn nén tựa như tuôn trào.

Cô đón sinh nhật sáu tuổi được một tháng thì bố mẹ ly hôn.

Ngày bé, cô ước ao có chú heo bông của nhân vật Polly nên ra sức đỡ đàn bố mẹ và mãi mới được mẹ tặng cho.

Khỏi phải nói cô bé vui sướng đến nhường nào. Song cùng lúc ấy, tòa đồng ý cho bố mẹ cô ly hôn và rồi tầm một tháng sau, mẹ cô bỏ nhà ra đi.

Cô gái Tóc Hai Bím cảm thấy như bị ruồng bỏ và ghét lây cả con heo bông mình vô cùng yêu quý.

Một ngày nọ, từ cửa sổ phòng mình, cô trông thấy chiếc ô che nắng xanh lam đứng đưa cạnh cái cây bên đường. Cô bé lật đật chạy ra thì thấy mẹ đang đứng đó.

Mẹ cô nói, “Con ơi, đi chơi với mẹ không?” Nhưng cô đã đáp: “Con không thèm.”

Mẹ cô thất vọng thở hắt ra và nói tiếp.

“Con có giữ kỹ heo con Polly không? Hãy xem nó là mẹ. Lúc nào mẹ cũng bầu bạn bên cạnh con. Đừng quên mẹ, con nhé.”

“Ừ ừ, con chẳng cần mẹ nữa.”

Cô bé vùng chạy vào nhà, đoạn chộp lấy con thú bông rồi lại lao ra ngoài. Cô cầm đầu chạy, lúc định thản lại thì đã ra sông, nơi hai mẹ con hay chơi đùa.

Con không thèm thứ này.

Nếu con thú bông thay thế cho mẹ thì cô bé chẳng thèm. Cô bé đinh ninh chỉ cần nó biến mất, chắc chắn mẹ sẽ quay về nhà.

Cô gái Tóc Hai Bím bặm chặt môi chăm chăm nhìn vào chú heo bông để trên bàn. Phải chăng thuở thơ dại, cô cũng từng thì thầm với con thú bông những chất chứa trong tim như vậy?

Rằng tao không cần mày. Trả mẹ lại đây.

Cô bé ngây ngô ngày ấy đã vận hết sức bình sinh ném nó xuống sông. Mũi ngựa lên trời, con heo lững lờ trôi theo dòng nước. Song, cô bé chợt cảm thấy hối tiếc.

Cô bé hiểu rõ dấu nó mất đi, mẹ cũng chẳng trở lại. Nhưng giờ mất cả nó, những kỷ niệm của hai mẹ con cũng sẽ không còn.

Cô vội nhào xuống sông để lấy lại.

Sau đó chỉ còn là những mảnh ký ức rời rạc.

Sông nhìn tưởng cạn, nào ngờ có hực sâu, trong nháy mắt cô bé đã bị nuốt chửng.

Cô nghe có người gọi tên mình và thoáng thấy bóng mẹ trên cầu. Hình như cô cũng nhìn thấy chiếc ô màu xanh bị hất tung và bầu

trời xanh phía bên kia làn nước.

Biết bao đồng hồ tích tắc khe khẽ trong tiệm. Nơi đây lặng yên, chẳng có sự kiện đặc sắc gì xảy ra, riêng thời gian là trôi đi không ngừng nghỉ.

Một khoảng thời gian dài cũng đã trôi qua giữa cô gái Tóc Hai Bím và mẹ mình. Phải đến tận bây giờ, cô mới đủ dũng khí để đối mặt với biến cố.

“Tỉnh lại, em thấy mình trên giường bệnh. Trước đó, em có cảm giác mình nằm mơ thấy mẹ hiện ra trước mặt và đưa cho em con thú bông.”

Đừng làm rơi nữa con nhé.

Cô gái Tóc Hai Bím nhận lấy chú heo bông rồi gật đầu.

Tuy không thể gặp nhau nữa, nhưng lúc nào mẹ cũng bên con.

“Song khi mở mắt, bên cạnh em chẳng có thú bông lẫn mẹ.”

Vừa muốn cứu con, vừa muốn nhật lại thú bông nên người mẹ đã kiệt sức.

“Tại em mà mẹ... Bấy lâu nay, em không dám đối mặt với chuyện này. Nhưng em biết cứ thế này thì không được... Em muốn tìm ra con thú bông và sửa lại khoảng thời gian ấy.”

Đôi mắt ầng ậng nước sụp xuống, song cô vẫn gắng gượng nói.

“Dạo gần đây, em hay mơ thấy mình thuở bé, bù lu bù loa với mẹ rằng em không có thú bông. Mẹ dỗ dành bảo sẽ tìm nó cho em.”

Song khi cô cuống cuống cản “Không được, nếu đi tìm nó, mẹ sẽ chết mất” thì lại tỉnh giấc.

“Vậy nên em mới tìm nơi bán con thú bông này à?”

“Em muốn trong mơ có thể hứa với mẹ là mình đang giữ con thú bông và trân trọng nó hết sức. Nếu được vậy, biết đâu mẹ sẽ nghĩ lâu nay em vẫn luôn đồng hành cùng con thú bông mẹ nhặt cho...”

Dòng lệ của cô gái đã chảy rơi xuống một bên mắt đen láy của con thú bông màu hồng đào.

“Tức em nghĩ người mẹ đã mất của mình cũng đến tìm nó... Như lời bà nói trong mơ, phải không?”

Anh thợ đồng hồ lên tiếng. Nếu vậy, hóa ra mệnh phụ Thần Giấu mới là ma.

Tuy nhiên, dù có điểm chung song câu chuyện của mệnh phụ và của cô gái Tóc Hai Bím không đồng nhất. Quả thực khó chấp nổi được việc mệnh phụ Thần Giấu chính là người mẹ đã khuất của cô gái.

Akari còn đang bối rối thì cô gái Tóc Hai Bím đã lau nước mắt và ngẩng mặt lên sau khi định thần lại.

“Xin lỗi... em nói chuyện kỳ cục quá. Mới nghe thấy ô che nắng đã quy ngay rằng ấy là mẹ mình.”

Đây cũng là điểm duy nhất trùng lặp. Dẫu biết chi tiết ấy chỉ là ngẫu nhiên nhưng...

“Không đâu, chắc chắn đó là mẹ em.”

Đến cả Akari còn giật mình trước lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của bản thân. Một mặt, cô hoàn toàn phủ nhận chuyện đó, song mặt khác, cô lại không muốn để cô gái Tóc Hai Bím tay không ra về.

“Thật ra chị có khả năng ngoại cảm hoặc thứ gì đó đại loại như

thế! Thế nên, người đã tới chỗ chị có khi chính là mẹ em.”

Rõ là lười không xương nhiều đường lắt léo, cô thəm nhủ. Nhưng quay đầu không còn bờ nữa rồi. Cô liếc nhìn anh thợ đồng hồ với ánh mắt cầu cứu. Khuôn mặt đượm vẻ bất lực, song chừng như bị ánh nhìn quyết tâm của Akari lấn át, anh đành gật gù theo.

Thừa thế, Akari dúi con thú bông vào tay cô.

Cô gái Tóc Hai Bím vừa mân mê vừa chậm rãi chớp mắt.

“VẬY... có được không ạ?”

“Được chứ, cô ấy đã nói vậy mà.”

Anh thợ đồng hồ điềm tĩnh nói, không hề có ý móc láy.

“Quà của mẹ nên em đừng đánh mất nữa nhé.”

Giọng anh tuy khế nhưng rất rành rọt, từ từ lan khắp tâm trí cô như mực hòa vào nước. Có lẽ cô gái cũng cùng chung cảm nhận nên ngoan ngoãn gật đầu như đứa bé con.

“Em vẫn nhớ lời mẹ dặn khi tặng nó cho em, rang ‘Không được khóc nữa con nhé.’ Vì trước đó, em đã ăn vạ đòi có nó cho bằng được.”

“Sau này sẽ còn rất nhiều thứ khiến con rơi nước mắt, khi ấy, hãy ôm chú heo này vào lòng và cười lên nhé.”

Cô gái nhẹ nhàng giơ heo bông lên cao, khoe môi thấp thoáng nụ cười.

Cảm ơn mẹ.

Khuôn miệng của cô khế thì thəm.

Con sẽ không khóc nữa.

• • •

“Thôi rồi...”

Tiến cô gái Tóc Hai Bím về, trời yên bề lặng chưa được bao lâu thì Akari sực nhớ tới vấn đề ngấp nghé trước mắt.

Lừng khựng trước cửa tiệm đồng hồ lida chưa muốn về, cô chợt muốn nhờ cậu anh thợ đồng hồ thêm lần nữa nên quay lại hỏi.

“Mệnh phụ Thần Giấu đến lấy thú bông thì phải làm sao nhỉ?”

“Hả, tôi tưởng cô ấy là hồn ma?”

“Trời đất! Anh tin à?”

“Đùa cô thôi.”

Anh cười tinh nghịch.

“Cô Nishina nghĩ vậy là hợp lẽ rồi đúng không? Tôi cũng chung quan điểm ấy.”

Thật ra Akari không hề hối hận khi đưa thú bông cho cô gái.

“Không biết cô gái Tóc Hai Bím có nghĩ mình bị lừa không nhỉ.”

“Dù cô ấy tin mẹ mình hiện hồn về hay biết cô nói dối cũng vậy thôi, suy cho cùng âm hồn không thể cứu giúp người sống. Nhưng có một thực tế không gì lay chuyển được, đó là lời nói và hành động của cô đã giúp cô gái ấy rất nhiều.”

“... Được vậy thì tốt quá.”

Nếu kỷ niệm là thứ thật sự cần thiết đối với những người đang sống, thì chỉ bản thân họ mới có thể hàn gắn chúng, chứ không phải kỳ tích hay thế lực thần bí nào.

“Chỉ còn cách nói thật với mệnh phụ Thần Giấu thôi.”

Phút trước vừa lên tinh thần thì phút sau, Akari đã nhụt chí khi trông thấy một phụ nữ cầm ô che nắng màu xanh đang đi về phía cô.

“Ôi chà, chào cháu.”

Mệnh phụ đã trông thấy Akari và cất tiếng chào khi cô chưa kịp trốn. Dù tất nhiên, cô không có Ý tránh mặt bà.

“... Chào cô. À, cô đến vì chuyện con thú nhồi bông ạ?”

Không đủ gan xin lỗi một mình, cô thầm cầu mong anh thợ đồng hồ sẽ ở lại.

“Thật ra là...”

Mệnh phụ đứng trước mặt Akari, song cô chưa kịp giải thích thì bà đã nở một nụ cười trong ngần.

“Cái đó, không cần nữa đâu cháu ạ.”

“Hả, cô không cần nó nữa sao?”

“Ban nãy cô thấy một cô bé cầm trên tay con thú bông. Nói cô bé cũng không đúng lắm, vì cô ấy đã ra dáng thiếu nữ rồi. Lúc cô đứng đợi đèn đỏ ở ngã tư, cô bé đi bộ bên phía đối diện. Cô bé mặc váy đen tóc thắt nơ chấm bi, bộ đồ con gái cô yêu thích nhất.”

Là cô gái Tóc Hai Bím.

“Chú heo bông ấy đã đến tay con gái cô. Nó không còn vừa khóc vừa tìm thú bông nữa rồi.”

Chẳng biết đáp thế nào, Akari chỉ im lặng.

“Cô mừng lắm,” bà mỉm cười mãn nguyện.

“Xin lỗi, cô toàn nói những điều tùy tiện. Cảm ơn cháu rất nhiều.”

“Không ạ, cháu có làm được gì đâu ạ...”

Chiếc ô che nắng lấp lánh ánh mặt trời, ươn ướt bởi những giọt nước li ti. Nhìn cảnh ấy, Akari cảm thấy sâu trong hốc mắt, hình ảnh hai người phụ nữ che ô đang nhập nhòa vào nhau.

Lạ thay, mệnh phụ Thần Giấu cùng con gái, cô gái Tóc Hai Bím cùng người mẹ, hai cặp mẹ con hoàn toàn tách biệt lại đang hòa làm một. Mệnh phụ che ô mỉm cười với ánh nắng lấp ló sau lưng, khiến Akari chìm trong một cảm giác gần như choáng váng.

Sự gắn kết của tình mẫu tử vượt lên hết mọi hoàn cảnh cá nhân, hòa vào làm một, bao bọc và dịu dàng chữa lành mọi vết thương cho tất cả các cặp mẹ con trên đời.

Có lẽ mệnh phụ Thần Giấu cũng mang tâm trạng ấy nên mới xem cô gái lạ mình thoáng nhìn thấy kia là lời nhắn từ con gái.

• • •

“Quả là kỳ lạ.”

Mệnh phụ Thần Giấu đi lại con đường hướng ra ga. Bước chân của bà nhẹ nhàng hơn hẳn, như đã trút bỏ được gánh nặng.

“Sao?”

Anh thợ đồng hồ nghiêng đầu trước lời lẩm bẩm của Akari.

“Có phải thần sông đã đưa đẩy để họ gặp nhau không nhỉ.”

Lời nguyện cầu của người mẹ mất con cùng người con mất mẹ đều hướng theo con sông, hòa vào dòng nước.

“Là thế chẳng?”

“Anh cũng nghĩ vậy à?”

“Cô xem, ô che nắng của mệnh phụ ấy bị ướt đấy thôi?”

Akari há hốc nhìn anh.

“Chính, chính nó, tôi cũng thấy lạ... Hay cô ấy rơi xuống sông...”

Nhìn Akari nghiêm mặt nhào tới trước, anh thợ đồng hồ phì cười và đưa tay chỉ lên trời.

“Dạo gần đây hay có mưa rào lắm.”

Ngẩng lên, cô trông thấy cầu vồng đang vắt ngang bầu trời xanh. Cầu vồng vô cùng đẹp mắt khiến mái vòm bạc màu của khu phố mua sắm lại càng bạc thếch.

“Nhưng có lẽ chỉ thần sông mới biết được sự thật.”

Dưới mái vòm hình cầu vồng thật, ánh nắng xuyên qua khung cửa trưng bày của tiệm đồng hồ lida làm bảng hiệu cũ màu đồng sáng lấp lánh.

NGƯỜI THỢ ĐỒNG HỒ MẤT ĐI ÁNH SÁNG

1.

“Sao anh không sửa tắm biển ở cửa kính trưng bày vậy?”

Lần đầu tiên Akari hỏi anh chuyện này là khi cô chẳng còn ngại đến ăn chực bữa sáng ở nhà anh thợ đồng hồ nữa. Cô đã hòa nhập với cuộc sống mới ở khu phố mua sắm và quen mặt hàng xóm láng giềng. Đã sang năm mới, chẳng mấy chốc cũng gần hết tháng Hai. Tuy trời còn rét buốt song từng ngày trôi qua, những tia nắng lại càng rực rỡ hơn.

Anh thợ đồng hồ điềm nhiên đón tiếp Akari ở bàn ăn sáng nhà mình với tần suất vài lần một tháng. Thành viên còn lại trong bàn ăn, Taiichi cũng rủ cô đến dùng bữa như lẽ dĩ nhiên. Cậu lý luận, chính những người ăn uống nghèo nàn như bọn họ đã trở thành lẽ sống cho anh thợ đồng hồ hay lo chuyện bao đồng, không có họ còn lâu anh mới sinh hoạt một cách kỷ luật.

Akari tuyệt nhiên không nghĩ mình là người có thói quen ăn uống nghèo nàn, mà chăm sóc cho những thành phần chấy lười xung quanh còn khuya mới là lẽ sống của anh thợ đồng hồ. Song có phản đối Taiichi cũng chỉ như nước đổ lá khoai.

Thêm nữa anh vẫn niềm nở mời cơm nên tự lúc nào, Akari trở nên trông ngóng bữa sáng.

Thế nhưng, hôm nay lại có chút khác biệt so với mọi ngày.

Taiichi không ở đây. Hiếm hoi lắm cô và anh thợ đồng hồ mới ở

riêng thế này.

Anh thợ đồng hồ bảo kiếm được món khô rất ngon nên cứ xuýt xoa tiếc vì Taiichi không đến được, có lẽ anh là típ người nhiệt tình đón tiếp bất kể khách khứa đến nhà từ sáng chứ không chỉ nói lời đầu môi.

Tóm lại, Akari hiện đang đối diện anh ở bàn ăn vắng bóng Taiichi, do đó cô tranh thủ hỏi anh những điều mình vẫn canh cánh trong lòng mà trước giờ mãi chưa có dịp.

“À, tám biển ấy hả? Từ thời ông tôi đã thế. Lúc tôi nhận ra thì chữ đã bị thiếu rồi.”

Tám biển đề “Ở đây sửa kỷ niệm xưa”, tiệm lại chuyên sửa đồng hồ, thành ra dễ gây hiểu lầm cho khách hàng. Akari bâng quơ nghĩ, nhưng bình thường chắc chẳng ai nghĩ sửa kỷ niệm lại là điều khả dĩ cả.

“Tức không phải mất chữ mà là có chủ ý sao?”

“Không, ban đầu quả thật có chữ ‘đồng hồ’. Nhưng ông tôi vốn quan niệm đồng hồ sử dụng lâu năm sẽ không chỉ dừng lại ở một món đồ mà dần dà trở thành chính thời gian, nên rút cuộc để tám biển như vậy.”

“Chính thời gian... sao?”

Ánh nắng ban mai tựa rót mật vào gian phòng ăn, bóng cây dẻ sum suê ngoài hiên như tô màu lên tám khăn trải bàn trắng tinh viền đăng ten. Tuy khó theo sát bóng râm đang chuyển động nhưng cô có thể nghe rõ tiếng quả lắc đồng hồ đang khắc từng nhịp điệu đều đặn. Càng đến đây nhiều, dần dà cô càng cảm thấy quả thực đồng hồ chính là thời gian.

“Ngày xưa, đồng hồ gắn bó cả đời với con người. So với bây giờ, chúng đi sâu vào cuộc sống hơn nhiều.”

Vả chăng, anh không sửa bằng hiệu còn vì tình yêu dành cho đồng hồ.

Akari buông đĩa, mãi nguyện reo lên, “Đồ khô ngon quá!” đoạn chấp hai tay vào nhau.

“Cảm ơn anh đã chiêu đãi.”

“Cô quá lời rồi.”

Anh thợ đồng hồ lịch sự đáp, giống như ngôi nhà kiểu Âu này, anh cũng phẳng phất nét xưa cũ. Tuy hai người bằng tuổi, nhưng anh có vẻ điềm tĩnh và già dặn hơn hẳn. Nói vậy không có nghĩa bề ngoài của anh nhìn lạc hậu.

Akari nghĩ về người chủ trẻ tuổi cùng tám biển cũ xỉn của tiệm đồng hồ lida, thả hồn tưởng tượng liệu anh có khả năng sửa chữa “thời gian” hay không.

Phải chăng cả anh thợ đồng hồ cũng có kỷ niệm muốn sửa lại?

Akari đứng dậy thu dọn chén đĩa thì bất chợt nghe tiếng anh thì thầm. Mắt hướng ra vườn, chẳng rõ anh nói một mình hay nói với cô.

“Có lẽ tôi trở về là vì nhớ tới tám biển ấy.”

Đã năm năm trôi qua kể từ khi anh rời Thụy Sĩ về nước và mở lại tiệm đồng hồ lida ở khu phố mua sắm tiêu điều này. Tiệm đóng cửa sau khi ông anh qua đời, nay anh đứng ra tiếp quản với tư cách cháu trai.

Akari chỉ biết chùng ẩy về anh thợ đồng hồ, tuy có một điều

khiến cô lẩn cán là chuyện Taiichi kể khi mới đến khu này, anh chẳng buồn ăn uống đành hoang.

Nhìn một người đầu ra đây, chần chu như anh lúc này thì khó mà mừng tượng nổi.

Nếu anh đã vượt qua phần quá khứ bề nát của mình thì tốt rồi, Akari nhủ thầm. Giờ đây, anh đang sống cuộc đời mình thật bình yên.

Vào buổi sáng êm đềm như thế, tiếng chuông cửa đột ngột reo vang nhưng Akari cũng chỉ xem đó như một phần thường nhật.

“Khách hàng sao. Còn chưa đến giờ mở cửa mà.”

“A, vậy để tôi ra cho?”

Akari vô tư nói, anh thợ đồng hồ đang rửa bát tay đầy xà phòng cũng không khách sáo đồng ý luôn.

“Ừm, nhờ cô vậy.”

Nếu không phải khách quen thì chắc là người trong khu phố mua sắm đến có việc. Cô đoán vậy và bước ra cửa.

Vén rèm rồi mở cánh cửa bằng gỗ sồi có gắn kính, cô trông thấy một cô gái chưa từng gặp mặt trong khu này. Mái tóc dài lượn sóng buông xuống vai, bộ vest xám rõ ràng không lòe loẹt nhưng lại tạo cho cô một vẻ ngoài lộng lẫy. Akari ánh chừng người này cũng tầm tuổi cô. Cô gái thoáng giật mình khi nhìn thấy Akari.

“Đây là tiệm đồng hồ lida phải không ạ?”

“Vâng. Xin chào quý khách. Quý khách muốn sửa đồng hồ ạ?”

Gì chứ đón tiếp khách là nghề của cô rồi. Akari mỉm cười thân thiện nhưng chưa kịp dẫn khách vào gian chờ thì đối phương lên

tiếng.

“Shu... À, anh lida có ở đây không ạ?”

Hóa ra đây là khách riêng của anh thợ đồng hồ, chưa kể mối quan hệ có vẻ thân thiết. Cô mau mắn tổng hợp thông tin.

Trong lúc cô còn quỳnh quáng chưa kịp quay đầu lại để gọi anh thợ đồng hồ thì anh đã xuất hiện.

“Mayuko.”

Anh khẽ nói, không giấu nổi kinh ngạc. Akari tự thấy mình không nên có mặt ở đây nên vội vàng lui ra gian sau.

“Nhân viên trong tiệm à?”

Akari nghe thấy người có tên Mayuko hỏi về mình từ phía sau.

“Cô đến có việc gì?”

Giọng điệu lạnh như băng của anh thợ đồng hồ khiến Akari không khỏi lạ lẫm. Có lẽ do nhà đã cũ nên tiếng họ trò chuyện ở cửa ra vào vang xuống tận bếp. Nếu bật ti vi, may ra còn có âm thanh để át, nhưng tiếc là ở căn phòng tầng một Akari vừa vào lại không có chiếc ti vi nào.

Ngoài đường không bóng người lẫn xe cộ nên còn tĩnh lặng hơn, ngẫm thấy mình phải cáo lui sớm nên Akari với tay lấy áo khoác.

“Lâu ngày quá rồi nhỉ. Em không biết anh đang mở tiệm ở đây đấy.”

“Tôi chẳng báo ai cả.”

“... Nghe nói hôm đám giỗ, anh không về.”

“Tôi chỉ đi viếng mộ thôi.”

Lời của hai người lọt vào tai cô. Muốn về buộc phải băng qua

cửa chính lần nữa, cô không muốn nhưng chẳng còn cách nào khác.

“Cô cũng lẽ nhĩa quá nhỉ. Vẫn nhớ ngày anh ấy mất cơ à.”

“Anh không thể tha thứ cho em sao.”

Akari bước ra đứng lúc cô gái vừa thốt lên như vậy, thời điểm không còn gì tồi tệ hơn.

“Tôi xin phép trước ạ.”

Akari không kịp nghe lời anh đáp mà cũng chẳng rõ anh có nói gì hay không, cô học tốc lao đi, bỏ lại căn nhà kiểu Âu sau lưng.

Về đến salon tóc Yui, tim cô đập dữ dội. Không phải vì chạy, bởi tiệm chỉ xéo bên kia đường, có lẽ do cô căng thẳng trước bầu không khí nặng như chì ấy.

Anh không thể tha thứ cho em sao, cô gái đã hỏi như vậy. Cô ấy đã làm gì đến độ anh thợ đồng hồ không thể tha thứ? Liệu nó có liên quan đến người anh đã mất của anh không?

Có thắc mắc cũng vô ích. Cô biết vậy nhưng tim cứ đập rộn không thôi.

• • •

Akari đã quá quen với việc phải băng qua giao lộ nếu muốn đi từ khu phố mua sắm ra ga. Dẫu đi dọc sông từ sau khu đền, hay từ phố mua sắm đâm ngang khu dân cư đều ra giao lộ này. Đây là nút giao của sáu con đường nên dù có đèn tín hiệu vẫn thường xuyên xảy ra tai nạn giao thông, thành thử thanh chắn đường cong vênh, biển báo cũng méo mó.

Nguy hiểm là vậy mà giao lộ lại có cả phần đường cho học sinh, ắt hẳn các bậc phụ huynh có con nhỏ không khỏi lo lắng. Được cái mọi người quanh đây đều nói đa phần các vụ tai nạn đều không có ai bị thương nặng.

Ở một góc giao lộ có tảng đá trơn nhẵn như loại người ta vẫn dùng để muối dưa. Tuy nhiên, cô biết đây không phải đá bình thường mà đại diện cho Địa Tạng Bồ Tát nhờ tám vải đỏ phủ bên trên cùng bánh trái dùng làm đồ cúng.

Thường thì chẳng bao giờ Akari để tâm, song hôm ấy, lúc đứng chờ đèn đỏ về nhà, cô vẫn vờ nhìn tảng đá và quyết định đặt trước tảng đá chiếc bánh nhân đậu đỏ mua ở siêu thị đối diện ga.

Mỗi lần băng qua giao lộ này, cô đều không biết đèn tín hiệu đường mình đi khi nào mới chuyển. Cô nghĩ ắt hẳn nó theo quy luật, nhưng vẫn cảm thấy có sự chênh lệch bởi lúc phải đợi mòn mỏi, lúc lại được ngay. Hôm nay là trường hợp chờ lâu, bởi đèn tín hiệu trước mắt cô cứ báo đỏ mãi.

Hoàng hôn đang dần nhường chỗ cho đêm tối. Gió cũng lạnh hơn, đứng lâu thế này quả thực hơi mệt. Lúc cô rời chỗ làm thêm, ánh chiều tà vẫn vàng rõ rệt, vậy mà giờ đã nhá nhem.

Ngại rét nên Akari thoáng nghĩ đến chuyện đi tắt dọc bờ sông nhưng lại thôi. Khu ấy rất ít đèn đường. Tốt nhất nên băng qua khu dân cư rồi leo dốc lên khu phố mua sắm.

Thấy đèn tín hiệu đã chuyển xanh, cô tiến về giao lộ. Người và xe bắt đầu ngược xuôi. Akari mặc cho mình cuốn theo dòng di chuyển.

Cô cứ thế cắm đầu đi, đến lúc phát hiện mình rẽ sai hướng thì đã

tiến ra con đường ven sông tự lúc nào. Có vẻ lúc nào cô cũng thiếu tập trung như vậy.

Lỡ đến đây rồi, vòng lại thì mất công nên cô cứ thế đi tiếp. Cô guồng chân thoăn thoắt trên con đường tối tăm, phải đến khi vào khu đền thờ mới dám giảm tốc.

Đền um tùm cây cối nên còn tối hơn đường ven sông. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời sao lấp ló sau những cành cây tua tủa. Tiếng gió xào xạc thổi qua hàng cây nghe to hơn bình thường, song đến đây rồi, cô cũng vui bốt nỗi lo lắng khi đi giữa đêm tối.

Chỉ cần ra khỏi đền thờ sẽ thấy khu phố mua sắm sáng trưng. Hàng quán đóng cửa im ỉm nhưng được cái đèn đường thì không thiếu.

Cô vội vã băng qua hàng cây, đền thờ đơn sơ hiện ra phía trước. Cô đang đi ngang gốc cây quán dây thừng rơm, chợt có tiếng chân vang lên sau lưng. Chưa kịp định thần thì ai đó đã chộp vai cô.

Kẻ sàm sỡ ư?

Cô ngay lập tức vung túi. Cô dám chắc đã đập trúng mặt đối phương, hấn buông vai cô. Akari đang thủ thế để chống trả thì đối phương thêu thào.

“Khoan, khoan đã... Là em đây, chị Akari!”

Cô nhìn kỹ cậu trai đang cầm đèn pin chiếu về phía mình. Mái tóc tẩy màu cùng khuyên tai bạc hiện lên trong ánh sáng vàng.

“Taiichi?”

“Khế thôi. Có kẻ trộm tiền cún.”

Cậu đưa ngón trỏ lên miệng rồi nhìn về phía đền. Dưới ánh đèn

lòng đá tù mù, cô thấy một bóng người màu đỏ đứng trước chỗ treo thẻ gỗ ước nguyện.

Người này đứng yên như tượng. Trông không giống ăn trộm cho lắm, cô đang thầm nghĩ như vậy thì khuôn mặt khế ngắc lên của anh ta được đèn lồng chiếu sáng.

Tóc mái dài thiếu điều đụng chóp mũi. Không nhầm lẫn gì nữa, Akari biết người này.

“Anh thợ đồng hồ...?”

Taiichi thở dài, xem chừng cậu nhóc chỉ cố tình nói có kẻ trộm tiền cúng mà thôi.

“Giờ chị cũng đâu muốn xuất đầu lộ diện phải không?”

Đúng vậy, có lẽ anh không muốn bị người quen bắt gặp mình đứng ngây trong đền thờ tối tăm lúc ngày tàn thế này.

“Có chuyện gì vậy nhỉ. Chắc không phải... viếng đền thờ.”

“Anh ấy cứ đi đi lại lại trong khuôn viên đền phải đến tầm ba mươi phút, rồi đột nhiên đứng đó chìm vào suy tư.”

“Em theo dõi này giờ à?”

“Em tình cờ nổi hứng muốn đến đây thôi.”

Trời lạnh căm căm, ai lại lén vào khu đền tối thui tối mò vì sở thích kia chứ, chẳng khác nào phùng mờ ám. Có vẻ cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của Akari, cậu đánh chính.

“Đọc điều ước trên thẻ gỗ thú vị lắm. Thật ra đền này không nổi tiếng cầu được ước thấy, chẳng mấy khi có người viết thẻ gỗ. Có chăng cũng chỉ toàn những lời khẩn cầu u ám của người ốm, bệnh tật hay vướng mắc gì đó. Tại anh Shu mà em chẳng đi xem thẻ gỗ

được.”

Hóa ra cậu nhóc cầm đèn pin là vì lẽ này? Thật lắm trò.

“Em dẹp việc đọc lén ước nguyện của người khác đi là vừa đấy.”

“Ông Tsukumo bảo không để bụng mà.”

Vấn đề không nằm chỗ đó. Thôi thì sao cũng được, điều khiến Akari bận tâm hơn chính là anh thợ đồng hồ.

“Chắc anh thợ đồng hồ đang có phiền não. Sáng nay, một cô gái người quen của anh ấy ghé qua tiệm. Họ bàn chuyện có vẻ nghiêm trọng lắm.”

“Ồ, bạn gái cũ à?”

Chẳng hiểu tại sao Akari lại giật mình trước câu nói của Taiichi.

“Sao em nghĩ thế?”

“Chị bảo quan hệ của hai người nghiêm trọng, không phải bạn gái cũ thì là gì?”

Chị chưa hề bảo quan hệ của họ nghiêm trọng, tiếng lòng cô phản pháo. Đúng lúc ấy, anh thợ đồng hồ có động tĩnh. Anh từ từ xoay người, đi về con đường lát đá dẫn ra khu phố mua sắm.

“Nghiêm trọng đâu chỉ giới hạn trong bấy nhiêu.”

Giờ lén lút sau bóng cây cũng chẳng để làm gì, Akari bèn bước ra chỗ sáng.

“Chị có vẻ quan tâm đến anh Shu nhỉ?”

Taiichi nói toẹt ra điều Akari luôn muốn né tránh.

“Vậy chị hãy giúp anh ấy đi.”

Hơn ai hết, cậu nhóc mới là người đang lo cho anh thợ đồng hồ.

“Anh ấy cần giúp đỡ gì sao?”

“Theo em là có. Trước giờ, chưa lần nào bố mẹ lẫn người quen cũ của anh Shu ghé tiệm cả. Em không biết do anh ấy tự tách mình ra hay bị mọi người ghẻ lạnh, nhưng điều đó bất thường đúng không?”

Thật ra, tình trạng Akari cũng tương tự. Cô không nói với ai chỗ ở hiện tại. Còn bạn bè, trừ phi cô đi đến thành phố ngày trước sinh sống, không thì cũng chẳng đụng mặt.

“Chị tưởng em vừa bảo cô gái lúc sáng là người yêu cũ kia mà?”

Cô gái ấy đã lần ra địa chỉ của anh thợ đồng hồ bằng cách nào đó mà đến đây. Không biết anh đón nhận thành ý ấy như thế nào, chỉ biết suốt nửa tiếng qua, anh đã lang thang trong đền thờ với bộ dạng sầu não kia.

“Chị Akari có thể giúp anh ấy đấy.”

Mặc Taiichi lẳng nhẳng bám theo, Akari thoăn thoắt bước đi. Chẳng hiểu tại sao cậu nhóc lại kỳ vọng ở cô như thế.

“Lý do?”

“Vì chị là cháu gái của salon tóc Yui.”

Nhưng tại sao lại như vậy chứ? Akari nghi hoặc song không nói ra.

Thế nếu không phải cháu của salon tóc Yui thì cô không giúp được anh à. Akari mím chặt môi.

“Chị Akari đủ sức dập tắt ngọn lửa đam mê của anh ấy dành cho đồng hồ mà.”

Đam mê dành cho đồng hồ?

“Phải làm vậy mới giúp được à?”

“Đúng. Anh ấy sẽ mài giậm chân tại chỗ và lay lắt qua ngày đoạn tháng nếu chỉ giới hạn ở việc sửa chữa tại khu phố tiêu điều này. Trong khi điều anh ấy muốn là chế tác những chiếc đồng hồ khắc tên mình trên đó.”

Thợ đồng hồ độc lập. Cô nhớ lại chuyện anh kể dạo trước về người nghệ nhân sở hữu xưởng riêng, chế tác nên đồng hồ hoàn toàn bằng kỹ thuật của bản thân. Dẫu xếp chung với các đồng hồ nổi tiếng hay thương hiệu cao cấp, sản phẩm khắc tên ông cũng không hề lép vế. Thì ra đó là mục tiêu anh thợ đồng hồ từng hướng về sao?

Akari tự lự dợm bước qua cổng đền thì Taiichi thành linh nắm lấy cổ tay cô. Không, cậu nhóc chộp lấy chiếc đồng hồ xoàng xĩnh mà cô đeo trên tay mới đúng.

“Nó đúng rồi kìa. Chị hãy nhờ anh Shu sửa lại đi.”

Cậu chỉ nói vậy rồi buông tay cô ra, đoạn lững thững bước về đền thờ. Chắc Taiichi quay lại tầng hai nhà xã vụ đồng thời là chỗ ngủ nghỉ của cậu.

Akari cũng đi về khu phố mua sắm.

Đưa đồng hồ lên xem giờ, cô nhận ra kim giây đứng yên ở số năm và không chạy nữa.

2.

Bỏ việc ở hãng đồng hồ Thụy Sĩ nổi tiếng, mở lại cửa tiệm của ông mình ở khu phố mua sắm đối với anh thợ đồng hồ là một hành động giậm chân tại chỗ sao? Nhưng anh vẫn dốc hết tâm sức vào đồng hồ kia mà, Akari quả thật không nghĩ đam mê trong anh đã mất đi.

Song Taiichi nói anh đã gác lại mong muốn chế tác đồng hồ mới, lẽ nào có thứ đang kìm hãm mơ ước của anh lại. Anh bị tấm biển “Ở đây sửa kỷ niệm xưa” ở cửa sổ trưng bày hút hồn nên mới trở về nơi này, mang theo một quá khứ hồng nát trong tim.

Liệu Akari làm được gì cho anh khi cô còn chẳng biết điều gì đang khiến anh đau khổ. Người hiểu rõ về anh thợ đồng hồ phải là cô gái mang tên Mayuko kia mới đúng.

Cái anh thợ đồng hồ cần là người chung một khoảng quá khứ với anh. Một người như Mayuko.

Đó là điều Akari nghĩ khi nhìn thấy cô gái ấy vào tối cùng ngày. Đang ngắm tuyết lay phay bên ngoài từ cửa sổ tầng hai thì cô trông thấy một phụ nữ bước lên bậc tam cấp dẫn đến cửa chính của tiệm đồng hồ Iida. Bóng lưng được đèn đường chiếu không lẫn vào đâu được, chính là của cô gái sáng nay.

Do bị bồn hoa cản tầm mắt nên chỗ Akari đang đứng không thể thấy cửa ra vào, song cô đoán cô gái đã vào trong tiệm. Có tiếng

cửa mở rồi đóng lại ngay mà không thấy cô gái kia bước ra đường.

Akari liền rời khỏi cửa sổ. Nếu cứ đứng đấy mãi, rồi lại không thấy cô gái kia đi ra, cô e rằng tâm trí mình sẽ xao động dữ dội mất. Đứng nói chuyện giữa làn tuyết lạnh lẽo kia là điều bất khả thi. Mà chuyến tàu điện cuối cùng là mấy giờ nhỉ?

Đầu óc cô có vấn đề chẳng, khi không lại thắc mắc những điều này. Cô chưa bao giờ tò mò chuyện anh thợ đồng hồ có bạn gái hay không kia mà.

Lâu nay, cô không cố gắng hiểu thêm về anh, cũng không tiết lộ về bản thân quá nhiều, chỉ tiếp xúc với anh dưới tư cách hàng xóm láng giềng. Khoảng cách ấy khiến cô an lòng nhất, dù thật lòng Akari không dám nhìn thẳng vào sự thật rằng sâu thẳm bên trong, cô không hài lòng với cự ly này.

• • •

Hôm sau, tâm trạng Akari vẫn vậy, cô lần nữa chưa đến tiệm Iida để sửa chiếc đồng hồ hỏng của mình. Cứ nghĩ tới việc ghé qua tiệm mà thấy Mayuko mình sẽ bối rối thế nào là cô lại bực bội với bản thân.

Đến tận chiều, cô mới lừ đừ nhấc tấm thân nặng nề của mình dậy. Cô cầm đồng hồ trong tay, dẹp hết chân chừ và thẳng tiến vào tiệm đúng lúc anh thợ đồng hồ vừa ra khỏi xưởng với bộ dạng không có gì khác biệt so với thường ngày.

“Chào... chào anh. Đồng hồ của tôi bị hỏng...”

“À, mời cô ngồi.”

Cô ngồi xuống ghế xô pha dành cho khách rồi đặt đồng hồ lên bàn. Anh cầm nó lên tay với dáng vẻ chẳng khác gì mọi khi.

“Đêm qua tuyết rơi nhỉ.”

Akari băng quơ thốt lên rồi lập tức hối hận. Làm thế chẳng khác nào đang thăm dò tình hình.

“Ừm, nhưng chỉ một chút rồi dừng ngay.”

“VẬY Ạ? LẠNH QUÁ NÊN TÔI BUÔNG RÈM LUÔN.”

Cô nói như thể đang bao biện mình không thấy gì, nghe thật mất tự nhiên, cô lại thêm hối hận. Càng lúc cô càng day dứt.

“May là tuyết đã ngừng rơi.”

Anh thợ đồng hồ có vẻ không thích tuyết, cũng không nhắc lời nào về Mayuko, dù đó là chuyện đương nhiên.

“À, chiếc đồng hồ này cũng cũ lắm rồi.”

Akari vội lảng chủ đề trước khi lỡ miệng để lộ mình đã trông thấy Mayuko.

“Cô mua nó lâu chưa?”

Cô chỉ dùng nó thời còn là học sinh, chứ từ khi trở thành chuyên viên thẩm mỹ, cô bỏ thói quen đeo đồng hồ hằng ngày.

Thật ra cô còn mấy chiếc đồng hồ đeo tay khác nữa. Một cái dùng làm phụ kiện, một cái hàng hiệu vừa túi tiền, nhưng tất cả mới chỉ được dùng dăm ba lần. Hơn nữa, bản thân cô bây giờ điệu đà quá lại hóa kệch cỡm, mà hiện tại cô chẳng thiết tha mua thêm cái mới.

“Chắc phải... trên mười năm rồi.”

Cô biết với chi phí sửa chữa bây giờ có khi còn dư sức mua

được chiếc mới nếu không phải hàng quá cao cấp, song từ ngày quen biết anh thợ đồng hồ, cô tâm niệm dấu chỉ là một chiếc đồng hồ bình thường, sửa lại vẫn có thể dùng tốt.

“Chưa đến mức cũ đâu. Cô đừng lo, tôi sửa được ngay-”

Miệng mỉm cười rạng ngời, anh thợ đồng hồ trông đáng tin cậy như vị bác sĩ thú y tiếp nhận con chuột lang thoi thóp cô mếu máo đưa cho ngày xưa. Chẳng có chút dáng vẻ nào của một người tồi qua bản thân đứng trong đèn thờ.

Không rõ vấn đề nảy sinh khi Mayuko xuất hiện đã giải quyết xong xuôi chưa? Hay trong đêm qua, chuyện đã đâu vào đấy? Akari vội gạt bỏ suy nghĩ ấy đi.

“Cô thay pin lâu chưa?”

“Tôi nhớ cách đây khoảng nửa năm. Trước khi chuyển đến đây.”

“Vậy khả năng cao là do hết pin đấy. Tôi sẽ kiểm tra xem sao.”

Đoạn anh thợ đồng hồ vẫy tay mời cô vào xưởng hết sức tự nhiên, Akari ngần ngừ bước vào. Trước giờ, qua lớp cửa kính, cô có thể nhìn thấy một phần quang cảnh bên trong, song trực tiếp bước vào thì đây là lần đầu tiên.

Cô cảm giác không khí tinh khiết hẳn. Hóa ra có máy lọc không khí trong góc. Ất hẳn ở đây, bụi bẩn là điều tối kỵ. Nhiều máy móc nhìn rất phức tạp, đồng thời lại có những dụng cụ nhìn rất thô sơ. Song điểm chung là cô chẳng biết công dụng của bất cứ cái nào.

Anh thợ đồng hồ ngồi vào bàn bày các dụng cụ và bộ phận tinh vi, mở mặt sau chiếc đồng hồ của Akari để kiểm tra nguồn điện, xong xuôi mới quay sang cô.

Đúng thật, nó hết pin. Tôi đoán bụi bẩn li ti tích tụ khiến ma sát của bánh răng lớn, dẫn tới hiện tượng mau hết pin. Giờ gỡ ra làm sạch, đồng hồ sẽ trở lại như xưa thôi.”

“Thật à? Vậy thì mừng quá!”

“Cô dùng cẩn thận thật. Đồng hồ không bị trầy xước hay méo mó gì đáng kể.”

“Đây là chiếc đồng hồ di mua tặng lúc tôi vào cấp ba.”

Ngày xưa, dây đồng hồ lấp lánh ánh bạc trông rất ngời lóe. Tuy chiếc đồng hồ không chất chứa kỷ niệm nào đặc biệt, song lạ một điều là mỗi lần nhớ về nó, cô lại thấy ấm lòng xiết bao.

“Vậy tôi phải sửa thật kỹ mới được.”

Anh thợ đồng hồ viết cho cô phiếu giao nhận.

Góc xưởng đặt nhiều đồng hồ cũ bị tháo tanh bành, một số bộ phận đã gỉ sét. Tuy vậy, ở nơi này, chúng không phải phế liệu mà là thời gian quý báu của ai đó đang chờ được sửa chữa.

Taiichi từng bảo ở đây chỉ toàn đồng hồ cơ thôi. Đồng hồ đeo tay của Akari chạy bằng pin nhưng những cái khác thì không.

“Anh này, đồng hồ không dùng pin nghĩa là phải vặn dây cót chúng mới hoạt động phải không? Thời buổi này vẫn có người thích loại đồng hồ như vậy sao?”

Điều duy nhất Akari biết là giống như đĩa than, giờ chúng chỉ là những món đồ cổ không được trưng bày bắt mắt trên kệ tiệm, do vậy cô hơi tò mò không biết trong mua bán thì thế nào.

“Tất nhiên. Đồng hồ cơ tuy đắt gấp nhiều lần đồng hồ thạch anh nhưng vẫn rất phổ biến. Toàn bộ chỗ này là đồng hồ cơ cả đấy.”

Anh cho cô xem một cái hộp có nắp bằng kính. Đồng hồ xếp bên trong đều của những hãng danh tiếng đến Akari còn biết, bất cứ ai cũng ao ước được đeo chúng trên tay. Không cái nào là đồ cổ mà toàn là mẫu năm nay. Thật khó lòng tưởng tượng bộ đồng hồ tinh xảo đắt gấp mấy lần đá quý này lại phải lên dây cót y như đồ chơi ngày xưa mới dùng được.

Cô vốn biết mình mù tịt về máy móc, song vẫn sốc trước kiến thức hạn hẹp của bản thân.

“Tại sao lại là đồng hồ cơ? Không phải rất bất tiện sao?”

“Bất tiện chứ. Phải bỏ công mới sử dụng được. Tuy bây giờ tiện hơn, có cả đồng hồ tự động lên dây, nhưng người dùng vẫn phải chăm bảo trì.”

“Nhưng vẫn là đồng hồ cơ nhỉ.”

“Có thể nói đây là thứ kết tinh tinh thần của nghệ nhân, đồng thời là lời thách thức đối với việc thổi hồn vào vật vô tri bằng bàn tay con người. Và những người cảm nhận được giá trị của chúng sẽ sẵn sàng mở hầu bao.”

Anh lấy một chiếc đồng hồ đeo tay gần đó cho cô xem bộ máy bên trong.

“Đây là con lắc lò xo. Nó được xem như trái tim để một chiếc đồng hồ hoạt động. Kỹ thuật làm bánh lắc dao động chính xác bao nhiêu lần một giây là minh chứng cho thấy tay nghề của nghệ nhân. Bánh lắc chuyển động trao linh mệnh cho toàn bộ các bánh răng ăn khớp để trở thành một chiếc đồng hồ đúng nghĩa điểm từng giờ, từng phút.”

Các bộ phận nhỏ và chi tiết đến không ngờ, tuy Akari không phân biệt được đâu mới là tim đồng hồ, song với độ tinh xảo vượt trên mức máy móc này, chẳng có gì lạ nếu nghĩ rằng chiếc đồng hồ đang sống.

“Tinh thể thạch anh, hay còn gọi là quartz, không cần con người tác động cũng có thể điểm giờ chính xác. Nó là một cơ chế lợi dụng nhịp điệu do phân tử sản sinh để đếm giờ, tức bản thân nó là hiện tượng tự nhiên, giống với việc mặt trăng, mặt trời mọc hay lặn. Tuy vậy, đồng hồ cơ vẫn thu hút tôi có lẽ vì tôi muốn dùng chính sức mình tái hiện hoạt động của mặt trời, mặt trăng cùng dòng chảy thời gian.”

Sự nhiệt thành đối với đồng hồ đã ăn sâu vào anh rồi. Akari khó lòng tưởng tượng nó đã tiêu biến.

Tuy nhiên, anh lại đeo trên tay chiếc đồng hồ chết máy. Anh không định trao lại sinh mệnh cho chiếc đồng hồ với trái tim đã ngừng đập và vốn là di vật của người anh quá cố.

Rốt cuộc, Akari chẳng biết gì về anh cả.

Chị quan tâm đến anh ấy phải không? Có lẽ Taiichi nói đúng, song tình cảm cô dành cho anh lẫn sự ghen tị đối với Mayuko chắc hẳn chỉ là kết quả của vọng tưởng cô tự ôm ấp mà thôi.

Vọng tưởng rằng anh thợ đồng hồ sẽ sửa lại những kỷ niệm của cô.

Ngẫm lại mới thấy, mối quan hệ giữa cô với người yêu cũ cũng vậy. Akari tự biên tự diễn cho rằng mình có thể trở thành người đồng sự quan trọng của anh. Tình yêu ấy thật trẻ con bởi cô chỉ chăm chăm áp đặt ước vọng của mình lên người khác.

Đồng hồ quả lắc treo trên tường nhất loạt đánh chuông báo giờ. Anh thợ đồng hồ từ tốn nhìn quanh, đặng xác nhận xem liệu tất cả có điểm giờ chính xác không.

Tiếng động tuy rất vang nhưng không tạo cảm giác ầm ĩ. Có lẽ bởi nhịp điệu đung đưa của quả lắc cùng sự ăn khớp của bánh răng đã hợp thành một chỉnh thể, tạo ra âm thanh ầm áp hòa vào không gian.

“Nishina này, tôi có việc muốn nhờ cô.”

Bỗng anh thợ đồng hồ nghiêm nghị nói.

“Cô có thể chuyển thứ này giúp tôi không? Tôi hẹn giao nó vào lúc năm giờ rưỡi ở tiệm cà phê Lime.”

Anh lấy từ ngăn kéo chiếc đồng hồ đeo tay của nữ. Chỉ còn ba mươi phút nữa là đến giờ hẹn.

“Được chứ. Anh mắc việc à?”

“Không phải. Do tôi không muốn gặp.”

Anh rành rọt.

“Là cô gái đến đây sáng hôm qua. Cô nhớ không?”

Còn ai khác ngoài cái người liên tục lớn vồn trong đầu Akari. Anh nói không muốn gặp cô ấy chứng tỏ đêm hôm trước họ chưa giải quyết xong mọi chuyện. Nghĩ vậy không giúp Akari an tâm mà còn rối ren hơn. Bởi rõ ràng đến tận lúc này, cô gái ấy vẫn có thể xáo trộn tâm tư của anh thợ đồng hồ.

“Cô ấy nhờ anh sửa đồng hồ?”

“... Tôi không từ chối được. Vì làm vậy thì tội nghiệp chiếc đồng hồ quá.”

Anh thở dài mệt mỏi. Cứ dính đến đồng hồ hư hỏng là lại khó làm ngơ, bản tính anh vốn thế. Cô gái ấy đến nhờ anh sửa đồng hồ để có cơ duy trì mối quan hệ giữa hai người. Cô hiểu anh đến mức ấy nhưng tại sao anh lại tìm mọi cách tránh mặt?

“Anh ghét cô ấy à?”

Cô không định hỏi, nhưng thắc mắc vô tình vượt khỏi cửa miệng. Thấy ánh mắt bối rối của anh thợ đồng hồ, Akari chợt hiểu cô vừa hỏi một điều cấm kỵ, bèn vội vàng lấp liếm.

“A, nói sao nhỉ, song trên đời gần ba mươi năm chắc có nhiều chuyện xảy ra lắm! Tôi biết mặt cô ấy rồi, để tôi chuyển cho.”

“Cảm ơn cô. Tôi sẽ sửa miễn phí thay cho lời cảm ơn.”

Anh thợ đồng hồ mỉm cười nhẹ nhõm. Akari cũng vì vậy mà thở phào.

Thực ra trong lòng cô như tơ vò. Cô gái kia rất cuộc là thế nào mà lại khiến một người trông có vẻ sẽ không bao giờ căm ghét ai như anh cự tuyệt đến mức ấy? Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Thắc mắc ngổn ngang nhưng Akari không đủ dũng khí để hỏi. Cô gạt suy nghĩ khỏi đầu, đến tiệm cà phê Lime như lời anh nhờ.

• • •

Sau chừng mười phút đi bộ ra đường quốc lộ, cô có mặt ở tiệm cà phê vừa đúng giờ hẹn.

Nhìn quanh, cô trông thấy cô gái với mái tóc lượn sóng bồng bênh hôm qua đã ngồi đó, đôi tay với bộ móng cầu kỳ đang nâng tách cà phê.

Thấy Akari tiến lại, cô gái ngẩng đầu lên và thoáng bất ngờ.

“Tôi thay mặt anh thợ đồng hồ đến đây.”

“Còn cách này nữa à.”

Mayuko khẽ thì thầm với vẻ mặt tổn thương. Akari chỉ muốn giải quyết cho xong, cô để đồng hồ lên bàn.

“Nó chỉ hết pin chứ không hư hại gì.”

Cô gái không buồn liếc mắt đến chiếc đồng hồ mà trân trối nhìn Akari.

“Cô là bạn gái của Shuji?”

Cô ấy gọi anh bằng cái tên Shuji. Akari bất giác nghĩ.

“Tôi chỉ là hàng xóm thôi.”

“Nếu vậy, tôi có vài chuyện muốn hỏi. Cô có thể cho tôi chút thời gian không? Tôi sẽ mời cô tách cà phê.”

Cô gái nhào người tới trước như không chừa đường lui cho Akari. Anh thợ đồng hồ không muốn gặp đã đành, còn Akari không có lý do nào để lạnh nhạt với cô ấy. Hơn nữa, sẽ là nói dối nếu bảo cô không tò mò gì về đối phương.

Cô muốn làm gì đó để lòng thôi dậy sóng vì việc trông thấy Mayuko đêm qua. Dù biết tâm tư mình xáo trộn không phải vì cô gái kia, nhưng hiện thời, cô chưa muốn nhìn thẳng vào cảm xúc mình dành cho anh thợ đồng hồ.

“Thôi, tôi tự mua cà phê được.”

Nói đoạn, cô ngồi xuống ghé đối diện.

“Tại sao anh ấy lại để cô đi thay? Anh ấy có nói gì về tôi không?”

Mayuko không vòng vo tam quốc mà đi thẳng vào vấn đề.

“Anh ấy bảo không muốn gặp cô.”

Akari chẳng rõ nội tình nên có muốn đỡ lời thế nào cũng vô nghĩa, đành quyết định nói ra sự thật. Mayuko không hề choáng váng mà chỉ thủng thẳng “Vậ à” rồi đưa tách cà phê lên miệng.

“Cô có hỏi anh ấy lý do không?”

“Không.”

“Đúng thật cô chỉ là hàng xóm thôi nhỉ.”

“Tôi đã bảo vậy rồi.”

Cô thấy khó chịu. Chừng như Mayuko đang dò xem mối quan hệ giữa Akari và anh thợ đồng hồ có khăng khít đến mức bộc bạch chuyện về cô ấy hay không.

“Tôi và Shuji từng yêu nhau một thời gian.”

“Vậ à.”

“Nhiều chuyện xảy ra nên chúng tôi chia tay, dạo sau nghe tin anh ấy nghỉ việc, tôi cứ canh cánh trong lòng.”

Sau đó, Mayuko im lặng một lúc rồi đột nhiên lên tiếng.

“Mắt anh ấy nhìn được chưa?”

“Hả?”

Akari đang tập trung và ra vẻ lãnh đạm nhưng không nén nổi thốt lên bàng hoàng.

“Anh ấy nhìn tôi và nói Mayuko, nhưng tôi sợ lỡ anh nghe giọng nên đoán được, với lại người ta hay bảo người không thấy vẫn có thể sinh hoạt bình thường ở chốn quen thuộc còn gì?”

“Tôi không nghĩ anh ấy không thấy gì đâu.”

“Vậy có lẽ anh ấy chỉ mù một bên mắt thôi.”

“Mù mắt...”

Anh thợ đồng hồ bị mù sao? Đầu óc Akari hỗn loạn, cô thấy hoang đường như thể vừa nghe tin Taiichi thật ra là con gái. Liệu một người mù mắt có thể lắp các bánh răng nhỏ hơn đơn vị milimet để chúng chuyển động? Liệu họ có thể bắt chính xác những đỉnh ốc cực nhỏ vào đầu tuốc nơ vít mà tay không chút run rẩy?

“Nhưng anh ấy vẫn sửa đồng hồ rất điêu luyện mà.”

Mayuko nhìn thẳng vào mắt Akari rồi gật đầu thật mạnh.

“Ừm... đúng thế nhỉ. Vậy chắc Shuji khỏi rồi. Nhìn được thì tốt quá.”

Miệng dù nói tốt quá, song cô gái vẫn nhú mày khổ sở.

“Thế đúng là tại tôi mà anh ấy từ bỏ ước mơ ở Thụy Sĩ sao? Vậy nên anh ấy mới không thể tha thứ cho tôi.”

Sau khi nghe chuyện “mù mắt” kinh thiên động địa, Akari không tài nào dẫn lòng được nữa.

“Cô đã làm gì anh thợ đồng hồ vậy?”

Cô cũng nghĩ Mayuko muốn kể nên xuôi theo chiều câu chuyện mà đặt câu hỏi.

“Anh thợ đồng hồ... Bình thường cô vẫn hay gọi anh ấy thế à?”

“Ừm, phải.”

Có gì lạ sao? Khóe miệng Mayuko khẽ dẫn ra, song những lời tiếp theo được cô thốt ra với giọng điệu nghiêm túc như đang tự trách bản thân.

“Tôi đã phản bội Shuji và quen với anh trai anh ấy. Hai người bọn

họ vốn rất hòa thuận, song vì chuyện đó mà trở nên bất hòa.”

Ngày trước Mayuko học chung cấp ba với anh thợ đồng hồ. Họ trở thành một cặp, nên tất nhiên cô cũng thân thiết với gia đình anh. Họ tiếp tục yêu xa sau khi anh du học Thụy Sĩ, nhưng rồi cô và anh trai của anh lại tìm thấy sự đồng điệu.

“Quen nhau khá lâu nên dần dà tôi xem anh như người nhà, còn tình yêu ngày một nhạt phai. Có lẽ anh cũng nhận thấy tôi đã thay lòng đổi dạ nên chẳng mấy chốc hai đứa chia tay trong bình lặng. Tuy nhiên, từ dạo đó về sau, tôi nghe kể anh tránh mặt anh trai mình. Anh trai vẫn lo lắng cho anh, nên khi đính hôn, chúng tôi đã hứa chừng nào Shuji chấp nhận thì hai đứa mới làm đám cưới.”

“Rồi họ chưa làm hòa thì người anh đã qua đời?”

Mayuko khẽ gật đầu.

“Anh ấy đến Thụy Sĩ để gặp Shuji. Tôi không rõ họ nói chuyện gì, chỉ biết họ gặp tai nạn ô tô...”

Đó là lý do người anh qua đời. Mayuko im lặng, nhưng bàn tay cầm tách cà phê khẽ run đã nói lên tất cả.

“Lúc đó, mất anh thợ đồng hồ...?”

“Phải, tôi nghe tin như vậy nên bận lòng mãi. Rằng nếu Shuji từ bỏ ước mơ vì tai nạn kia thì tôi cũng có lỗi. Giá mà trái tim tôi không hướng về anh trai anh ấy, ắt tai nạn kia đã không xảy ra. Anh trai anh ấy đã không mất mạng, còn Shuji đã có thể tiếp tục theo đuổi giấc mơ trở thành nghệ nhân đồng hồ ở Thụy Sĩ.”

Tai nạn chính là nguyên nhân khiến anh thợ đồng hồ dọn đến khu phố mua sắm đầu hẻm này. Anh tìm về nơi đây do bị mê hoặc bởi

dòng chữ “Ở đây sửa kỷ niệm xưa” của tiệm đồng hồ lida ông mình chèo lái năm nào.

Có lẽ thứ anh muốn lấy lại là kỷ niệm với anh trai thời hai người hòa thuận, là người con gái tên Mayuko, hoặc giấc mơ trở thành nghệ nhân đồng hồ. Tất cả những thứ đó đã méo mó và biến mất chẳng rõ từ bao giờ, ở đâu. Những bánh răng lệch đi chút đỉnh cứ nối nhau thành cả sợi dây xích rồi cướp mọi thứ khỏi anh.

Hiện tại, dấu mỏng manh song anh vẫn cố giữ sợi dây liên kết giữa mình và đồng hồ, có điều ắt hẳn anh không hề mãn nguyện, vết thương quá khứ không ngừng rỉ máu.

Akari bần thần, song tiếng Mayuko đặt tách cà phê xuống bàn kéo cô quay lại thực tại.

“Tôi xin lỗi. Có lẽ vì cô là người lạ nên tôi mới bộc bạch được chuyện này. Gia đình Shuji không muốn nói ra nơi ở cũng như tình hình anh ấy hiện giờ nên bấy lâu tôi không biết, mãi gần đây mới hỏi được từ một người bạn cùng khóa, rồi trong lúc mù mịt, tôi đã đến đây gặp anh. Song gặp rồi cũng chẳng làm được gì, anh không tha thứ cho tôi là chuyện đương nhiên. Tuy vậy, biết được mất anh không sao là tôi an tâm rồi.”

Cô gái bỏ đồng hồ đeo tay vào túi rồi đứng dậy.

“Cảm ơn cô. Chào nhé, hẹn gặp lại.”

Dứt lời, Mayuko rời khỏi tiệm cà phê Lime.

Nói như vậy tức là Mayuko vẫn định quay lại sao? Cô vẫn muốn nói chuyện với anh thợ đồng hồ?

Không biết anh đang mong muốn điều gì nhỉ? Người chết rồi

chẳng thể quay về, song hẳn anh không muốn nuôi mãi hận thù với Mayuko và mắc kẹt trong quá khứ. Anh cũng muốn sửa lại quá khứ nên mới ở đây thế này.

Biết đâu người trong cuộc như Mayuko có thể giúp được anh chẳng.

Akari chòng chọc nhìn thứ cà phê nguội ngắt mà không để ý tiếng chuông cửa tiệm cà phê vừa reo lên. Đến khi có người ngồi xuống ở ghế đối diện, cứ ngỡ Mayuko quên đồ, cô ngược lên nhìn mà quá đổi kinh ngạc.

“Anh thợ đồng hồ!”

“Tôi lo nên đến xem tình hình thế nào. Mayuko đi rồi mà cô cứ cúi gằm ngồi đây mãi.”

“Cà phê... nguội hết cả rồi nhưng tôi đang phân vân xem có nên uống hay không. À, tôi đưa đồng hồ cho cô ấy rồi.”

“Cảm ơn cô, xin lỗi vì đã làm khó cô.”

Anh thợ đồng hồ khoanh hai tay trên bàn và nhìn Akari thật lâu.

Bên ngoài trời đã tối. Trong quán, đèn treo tường tỏa ánh vàng, cô thấy rõ đôi mắt phía sau hàng tóc mái dài của anh thợ đồng hồ đang chĩa thẳng về phía mình.

“Mayuko đã nói gì vậy?”

“Hả, sao anh hỏi thế?”

“Vì cô có vẻ để ý đến mắt tôi.”

Akari luống cuống liếc mắt đi song đã quá muộn.

Theo cô thấy, đôi mắt nâu của anh không có dấu tích gì từng bị thương, song có khi anh để tóc mái dài một cách bất thường là để

che mắt mình đi.

“Cô ấy hỏi tôi mắt anh có nhìn được không.”

Anh cúi đầu, thoáng thở hắt ra. Hàng mi dài khẽ rung rinh.

Anh thợ đồng hồ không phải vĩ nhân làm nên kỳ tích mà chỉ là người trần mắt thịt, sống trên đời với những vết thương, trần trở.

Anh cũng giống cô. Anh không có nghĩa vụ phải cứu giúp cô.

Sau khi ngộ ra, trong lòng cô chợt nảy sinh cảm giác trước giờ chưa từng có, cô muốn hiểu thêm về anh.

“Thấy chứ.”

Cô muốn hiểu thêm về anh hàng xóm yêu thích đồng hồ, cái người tử mĩ hay lo chuyện bao đồng ấy. Nếu thu hẹp khoảng cách với anh, thậm chí gần hơn cả Mayuko, liệu Akari có thể chạm vào quá khứ của anh không?

“Thế à. Vậy thì tốt quá.”

“Vết thương của tôi không nặng lắm.”

Vậy lý do gì khiến anh từ bỏ công việc ở Thụy Sĩ? Tại sao anh không chế tác những chiếc đồng hồ mới đạt đến tuyệt đỉnh của tinh hoa kỹ thuật mà chỉ hành nghề sửa chữa ở khu phố mua sắm tiêu điều này?

“Tại sao anh không sửa chiếc đồng hồ vậy?”

Nghe thấy câu hỏi của Akari, nét mặt anh ngạc nhiên như thể đến giờ mới để ý trên tay mình đang đeo chiếc đồng hồ ấy.

“Đồng hồ nào anh cũng sửa được kia mà? Anh hay bảo thấy tội nghiệp chúng nên sửa chữa kiểu gì cũng nhận hết. Vậy mà anh lại không sửa nó nên tôi thấy lạ.”

Anh lặng thinh, áp tay lên chiếc đồng hồ như thể muốn giấu nó đi, đoạn đứng dậy sau khi nói gọn lỏn “Mình về thôi.”

Anh không muốn chia sẻ cùng ai vấn đề này. Cô không thể gần gũi anh với thái độ cười ngửa xem hoa được. Akari tự hỏi liệu mình có sẵn sàng bắt chấp điều đó để tiến tới, để hiểu anh hay không, song cô không tìm được câu trả lời.

Ra khỏi tiệm cà phê, hai người im lặng đi về khu phố mua sắm. Phía sau những mái nhà dân, khu rừng bên trong đền thờ nằm trên con dốc cao trông như chiếc mũ đen. Trời đã tối, song khu rừng còn sậm màu hơn.

“Akari.”

Đột nhiên, và cũng là lần đầu anh gọi cô như thế khiến tim cô loạn nhịp.

“Mayuko chẳng biết gì cả. Nên cô không cần để tâm đến những lời cô ấy nói đâu.”

Nếu đúng là vậy, điều khiến anh thợ đồng hồ dần vật không nằm trong câu chuyện Mayuko đã kể.

Sau đó, anh thợ đồng hồ lại im bật, Akari cũng chẳng thể hỏi han gì thêm. Con đường chạy dọc khoảng đất trống rất ít đèn, dù đi một đoạn là thấy đèn đường từ khu phố mua sắm nhưng cô thà biết ơn vì anh thợ đồng hồ đã đến tiệm cà phê.

Giá mà cô có thể làm gì đó cho anh. Muốn vậy, cô phải giữ cảm xúc thật vững vàng, dẫu bị chối từ vẫn không chùn bước. Song cô lưỡng lự không phải chỉ vì chưa thấu tỏ cảm xúc của bản thân.

“Vì chị là cháu gái của salon tóc Yui,” lời Taiichi nói cứ quanh

quần trong đầu. Vậy nếu không phải thì cô không đủ tư cách gần anh thợ đồng hồ sao?

“Tôi có việc phải về đây.”

Vừa ra đến khu phố mua sắm thì anh thợ đồng hồ lên tiếng.

“À, ừm.”

“Vậy tạm biệt cô Nishina nhé, sửa xong đồng hồ tôi sẽ báo.”

Anh lại gọi “Nishina” như trước.

Có lẽ gọi tên thế nào cũng không mang nghĩa gì sâu xa. Đúng, chỉ là người nói vô tình, người nghe hữu ý. Nhưng chẳng rõ tại sao, Akari lại được bao bọc trong cảm giác kỳ lạ rằng đây không phải lần đầu tiên được anh thợ đồng hồ gọi bằng tên thế này.

3.

Vào những ngày làm ca chiều, Akari thường thong thả ngủ nướng. Hôm nay, sau hồi lâu biếng nhác, cô chỉnh tóc cho đỡ bôi bác rồi đi ra ngoài thì thấy một người đang ngược nhìn biển hiệu salon tóc Yui gắn trên cây cột ba màu trắng, đỏ, xanh trước cửa. Người này từ tốn quay lại nhìn cô.

Là Mayuko. Trông thấy Akari, khuôn mặt cô ấy có vẻ bất ngờ.

“Cô... là người của tiệm này sao?”

“Tiệm ngừng hoạt động rồi. Tôi chỉ sống ở đây thôi. Hôm nay cô cũng đến chỗ anh thợ đồng hồ à?”

Quay đầu nhìn tiệm đồng hồ lida chéch bên kia đường, cô gái nhún vai.

“Cứ xồng xộc đến tiệm cũng vô ích. Nên tôi quyết định loanh quanh khu này.”

Có lẽ cô ấy mong anh thợ đồng hồ sẽ tình cờ ra ngoài.

“Ngày mai tôi về, vì không thể xin nghỉ nhiều hơn nữa. Thật may trước lúc về có thể gặp cô thế này.”

“Gặp tôi?”

“Hóa ra cô là cháu của chủ salon tóc Yui.”

Chẳng rõ tại sao song Mayuko lại hướng ánh mắt hoài niệm nhìn Akari lúc này đang bối rối.

“Tôi từng nghe Shuji kể cô chính là cơ duyên khiến anh hứng thú với công việc của nghệ nhân đồng hồ.”

“ ... Tôi sao?”

“Phải, anh ấy bảo thuở nhỏ, khi về chơi với ông nội vào kỳ nghỉ xuân, anh đã gặp cháu gái của salon tóc Yui gần đó.”

Gặp vào kỳ nghỉ xuân thì nhầm rồi. Đó không phải Akari. Cô chỉ đến đây đúng một lần vào kỳ nghỉ hè. Ngoài cô ra, ông bà có cả cháu gái khác nữa, nên người anh thợ đồng hồ gặp chắc hẳn là người khác.

“Để sửa đồng hồ cho cô bé ấy, Shuji đã được ông mình chỉ bảo rất nhiều điều về đồng hồ.”

Cô đã nghe chuyện này từ anh thợ đồng hồ. Tuy anh không nói cụ thể ấy là cháu gái của salon tóc Yui song có lẽ là cùng một việc.

Vậy nên Taiichi mới nhờ Akari giúp.

Thắc mắc đột nhiên được tháo gỡ, song đó quả là một hiểu lầm tai hại đối với cô.

Bởi Akari không phải người trong câu chuyện.

“Xin lỗi, giờ tôi phải đi.”

Cô muốn cắt ngang cuộc nói chuyện nhưng Mayuko bảo mình cũng ra ga, kết cục là hai người sánh bước cùng đi.

“Này, dòng chữ ở cửa sổ trưng bày tiệm Shuji có nghĩa gì thế?”

Mayuko hỏi trong lúc đi đường. Cô thở phào, ít nhất chủ đề cháu gái salon tóc tạm thời được gác lại.

“Ý cô là dòng chữ ‘Ở đây sửa kỷ niệm xưa’?”

“Đúng rồi. Là Shuji sửa sao?”

“Hình như nó có từ thời ông nội anh ấy thì phải.”

“Lần tới tôi phải đề nghị anh ấy sửa kỷ niệm của tôi mới được. Nếu làm vậy, cô có nghĩ anh ấy sẽ cho tôi vào tiệm không?”

Akari nghiêng đầu tư lự. Tưởng đâu đêm hôm nọ cô ấy đá vào tiệm rồi kia mà.

“Lần đầu anh ấy đuổi tôi về đấy thôi? Lần hai tôi đem đồng hồ hỏng tới, mới được anh miễn cưỡng cho vào. Bởi bắt khách hàng đi về thì quá khiếm nhã. Nhưng tôi hết đồng hồ rồi.”

Mayuko đang đeo trên tay chiếc đồng hồ Akari trả cho có ở tiệm cà phê Lime hôm trước.

“Kỷ niệm cô muốn sửa... Có phải chuyện anh thợ đồng hồ và anh trai không?”

Nghe Akari lên tiếng, Mayuko thở dài.

“Nhờ Shuji sửa chuyện ấy thì quá đáng quá nhỉ.”

Đền thờ hiện lên trong tầm mắt. Chẳng rõ bởi nội dung họ đang trao đổi hay vì thấy đền thờ mà Mayuko liên tưởng tới một chuyện ngày xưa giữa hai anh em nhà Iida.

“Cách khu phố mua sắm một đoạn có đền thờ nhỉ. Anh trai của Shuji hay nhắc tới lắm, chắc là chỗ này rồi.”

Có lẽ hai anh em họ đã cùng nhau về thăm tiệm đồng hồ của ông mình. Mayuko bảo ngày ấy, hai người rít thân thiết.

“Tuy ít người biết nhưng nghe đâu điều ước viết lên cắm thẻ gỗ ở đây sẽ thành hiện thực đấy.”

“Hả, có chuyện đó ư?”

Taiichi lại nói điều hoàn toàn ngược lại.

“Tuy nhiên, nếu điều ước chưa thành mà đã viết thêm thì điều ước cũ sẽ trở nên vô hiệu.”

Vậy có khác nào không thành hiện thực đâu kia chứ?

“Tôi nghe kể thuở bé, anh trai Shuji đã viết ước mơ tương lai của mình, nhưng Shuji thì khác.”

“Anh ấy viết gì?”

Cô không thắng nổi lòng hiếu kỳ.

“Anh ấy viết muốn gặp lại cô bé đã đến salon tóc.”

Akari liền hồi hận về sự tò mò của mình.

Mayuko dừng chân trước chỗ treo thẻ gỗ. Akari cũng làm theo, dù cô không cho rằng thẻ của hai mươi năm trước vẫn còn đó. Cô vẫn vờ nhìn những con chữ ghi trên thẻ, có một tấm thẻ cũ xỉn đã bạc màu khiến cô ghé mắt, song ngày tháng cũng chỉ mới sáu năm trước.

Đọc trộm như Taiichi thì không hay, nghĩ đến đây, Akari liếc chỗ khác và toan rảo bước, cứ tưởng Mayuko nán lại nhưng không phải.

Thấy Akari bỏ đi, cô cũng guồng chân đuổi theo, hai người cùng đi dọc con sông.

“Anh trai cười chê ước nguyện ấy con nít và ngây ngô. Nhưng hình như Shuji viết vậy là vì muốn trả lại chiếc đồng hồ đã sửa xong.”

Rốt cuộc, anh thợ đồng hồ có trả lại được không? Bản thân anh liệu có đang làm tưởng Akari là cô bé kia?

“Này, cô nghĩ thế nào về Shuji?”

Cô muốn biết thêm về anh và muốn giúp anh. Càng gặp Mayuko, Akari lại càng nung nấu suy nghĩ ấy. Nhưng qua những lời Mayuko kể, cô hiểu rõ mình không có tư cách làm vậy.

“Tôi hỏi khí không phải, nhưng cô Mayuko vẫn còn tình cảm với anh thợ đồng hồ sao? Hay cô vì người anh trai nên mới quan tâm đến anh ấy?”

Bị vặn lại, trong một khoảnh khắc khuôn mặt cô gái lộ vẻ bàng hoàng.

“Tôi không biết. Có lẽ vậy nên tôi mới đến đây để xác nhận.”

Mayuko đáp sau một lát suy nghĩ.

“Ngày Shuji đi Thụy Sĩ, tôi rất đau khổ vì không thể gặp mặt anh. Rồi lòng tôi ngã về phía anh trai Shuji, tôi đã vô cùng hạnh phúc khi được anh ấy cầu hôn. Nhưng sau khi anh ấy mất, tôi lại mong được gặp Shuji.”

“Như vậy...”

“Ích kỷ quá phải không, song quả thực, từ ngày họ gặp tai nạn, tôi chẳng hiểu mình đau đớn vì đánh mất ai trong hai người.”

“Anh thợ đồng hồ vẫn sống mà.”

“Sống, nhưng không phải anh ấy ngày trước.”

Mayuko chợt khựng lại và nắm chặt tay Akari.

“Nếu là cô, biết đâu có thể mang lại niềm hy vọng cho anh ấy? Cô làm ơn hãy giúp anh ấy trở lại như xưa...”

“Mayuko.”

Người vừa cất tiếng là anh thợ đồng hồ. Có vẻ anh vừa ra ngoài sửa đồ cho khách, trên vai khoác cặp táp lớn, nét mặt khó khăn

đăm.

“Đừng lôi cô Nishina vào chuyện này.”

Mayuko buông tay Akari rồi quay sang phía anh.

“Không nói chuyện được với anh nên em nói với cô ấy.

“Nói chuyện? Đó nào phải mục đích của cô?”

Giọng điệu của anh đầy gai góc.

“Anh biết mục đích của em sao?”

Lời phản kích của Mayuko khiến anh thợ đồng hồ bối rối.

“Vậy thì để em xác nhận đi.”

Cô tiến đến trước mặt anh. Không rõ cô định xác nhận thế nào, chỉ thấy cô vươn tay tới. Còn anh dờ ra như trời trồng.

Móng tay sơn trắng của cô dừng lại trên má anh thợ đồng hồ như những bông tuyết. Cô gí sát mặt, chăm chú nhìn vào mắt anh như say sưa ngắm tình nhân.

Cô đang xác nhận điều bấy lâu canh cánh trong lòng: mắt anh có nhìn được hay không.

“... Cô thôi đi.”

Anh thợ đồng hồ đột ngột gạt phắt tay cô rồi cúi xuống như tròn tránh ánh nhìn.

“Minh đi thôi, cô Nishina.”

“Shuji.”

Anh tăng lờ bước đi.

“Em biết lý do tại sao anh đến đây. Anh trở về sống ở nhà ông nội vì muốn gặp lại chủ nhân chiếc đồng hồ đầu tiên anh sửa được

đúng không?”

Anh thợ đồng hồ sững sờ quay sang nhìn Akari khiến bốn mắt chạm nhau. Sau đó, khuôn mặt anh đầy vẻ hối lỗi.

Thôi xong, cả anh cũng nghĩ rằng cô bé ấy là Akari.

“Mayuko, cái chuyện xa xưa ấy...”

Nhưng anh nhầm rồi, đó không phải cô.

Song Akari chỉ im lặng lùi ra sau.

“Xin lỗi, tôi đang vội nên đi trước. Những chuyện ấy, hai người cứ trao đổi với nhau nhé.”

Cô quay gót chạy đi.

“Cô Nishina.”

Nào ngờ anh thợ đồng hồ lại đuổi theo. Akari càng không thể dừng lại. Đang chạy thì cô thấy má mình lạnh lạnh.

Là tuyết. Chẳng rõ từ đâu, tuyết nương theo gió lát phát giữa trời. Cơn gió mạnh ào đến khiến tuyết chắn tầm nhìn trong chớp mắt.

Akari phăm phăm chạy trong màn tuyết.

Giao lộ hiện ra. Tín hiệu giao thông phức tạp nơi sáu con đường gặp nhau chớp tắt chớp nháy. Băng qua đường ắt sẽ cắt đuôi được anh.

Cô nghĩ vội và guồng chân nhanh hơn.

• • •

“Bớ chị Nishina, đi đâu mà vội mà vàng?”

Là giọng Taiichi. Tuyết vương đầy lên tóc và áo khoác của Akari. Tuy chưa đến mức chất thành đồng, song vật thể trắng tinh rơi không ngừng kia đang dần xóa đi màu sắc cảnh vật xung quanh. Giao lộ như biến mất trước tầm nhìn đơn màu trắng xóa. Có vẻ cô đã qua đường bình an. Anh thợ đồng hồ chắc cũng không đuổi theo nữa đâu. Akari dừng chân, quay lại hướng phát ra giọng nói.

Giữa màn tuyết, một thứ lạ lẫm cũng chung sắc trắng tiến về phía cô. Phải một lúc sau, cô mới nhìn rõ ấy là Taiichi.

“Anh Shu gọi chị kìa.”

Cậu lại gần và nói. Chiếc áo nhà sư thường ngày đã được thay thế bằng áo khoác trắng có mũ, bảo sao cô cứ có cảm giác chẳng giống Taiichi.

“Taiichi à, chị không thể giúp anh thợ đồng hồ đâu.”

“Nhưng anh ấy đang tìm chị mà.”

Có phải anh tìm cô không? người anh đuổi theo là cô bé anh đã sửa đồng hồ cho kìa.

“Kể mù tịt về anh thợ đồng hồ như chị thì làm được, em nói xem?”

“Chị có thể tìm hiểu. Rồi chị sẽ biết hết những điều anh ấy đã giữ khư khư cho riêng mình.”

Bộ dạng trắng từ đầu đến chân, Taiichi lên tiếng. Tuyết vẫn đang nháy múa.

“Tìm hiểu thế nào cơ?”

“Phải hỏi chứ biết làm sao. Chỉ có người trong cuộc mới biết mà.”

Ý cậu bảo cô đi hỏi anh thợ đồng hồ? Rồi bảo anh kể những gì

đã xảy ra? Chắc chắn anh sẽ thắc mắc. Rằng tại sao anh phải kể với người ngoài như Akari. Song thật kinh ngạc bởi câu trả lời đã hiện hữu bên trong cô.

Vì tôi muốn biết. Có lẽ chỉ có vậy, tôi mới biết được mình có thể làm gì.

Có thể anh thợ đồng hồ sẽ thấy phiền phức. Nhưng ngoài gạn hỏi, Akari chẳng còn cách nào khác.

Muốn biết nhưng cô lại chạy trốn?

Bấy lâu nay, Akari liên tục trốn tránh mà không dám đối diện với hiện thực. Cả chuyện người yêu cũ, chuyện công việc lẫn chuyện về ông bà ở salon tóc Yui, dấu tất cả đều lửng lơ trong lòng, dấu chẳng biết làm cách nào để chúng biến mất, cô chỉ bỏ cuộc cho qua. Nếu trốn chạy, cô sẽ không chịu tổn thương. Song càng ngày, cô càng căm ghét chính bản thân mình.

“Em nói đúng... Taiichi này, chị quay lại đây.”

Cô buộc phải quay lại.

“Ờ, chị cố lên nhé. Người yêu cũ là cái thá gì, chị không được thua đâu đấy!”

Akari quay gót trong màn tuyết. Tín hiệu đèn giao thông của sáu con đường hiện ra. Anh thợ đồng hồ mặc chiếc áo khoác có mũ màu xanh đứng bên kia đường. Có lẽ tuyết rơi khỏa lấp tầm nhìn khiến anh không thấy Akari nén băng qua con đường khác.

Cô hốt hoảng. Anh đi mất dạng thì tất cả sẽ kết thúc. Nếu bây giờ không hỏi thì mãi mãi cô chẳng thể nào hỏi được nữa đâu.

Tuyết dày đặc đến độ cô không nhìn thấy tín hiệu đèn. Akari

đang vội nên vừa nhác thấy ánh đèn xanh lóe lên, cô không đợi mà ào ra giao lộ.

Ngay khoảnh khắc ấy, cô nhận ra ô tô lao đến từ phía mình không hề ngờ tới, tiếng phanh kin kít vang dội xung quanh.

4.

Chỗ này trắng xóa. Akari biết mình đang nằm sõng soài ở một nơi trắng toát. Có lẽ là giữa tuyết. Mí mắt cô nặng trĩu, mở không ra. Bầu trời trắng xóa này đâu phải cô nhìn bằng mắt. Đầu óc mơ màng, Akari nghĩ lẽ nào mình đã sang thế giới bên kia.

Khó khăn lắm mới có được quyết tâm, rốt cuộc cô vẫn không hiểu gì thêm về anh thợ đồng hồ.

Thôi, chẳng nào cũng vậy, nếu đã xuống suối vàng, cô sẽ hỏi chuyện từ anh trai anh ấy.

Không hỏi được đương sự, nhưng dù gì cũng là anh em một nhà, người anh trai ắt hẳn sẽ biết điều đang giày vò anh thợ đồng hồ và ẩn tình ngay đến Mayuko cũng không hay.

Akari cảm thấy có ai đó bên cạnh. Tuy không có căn cứ song cô chắc chắn ấy là người anh trai. Cô bèn vận hết sức tàn để hỏi cái người đã qua đời mà đến khuôn mặt cô còn không rõ ấy.

Xin hãy nói cho em. Em thật lòng muốn hiểu thêm về anh thợ đồng hồ. Em chẳng làm được gì, cũng chỉ là người ngoài, nhưng muốn biết thì có gì sai?

Cô dứt lời, người kia cất tiếng.

Em muốn anh nói gì?

Đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh ấy khổ sở như vậy? Là anh trai nên chắc anh biết chứ?

... Hừ, khổ sở cơ đấy. Từ ngày xưa, khi nào nó chẳng tinh thần phơi phới, có bao giờ âu lo gì.

Làm con trai trưởng chỉ tổ thiệt thân. Toàn phải lo những thứ rách việc.

Mắt vẫn nhắm nghiền, Akari đóng tai nghe câu chuyện anh kể.

• • •

Người anh trai hơn anh thợ đồng hồ ba tuổi, là trưởng nam trong nhà nên gánh trên vai kỳ vọng của bố mẹ. Bố họ không kế thừa tiệm đồng hồ ông nội coi sóc mà làm trong ngân hàng. Ông nội mang khí chất nghệ nhân và người bố xem trọng học vị khắc nhau như nước với lửa, dĩ đó hai anh em chẳng mấy khi có dịp về thăm ông, tuy nhiên, thật ra người anh rất thích máy móc, khi bố cho chiếc đồng hồ bị hỏng không dùng được nữa, anh nâng niu như báu vật.

Trở trêu thay, từ ngày còn bé, người anh đã bị gò ép phải vào trường đại học danh giá và làm cho công ty hàng đầu, nên dẫu có cạy miệng, anh cũng không thể nói ra chuyện mình yêu thích đồng hồ.

Thuở sinh thời, người bà luôn mong mỗi gặp cháu nên bố anh vẫn duy trì việc đưa hai anh em đến chơi ở tiệm đồng hồ lida. Khoảng thời gian hai đứa trẻ được ngủ lại nhà ông bà, đối với anh, là một niềm sung sướng, song dẫu có năn nỉ, ông cũng không bao giờ cho anh vào xưởng hay dạy bất cứ điều gì về đồng hồ.

Có lẽ mình còn bé nên đành chịu, người anh tự nhủ như thế,

song khi biết chuyện em trai mình được vào xưởng và được ông chỉ cách sửa đồng hồ, anh vô cùng thất vọng.

Dẫu vậy, anh chôn giấu cảm xúc ấy trong tim, hai anh em cứ thế lớn lên bên nhau. Thế nhưng, anh rất kinh ngạc vì bố chẳng buồn phản đối khi người em tuyên bố sẽ theo đuổi con đường trở thành nghệ nhân đồng hồ. Từ đó, em trai anh tự do trau dồi kỹ thuật, cậu được tán thưởng bao nhiêu thì anh lại chịu đựng bấy nhiêu cảm xúc như cặn đục tích tụ trong lòng.

Kể sinh ra trước là anh, kẻ ngưỡng mộ nghệ nhân đồng hồ trước cũng là anh. Thuở bé, anh đã trao gửi ước nguyện lên tấm thẻ gỗ ở đền thờ gần tiệm đồng hồ của ông. Khi ấy còn là học sinh lớp năm, anh đã viết mình muốn trở thành nghệ nhân đồng hồ, trong khi điều em trai anh mong muốn là gặp lại cô bé ở salon tóc Yui. Người em chỉ muốn sửa đồng hồ cho cô bé ấy, chứ chẳng hề cảm động khi được ông truyền nghề trong xưởng.

Có lần anh đã van nài ông nội thuyết phục bố cho anh theo học trường về đồng hồ. Song ông thẳng thừng từ chối.

Không được. Cháu thuộc nhóm mê đắm đồng hồ. Không phải nhóm sẽ thổi hồn vào chúng.

Song ông lại cho phép em trai anh được chạm vào đồng hồ. Y như rằng, khi người em nói muốn học ở trường dạy về đồng hồ, cậu được đi du học và vững chắc tiến từng bước tới ước mơ.

Vậy nên anh nảy sinh ý muốn cướp đi thứ quan trọng của em mình.

Anh trai của anh thợ đồng hồ nói như trút bao cặn đục tích tụ trong lòng.

Là Mayuko?

Phải. Đơn giản đến không ngờ. Mayuko mệt mỗi khi phải yêu xa, chưa kể từ trước chúng tôi đã thân thiết như người một nhà nên tôi hiểu rõ tâm ý của cô ấy.

Người anh bắt đầu qua lại với Mayuko và đem chuyện này kể với em mình. Anh thợ đồng hồ chỉ bình thản đón nhận.

Tôi muốn nó phải sốc và căm hận tôi kia, người anh bắt cần nói.

Tôi phát điên. Nó không tha thiết, lúc nào cũng bình chân như vại, vậy mà muốn gì đều được nấy. Thành tích không đầu bảng bố cũng chẳng la rầy, ông nội lại còn đối xử đặc biệt. Nó được phép cắm đầu vào thứ mình thích. Trong khi tôi phải dẹp bỏ con người thật mà diễn vai người con hoàn hảo, anh trai lý tưởng. Tôi có thừa lý do để không bao giờ bỏ qua những chuyện đó. Dẫu bị tôi cướp, nó không những chẳng thù hận mà còn bao dung tha thứ và tặng đồng hồ cho tôi.

Đồng hồ... Có phải là chiếc đồng hồ bị hỏng anh ấy hay đeo trên tay không?

“Phải. Đó là chiếc đầu tiên tôi chế tác. Anh tôi đã phá hỏng nó ngay trước mắt tôi.”

Akari mở hé mắt. Cô đang nằm trên giường ở một nơi trắng toát trông như phòng bệnh. Nói là trắng thì cũng hơi quá, bởi vách tường ố vàng, phòng được ngăn ra bởi rèm cửa, có lẽ không phải bệnh viện mà là phòng khám nhỏ. Anh thợ đồng hồ đang ở bên cạnh và chậm rãi giải bày với cô.

“Đến tận lúc ấy, tôi mới hay suy nghĩ thật của anh. bấy lâu, tôi

không hề biết chuyện anh muốn trở thành nghệ nhân đồng hồ hay bị ông nội từ chối mong ước.”

Đầu óc mơ màng, nghe anh kể mà chẳng hiểu sao Akari lại mơ thấy người anh trai.

Tóm lại là cô còn sống.

“Anh trai luôn là người bạn chí cốt cho tôi điểm tựa. Anh là học sinh ưu tú, lại mạnh mẽ, do đó tôi đã nghĩ Mayuko bị anh cuốn hút cũng là chuyện khó trách.”

Lẽ nào trong lúc nằm mơ Akari đã nói ra mong muốn “được hiểu thêm” về anh thợ đồng hồ với chính đương sự? Cô bấn loạn bởi điều này nên chưa mở hăn mắt.

“Tuy vậy, tôi không ngờ anh lại căm hận tôi.”

Cô đã tỉnh dậy nhưng vẫn lơ mơ như thể nửa tỉnh nửa mê, giọng nói trầm lắng cùng những cảm xúc đè nén của anh thợ đồng hồ dội thẳng vào ý thức cô, người chẳng hề phòng bị. Tiếng thét từ tận cõi lòng anh khiến cô run rẩy.

“Đồng hồ... anh làm thế nào để chế tác chúng? Đâu phải chỉ lắp ráp lại đúng không?”

Những muốn xoa dịu nỗi đau đang giày vò anh đến cùng cực, Akari hỏi về thứ ít ra có thể giúp anh nguôi ngoai.

“Ừm... Đúng vậy, tôi làm tất cả các bộ phận bằng tay. Tôi giũa từng bánh răng rồi tiến hành gia công, sao cho khớp với tính năng và bản vẽ mình thiết kế.”

“Tất cả? Bắt đầu từ con số không?”

“Ừm. Tôi chỉ có mỗi thời gian. Và tôi xây nên hình hài nhìn thấy

được cho nó.”

Cô nhẹ nhõm khi giọng anh thợ đồng hồ đã bớt vẻ khổ đau.

“Cứ như thần linh vậy.”

“Vậy sao?”

Trong trí tưởng tượng của Akari, những bộ phận bé nhỏ đắp bồi lên nhau, rồi phút giây nọ, trái tim bắt đầu đập. Giống như bộ phim tua nhanh quá trình trưởng thành của một con vật từ khi còn là phôi thai cô từng xem đầu đó, đến một lúc nọ, khi thời điểm chín muồi, đột nhiên sinh mệnh mới sẽ cất những nhịp tim đầu tiên.

Khoảnh khắc chiếc đồng hồ mình xem như đứa con rút ruột đẻ ra vỡ nát cũng là lúc tắt cả trong anh, kể cả kỷ niệm giữa hai anh em, đều bị chối bỏ.

Ý thức tưởng chừng đã trôi lên bề mặt giờ lại chìm xuống. Akari hòa vào cảm giác ấy. Cô như bị kéo vào giấc ngủ, hình bóng người anh cô không biết mặt hiện lên nửa thực nửa hư.

• • •

Thật ra anh rất hối hận vì đã phá hỏng chiếc đồng hồ phải không? Vì anh yêu thương em trai mình rất nhiều? Anh đã muốn hàn gắn mối quan hệ...

Chắc, sao nhỉ?

Người anh trả lời nước đôi.

Không biết hôm đó, cái ngày cuối đời đó, anh đã muốn làm gì nhỉ? Tất nhiên anh không hề hay biết đó sẽ là ngày cuối, song anh định nói gì lúc gặp Shuji vậy nhỉ?

Anh xoa cổ tay vắng bóng đồng hồ.

Anh đến gặp em trai mình sau khi làm hỏng chiếc đồng hồ. Hay anh muốn phá hủy cả nó? Giống như chiếc đồng hồ này. Để nó không bao giờ khiến đồng hồ chạy lần nữa.

Hình ảnh chiếc đồng hồ anh thợ đồng hồ khi nào cũng đeo trên uy thoáng nhoáng lên trong đầu Akari. Và càng với nó là hình ảnh cổng đền thờ, thẻ gỗ, cảnh hai anh em thuở bé đang nô đùa vui vẻ.

Sau đó là cảnh người anh nay đã trưởng thành đứng trước chỗ treo thẻ gỗ. Bất giác, anh nhẹ nhàng nở nụ cười.

Anh đã nhầm. Anh cũng chỉ muốn hạnh phúc mà thôi. Chẳng ai sai ở đây cả. Shuji vốn khéo léo, có tố chất trở thành nghệ nhân, anh thì không. Cả việc anh và Mayuko bị đối phương thu hút cũng không phải tính toán.

Có lẽ lúc ấy, anh muốn nhờ em trai sửa giúp chiếc đồng hồ cũng nên.

“Từ nay về sau, em phải sống thật tự do, thật hạnh phúc đấy nhé.”

• • •

Có khi tất cả không phải giấc mơ mà là tưởng tượng pha lẫn mong ước của riêng Akari.

Sau khi thoát khỏi mộng mị, cô thấy đầu đau như búa bổ. Con đau khiến cô nhận ra ý thức của mình đã thoát khỏi mê muội.

“Tôi đã không hiểu được cảm xúc của anh mình.”

Giọng anh thợ đồng hồ vang đến tai.

“Anh ghét tôi nên cướp đi Mayuko, nhưng trong mắt tôi, hai người họ rất hạnh phúc. Không rõ anh có thật lòng yêu thương Mayuko hay không. Anh muốn cô ấy hạnh phúc mới nên duyên vợ chồng, hay chỉ muốn hạ gục tôi mà thôi? Đến tận bây giờ tất cả vẫn là ẩn số.”

Akari những muốn nói với anh “Không sao đâu”, song thật lòng, một kẻ bị tông xe lăn đùng ra ngã mà vô tư kể lể những điều mình tưởng tượng thì kỳ cục quá.

“Ngày cuối cùng ấy, anh lái xe ô tô chở tôi. Đã cất công tới Thụy Sĩ nên anh muốn tham quan cho biết, định bụng sẽ lái xe đi ngắm núi non. Thời tiết không đến nỗi nào, nhưng tuyết lát phát rơi. Chúng tôi không lên núi nữa, trên đường quay về, bỗng dưng anh nói với tôi thế này.”

“Này, đã bao giờ em có suy nghĩ muốn trở thành anh chưa? Không chứ gì? Còn anh nghĩ như vậy suốt, tăng anh muốn trở thành em. Nên là...”

“Tôi không kịp nghe những lời kế tiếp. Bởi một chiếc xe chạy ngược chiều lao thẳng vào tầm nhìn, rồi một thứ màu trắng chẳng rõ là tuyết hay cửa kính phía sau đổ ào xuống, sau đó tất cả tối sầm.”

An ùi lại dễ hóa sáo rỗng. Akari bặm chặt môi.

Tuy nhiên, những chuyện xảy ra sau đó đè nặng tâm hồn anh hơn cả.

“Lúc tôi tỉnh lại, anh tôi vẫn đang mấp mé lần ranh sinh tử. Tôi bị thương cả hai mắt, bác sĩ bảo có nguy cơ bị mù.”

Anh thợ đồng hồ thở dài sau một hồi kể chuyện với giọng đều đều.

“Tôi gần như tuyệt vọng. Mất đi thị lực đồng nghĩa mất đi cơ hội làm nghệ nhân đồng hồ. Tôi còn nghĩ anh mình đã trả thù thành công.”

Anh nhắm mắt, tựa hồ không chịu thua trước khoảng thời gian tăm tối ấy.

“Nhưng chẳng bao lâu sau, bệnh viện thông báo phẫu thuật mắt cho tôi. Cùng lúc đó, anh tôi trút hơi thở cuối cùng. Tôi biết tin ba hôm sau phẫu thuật.

“VẬY, MẮT CỦA ANH...”

“Mắt tôi hồi phục một cách thần kỳ. Rồi bố mẹ cho hay tôi đã được cấy ghép giác mạc của anh mình.”

Akari bật dậy, ngạc nhiên đến độ quên cả cơn đau đầu điếng người.

“Đến tận giờ tôi vẫn chưa hiểu được cảm xúc của anh ấy. Tôi không thể dùng đôi mắt này sửa chiếc đồng hồ anh đã phá hỏng được. Tôi cũng chẳng còn khả năng chế tác cái mới. Bởi tôi có cảm giác anh sẽ không cho phép...”

“KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐÂU!”

Akari nhào tới trước.

Ất hấn anh trai của anh muốn nhờ anh sửa chiếc đồng hồ ấy.

“Từ nay về sau, em phải sống thật tự do, thật hạnh phúc đấy nhé.”

Song giờ chẳng thể biết sự thật thế nào. Akari tin là một chuyện,

niềm tin ấy có cứu rồi được anh hay không lại là chuyện khác. Cô bối rối không nói nên lời, đã vậy còn nhận được nụ cười trấn an của anh.

“Cô Nishina ngủ đi kéo mệt. Tôi về nhé.”

Dứt lời, anh toan đứng dậy.

“Tôi cũng về.”

“Cô nói gì thế. Sao vậy được.”

“Vết thương nặng đến mức ấy à? Tôi gặp tai nạn nghiêm trọng lắm sao?”

Tứ chi vẫn cử động, không đau đớn gì. Có mặt mũi và sau lưng là không kiểm tra được. Thấy Akari hốt hoảng, anh lại mỉm cười.

“Không, nào cô chỉ bị chấn động nhẹ. Cô không nhớ à? Cô ngã khiến đầu bị va đập lúc tránh xe ô tô ở giữa đường và ngay lập tức được đưa vào phòng khám ngay gần giao lộ. Bác sĩ bảo cô nằm viện nốt hôm nay cho đảm bảo.

“À, ra vậy.”

Cô thông vai nhẹ nhõm. Anh thợ đồng hồ hé rèm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết ngừng rơi rồi.”

Sau đó, anh im bật, mặt vẫn hướng ra cửa sổ, mắt sụp xuống.

“... May quá. May mà không có chuyện gì.”

Anh thì thầm, giọng run run. Akari cố nén dòng lệ chực trào.

Có lẽ tai nạn vào ngày tuyết rơi này gợi lại việc xảy ra ở Thụy Sĩ, khiến vết thương trong trái tim anh rỉ máu. Thấy Akari tai qua nạn khỏi, anh thợ đồng hồ còn mừng hơn cả chuyện của chính mình

nữa. Giá lần này có thể chữa lành vết thương còn hở miệng ấy cho anh thì tốt biết bao.

Anh thợ đồng hồ rời bụi cửa và lấy áo khoác, phần tóc mái đã dài đung đưa. Cô cảm thấy mình hiểu lý do anh cứ mặc tóc dài ra dù khi làm việc sẽ vướng víu.

Anh không muốn nhìn vào mắt mình. Bởi nó làm anh nghĩ đến anh trai.

“Anh thợ đồng hồ này, anh không cắt tóc sao?”

Có gọi với theo bóng lưng đang chuẩn bị rời đi của anh.

“Để tôi cắt cho. Tôi sẽ cắt kiểu tóc thật hợp. Nhìn anh sẽ bảnh hơn trăm lần đấy.”

Anh thợ đồng hồ để lại nụ cười mơ hồ rồi ra về.

5.

Gửi cô Nishina Akari.

Tôi xin lỗi đã gây phiền hà cho cô. Sức khỏe cô thế nào rồi? Tôi lấy làm an tâm khi hay tin cô không bị thương.

Lần trước, tôi bộc bạch mình buồn phiền vì không biết đã đánh mất Shuji hay anh trai của anh, đó cũng là lý do tôi đến đây xác nhận.

Cuối cùng, tôi đã tìm được câu trả lời cho mình.

Tôi đã cố gắng tìm hình bóng của người anh khi nhìn vào đôi mắt của Shuji. Tôi chợt hiểu mình nhớ anh ấy đến chừng nào.

Song anh ấy không còn trên đời nữa rồi.

Thứ tôi thấy là đôi mắt ngán ngẩm như đang bị làm phiền của Shuji chĩa vào mình, bởi tôi chẳng là gì ngoài cái mác người yêu trong quá khứ.

Tôi nghĩ anh trai anh đã ra đi trong thanh thản, không vương bận hay hận thù gì.

Cả khúc mắc với Shuji cũng vậy... Tôi cảm giác mình đã thoát ra khỏi nỗi dằn vặt vì phản bội anh. Khi cô được đưa vào bệnh viện, tôi đã nói chuyện với anh đôi chút.

Shuji vô cùng suy sụp khi cô gặp tai nạn. Anh cứ trách mình đuổi theo cô nên mới ra cơ sự. Cô còn nhớ không, lúc ấy, tuyết bỗng rơi

dày, tầm nhìn trước mắt vô cùng hạn chế, còn chẳng thấy đèn đỏ và xe ô tô, có lẽ tình trạng giống với cái ngày hai anh em gặp tai nạn nên những ký ức đau lòng kia ùa về. Khi biết cô bình an vô sự, anh như trút bỏ căng thẳng, không những không đuổi tôi về mà còn tâm sự với tôi.

Bấy lâu, tôi luôn thấy mình có một phần trách nhiệm với việc anh từ bỏ ước mơ và với cái chết của anh trai anh.

Vì lẽ đó, tôi cứ day dứt giả mà mình giúp được anh. Tôi không ngừng tự hỏi, biết đâu trước lúc nhắm mắt, anh trai anh đã mong tôi có thể cứu lấy Shuji thì sao.

Nhưng dường như, vết thương lòng của Shuji không liên quan đến tôi. Cả việc hai anh hục hặc cũng chẳng bắt nguồn từ tôi thì phải.

Xin lỗi đã tự tiện để lại lá thư. Có lẽ, từ nay tôi sẽ không xuất hiện trước mặt Shuji nữa. Suy cho cùng tôi chỉ là người đứng đối với hai anh em họ. Mọi chuyện đã kết thúc từ sáu năm trước rồi.

Sau lần gặp này, tôi đã ngộ ra một điều: chính Shuji đã khiến những kỷ niệm của tôi về hai anh em họ vẹn toàn. Thế nhưng, kỷ niệm trong anh vẫn nguyên trạng hồng nát. Và người đủ sức sửa lại để anh có thể cất chúng vào tim, không phải tôi, mà là cô.

Tôi thành thật xin lỗi đã ích kỷ kéo cô vào mục đích cá nhân của mình.

Mong cô bảo trọng.

...

Quá trưa hôm sau, khi về nhà, Akari thấy một lá thư được nhét trong hòm thư của mình. Là thư từ Mayuko.

Akari mừng là cô ấy đã thông suốt mọi việc, song như nội dung trong thư, mọi chuyện vẫn chưa có gì thay đổi với anh thợ đồng hồ.

Chừng nào chưa hiểu điều người anh mong mỗi lúc cuối đời, chừng ấy trái tim của anh thợ đồng hồ vẫn còn bóng u hoài. Vậy mà Mayuko lại trông cậy vào một kẻ chưa gặp người anh lần nào như Akari. Cả cô ấy cũng nghĩ rằng Akari chính là cô bé được anh sửa đồng hồ cho đầu tiên.

Akari thờ dài và tra chìa vào cửa chính, đang định bước vào thì có người vỗ vai khiến cô ré lên khe khẽ.

“Chào chị, khổ thân chị quá.”

“Taiichi hả? Làm chị hết cả hồn.”

Cậu khoác áo ngắn tay truyền thống bên ngoài áo nhà sư, và như mọi khi, trên người vẫn lủng lẳng khuyên tai đủ kiểu cùng sợi xích bạc trông rõ nặng.

“Nhắc mới nhớ, hôm qua em mặc bộ đồ quái nhỉ. Bộ màu trắng ấy.”

“Quái gì mà quái, đây là bộ đồ vía của em. Áo lông hoành tráng thế còn gì.”

Đã lâu cô mới nghe có người nói “bộ đồ vía”.

“Lông giả à?”

“Hàng thật hẳn hoi.”

Quả thật chiếc áo trắng muốt, to phồng trông rất ấm áp khiến Taiichi trong một thoáng nhìn y như bạch dạ xoa.

“Thế em đến có việc gì?”

“Em lo lắng nên đến thăm, không được à. Chị bị xe cán nhưng vẫn khỏe mạnh dữ.”

“Chị có bị cán đâu.”

“À, thế hả. Chiếc xe tránh chị Akari đã húc vào ông Mutsuji thì phải.”

“Hả, có người nào khác bị thương sao?”

“Cũng không bị thương gì. Ông Mutsuji được kê lên bục rồi. Chỉ có bánh bao và quýt là bị cán nát thôi.”

“Bục...?”

“Địa Tạng Mutsuji ở ngay giao lộ đấy. Chuyên bảo vệ ngã sáu.”

“À, ra là tảng đá muối dưa.”

“Hả? Chị Akari thất kính quá. Nhờ thần Mutsuji mà từ xưa, dẫu có tai nạn cũng không ai bị thương nặng đấy.”

Ra thế, Akari gật gù và nghiêm túc nghĩ về một việc nhuốm mùi mê tín: liệu có phải cục đá... ý là Địa Tạng Bồ Tát đã cứu sống cô hay không?

Đành rằng rất khó bao quát được giao lộ do đường vừa hẹp lại uốn lượn, khiến tai nạn xảy ra liên tục, được cái các bác tài không thể phóng nhanh vượt ẩu nên hậu quả không mấy nghiêm trọng. Có thể giải thích thuận tai như thế, nhưng đúng là có khi cũng nhờ Địa Tạng Bồ Tát phù hộ.

Akari dặn lòng lần tới sẽ mang đồ cúng đến.

Bước qua cánh cửa có tay nắm to sẽ vào bên trong salon tóc Yui. Nội thất vẫn giữ nguyên như cái thời ông bà còn làm việc.

Akari đảo mắt nhìn khắp tiệm rồi ngồi xuống ghế xô pha cho khách. Cô băng quơ nghĩ, liệu ngày xưa, đã lần nào anh thợ đồng hồ đến đây cùng cô bé không phải Akari ấy chưa.

“Taiichi này, chính miệng anh thợ đồng hồ kể cho em chuyện anh ấy đến chơi nhà ông nội và quen cháu gái salon tóc à?”

Taiichi có vẻ khoái gương. Bởi lần nào đến đây cậu cũng ngó nghiêng xem tóc mình chải đúng hướng chưa. Vừa soi gương, cậu vừa tỉnh bơ nói.

“Đâu, em đọc trên thẻ gỗ ghi muốn gặp lại cô bé ở salon tóc Yui.”

“Thẻ gỗ xưa thế mà còn lưu lại sao?”

Chắc giọng Akari kinh ngạc lắm bởi Taiichi xoay hấn người lại.

“Em thấy nó đột anh Shu mới đến đây thì phải. Em rảnh rồi nên lục lại đồng thẻ gỗ trữ trong nhà kho xá vụ cho đỡ buồn và tình cờ tìm thấy. Nhưng những thẻ ấy sẽ lần lượt bị bỏ đi, có lẽ giờ cũng chẳng còn.”

Thẻ gỗ thường ghi tên người viết. Cũng dễ hiểu khi Taiichi thấy tên của anh thợ đồng hồ, đâm ra ấn tượng với ước nguyện anh ghi ngày bé.

Nhưng cô không bằng lòng lắm khi cậu xâm phạm đời tư của người khác cho đỡ buồn thế này.

“Ngày xưa, các thẻ gỗ sẽ được để nguyên dưới gốc thần mộc, còn bấy giờ thẻ nào cũ quá mới gỡ khỏi giá. Vì nếu không làm vậy, sẽ chẳng có mấy thẻ trên giá. Nhờ đó, một số thẻ từ xưa lác xưa lơ vẫn còn, thú vị lắm.”

Chợt trong đầu Akari lóe lên hình ảnh người anh đang đứng

trước chỗ treo thẻ gỗ mà cô đã thấy trong mơ.

“... Tại sao em lại nghĩ chị là cô bé ấy? Lỡ sai thì sao?”

“Chị Akari chứ còn ai trồng khoai đất này. Em nghe nói ngoài chị ra, ông bà Yui chỉ có cháu trai thôi.”

Ra là vậy. Akari còn chẳng biết điều đó. Nhưng dù đúng vậy thì cô bé ấy cũng không phải Akari.

“Nhỡ anh thợ đồng hồ nhớ nhầm thì sao. Có khi không tiệm này mà là tiệm khác.”

“Cũng có thể lắm. Có thánh mới nhớ như in thời bé đến nhà ông bà đã chơi với những ai. Chị tò mò thì hỏi anh ấy đi.”

“Khô... không được. Riêng chuyện này thì không được.”

“Tại sao?”

“Thôi, dẹp chuyện này ở đây. Em quên nó đi.”

“Chị rõ kỳ cục. Người ta cứu mạng mình mà thế.”

“Ờ hay, chị tưởng người cứu chị là Địa Tạng Bồ Tát cơ mà?”

“Ừ thì đúng là thế.”

Vậy mà cũng ừ cho được, đúng là Taiichi.

“Nhưng hôm qua em gọi giật chị Akari lại đúng lúc chiếc xe lao tới đấy. Nếu chị đi thẳng thì đã tạch rồi.”

Taiichi dẫu môi. Nghe cậu nói, chợt cô nhớ ra nghi vấn nhỏ gọn lên khi đọc thư của Mayuko.

Tại sao anh thợ đồng hồ lại nghĩ cô gặp tai nạn là vì anh đuổi theo chứ. Lúc đó cô quay lại, thấy bóng anh nên lao ra giao lộ để đuổi theo kia mà.

Trong thư viết cô không để ý đèn đỏ và xe ô tô. Hai người bọn họ

đều cho rằng Akari chạy đi, bắt cần lao ra nên suýt bị ô tô tông trúng.

Quả thật lúc ấy, xung quanh cô rất mờ mịt.

Anh thợ đồng hồ đứng bên kia giao lộ là hình ảnh duy nhất cô thấy rõ giữa không gian trắng tuyết. Mà bản thân việc đó có thật không nhỉ?

Từ lúc bị tuyết trắng bao bọc, dường như nhận thức và thời gian trong ký ức của Akari đều lệch đi so với xung quanh.

“Chị hỏi này, Taiichi...”

“Ồ, anh Shu.”

Chút nghi hoặc trong cô đã tiêu biến khi nghe thấy câu nói ấy. Akari lập cập đứng dậy lúc anh thợ đồng hồ ló mặt vào tiệm từ cánh cửa để ngỏ.

“Thôi, em đi nhé.”

Taiichi đột ngột cáo từ. Đứng trước anh thợ đồng hồ, cô chật vật tìm từ để nói.

“À, cảm ơn anh chuyện hôm qua.”

“Cô ổn chưa?”

“Ừm, tôi chỉ bị sưng chút thôi.”

“Bây giờ cô rảnh không?”

“Có, sao vậy?”

Akari đang thắc mắc thì anh thợ đồng hồ tiến lại.

“Cô cắt tóc cho tôi nhé?”

“Hả, được sao?”

Cô hỏi lại cho chắc trong khi còn đang ngạc nhiên không để đâu cho hết. Thậm chí cô còn nghĩ từ nay về sau phải làm sao để lúc nào anh cũng tự nguyện như thế.

“Được, nếu là cô cắt.”

Ngực cô nhói đau. Anh thợ đồng hồ nhằm tưởng Akari là bé gái ngày xưa gặp nên mới nói vậy.

Hay Akari trở thành cô bé ấy cho xong. Chẳng lẽ nào giờ cũng chẳng biết người thật ở đâu. Nếu anh thợ đồng hồ tin đó chính là Akari, và nếu cô có thể giải thoát anh khỏi sự ám ảnh từ người anh trai, cô sẵn sàng làm cô bé ấy.

• • •

Khi cô đi xuống từ tầng hai với những dụng cụ quen thuộc trong tay, anh thợ đồng hồ đã yên vị trên chiếc ghế trước gương.

Anh nhìn đôi mắt mình phản chiếu trong gương ẩn sau phần tóc mái lìa chĩa.

“Anh có yêu cầu gì không?”

“Giao cả cho cô đấy.”

Akari phủ áo choàng cắt tóc rồi chạm hai tay lên tóc anh thợ đồng hồ. Cô không dùng thị giác mà dùng đầu ngón tay xác định chất và lượng tóc, độ dài cùng hướng tóc chĩa. Chúng cũng cho cô biết phải cắt bao nhiêu và cắt thế nào.

Đã bao năm salon tóc Yui mới lại lạnh canh tiếng kéo thế này nhỉ? Cô nghe kể bà mình chuyển đi mà không bán vật dụng trong tiệm để mai này, nếu người trong ngành tình cờ tới sống nơi đây, họ

có thể trưng dụng.

Có bao giờ bà tưởng nổi người ấy là Akari không nhỉ? Cả bản thân cô cũng chưa từng nghĩ mình sẽ cầm kéo ở nơi đây.

Những nhúm tóc ngắn của anh thợ đồng hồ rơi lả tả xuống sàn. Anh thợ thần nhìn theo và cất tiếng.

“Tôi từ chối gặp Mayuko không phải vì không tha thứ cho cô ấy.”

“Ừm.”

“Cô ấy chỉ biết mắt tôi bị thương chứ không biết chuyện cấy ghép. Có lẽ cô ấy đoán ra khi nghe tin tôi bình phục nên mới cố tìm lại bóng hình anh tôi.”

Quả thật Mayuko đã làm vậy.

“Tôi sợ nếu cô ấy tìm ra, tôi sẽ không còn là tôi nữa. Nếu ngày ấy đến, tôi e mình sẽ kẹt trong đêm đen, còn những thứ phản chiếu trong mắt tôi, sẽ trở thành thứ anh tôi nhìn thấy.”

“Chuyện đó không xảy ra đâu.”

Anh ngạc nhiên nhìn bóng Akari trong gương.

“Anh thợ đồng hồ này, anh làm cho tôi một chiếc đồng hồ nhé.”

“Đồng hồ? Chứ không phải sửa sao?”

“Đúng, làm cho tôi cái mới.”

Anh nhắm mắt ngẫm nghĩ trong lúc Akari phủi vụn tóc bám trên lông mi và chỉnh sửa phần tóc mái phía trên cặp mắt đang khép.

“Tôi không biết anh trai anh. Nhưng tôi biết đôi mắt anh lấp lánh thế nào khi làm trái tim đồng hồ chuyển động. Tôi biết với đôi tay này, anh có thể trao hồn cho bất cứ chiếc đồng hồ nào. Vậy nên tôi mới nhờ anh.”

Anh mới là người dành trọn tình yêu cho đồng hồ và chế tác được chúng chứ không phải anh trai anh.

“Anh hãy dùng đôi tay, kiến thức và kinh nghiệm của mình để làm ra nó. Tôi sẽ tiết kiệm tiền và trở thành vị khách đầu tiên của anh.”

Anh thợ đồng hồ không đáp nhưng khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Cất xong, Akari gỡ áo choàng đoạ nhìn vào gương hỏi “Anh thấy sao?” Anh thợ đồng hồ mở đôi mắt nhắm nghiền từ ban nãy rồi nhìn mình thật lung.

Đôi mắt hai mí không còn bị tóc che khuất. Trước nay cô không hề biết hàng lông mày thanh mảnh của anh lượn hình đẹp đến vậy. Akari mỉm cười hài lòng với mái tóc gọn gàng trong gương.

“Ừm, tầm mắt tốt hẳn.”

“Thế thôi à?”

“Cảm ơn cô.”

Anh thợ đồng hồ quay lại nhìn Akari trong khi cô vẫn dán mắt vào gương.

Anh vươn tay chạm vào tóc cô. Là do thói quen thích chạm vào tóc người khác hoặc ngược lại, nếu không phải vậy, thì cô không rõ anh có ý gì. Akari chẳng dám cự quạ.

“Cô bị sưng ở đâu?”

“À... Qua bên phải một chút.

“Có đau không?”

“Không đến mức ấy.”

“Đúng thật. Nó sưng đây này.”

Anh nheo mắt tinh nghịch.

Anh tò mò chuyện kỳ cục quá, cô thầm nghĩ. Chợt anh buông tay khỏi vết sưng và chậm rãi kéo đầu cô lại gần.

Đôi môi họ tìm đến nhau thật tự nhiên. Từ lúc cắt tóc, Akari đã ý thức được một cảm xúc đặc biệt tích tụ nơi những đầu ngón tay chạm vào anh.

Cắt xong, cô vẫn muốn chạm vào anh nhiều hơn nữa, đến độ cô tự hỏi có phải cảm giác ấy đã truyền đến anh.

Anh thợ đồng hồ luồn tay vào tóc Akari khiến chiếc kẹp gần tai rơi xuống. Suối tóc xổ ra, bông bênh vờn lên má anh.

Môi kề môi mềm mại, Akari cũng vui tay vào tóc anh.

“Anh muốn em cùng anh đi đến một nơi.”

Lúc sau, anh thì thầm lên tiếng.

• • •

Họ đi đến đền Tsukumo.

Akari nhớ vào cái ngày Mayuko đến đây, chính tại nơi này, anh đã ôm trong mình nỗi sầu não. Giống hôm ấy, anh cũng khoan thai thả bộ trên con đường lát đá trong khuôn viên đền.

“Ngày xưa anh trai anh hay đến đây lắm.”

Ắt hẳn khi đó, hai anh em vẫn còn thân thiết cười đùa bên nhau.

“Có lẽ chỉ thần linh mới biết anh trai anh nghĩ gì, song dẫu anh hỏi cũng chẳng có câu trả lời. Thế nhưng, hôm Mayuko đến, anh tình cờ tới đây và tìm được một thứ ngoài dự đoán.”

Nói đoạn, anh dừng chân trước chỗ treo thẻ gỗ.

Thẻ treo ngổn ngang trên giá. Thẻ cũ vùi dưới thẻ mới, các mảnh gỗ chồng chất thành tầng tầng lớp lớp. Nhiều tấm thẻ bên dưới đã bạc phết do mưa gió.

Anh thợ đồng hồ chỉ vào một cái trong đồng thẻ lộn xộn.

“Anh không ngờ thẻ viết từ sáu năm trước vẫn còn ở đây. Thông thường đèn chỉ lưu thẻ của khoảng hai, ba năm trước là cùng, nhưng tình cờ thế nào nó không bị dẹp đi.”

Phần thẻ gỗ thò ra đề ngày tháng của sáu năm về trước, chữ viết đã bạc màu. Hôm qua lúc ngang qua đây với Mayuko, Akari có thấy song chỉ thoáng bất ngờ khi còn thẻ cũ đến vậy. Lần trước cô lướt mắt qua, còn lần này, anh thợ đồng hồ chỉ nên cô nhìn kỹ. Bên cạnh ngày tháng là phần tên họ đã chẳng còn nhìn rõ.

Cô phải căng mắt mới đọc được. Iida... Iida Takashi.

“... Là anh trai anh?”

Anh thợ đồng hồ nghiêm mặt gật đầu.

“Ngày ghi trên thẻ là ba ngày trước khi xảy ra tai nạn. Lúc nhận ra điều đó, đột nhiên anh thấy sợ. Tại sao anh trai mình lại đến đèn thờ viết tấm thẻ này? Lý do gì khiến anh ấy tới đây trước lúc gặp anh? Anh cũng đoán câu trả lời nằm trên tấm thẻ, nhưng không đủ can đảm xác nhận. Băn khoăn và trăn trở mãi, rốt cuộc anh đành quay lưng đi.”

Đó là lý do ngày Mayuko xuất hiện, anh thợ đồng hồ quanh quẩn trong khuôn viên đèn thờ dưới ánh chiều buông và tàn ngần đứng trước chỗ treo thẻ gỗ.

“Nhưng giờ thì khác. Bất kể nội dung là gì, anh nghĩ mình đều có

thẻ chấp nhận. Vì anh đã có đủ dũng khí cắt tóc đấy thôi.”

Akari gật đầu dứt khoát thay lời khích lệ.

Cô bỗng nhớ lại mình từng mơ thấy người anh trai.

Chắc do hôm qua, lúc nhìn thẻ gỗ, cô đã đọc được tên của anh ấy trong vô thức. Bởi vậy anh mới hiện ra trong mơ và nói:

“Không biết ngày hôm ấy, tôi muốn làm gì nhỉ”

“Tôi cũng chỉ muốn hạnh phúc mà thôi. “

“Biết đâu lúc ấy, tôi muốn nhờ em trai mình sửa giúp chiếc đồng hồ.”

“Nội dung viết gì thế?”

Anh thợ đồng hồ lấy thẻ gỗ ra rồi chú mục vào dòng chữ. Phần bị lấp chưa bạc màu như phần thò ra.

Câu mong em tôi sẽ trở thành nghệ nhân đồng hồ.

Anh thợ đồng hồ hít vào thật sâu. Đoạn anh tựa đầu lên tấm thẻ như muốn ôm trọn vào lòng.

Câu chúc ngắn gọn nhưng dồn nén bao tình cảm. Những tưởng chẳng còn cơ hội để biết được cảm xúc thật sự của người anh trai ấy.

Nhưng nó đã ở đây.

Lời cuối cùng mà người anh muốn gửi tới cậu em của mình vẫn luôn ở đây.

Akari vươn tay về phía anh, áp lên chiếc đồng hồ bị hỏng anh đang đeo. Nó không chỉ đơn thuần là di vật anh trai anh để lại, mà

còn là bước tiến đưa anh gần tới giấc mơ của mình hơn. Cái ngày nó chạy lại ắt không còn xa nữa.

SẮC CẦU VỒNG NGỖ ĐÃ QUÊN

0.

Một cậu bé đang ngồi trước chính điện với diện tích khá khiêm tốn của đền thờ, lôi đồ trong túi ra xếp lên con đường rải sỏi. Có thể đối với cậu, những món đồ này ngang bấu vật, song với bà đó chỉ là những thứ vô giá trị.

Lâu lắm rồi bà mới đến viếng đền. Hay đi ngang qua nhưng bình thường bà chẳng bao giờ chú ý. Giờ sắp sửa đóng cửa tiệm mình chèo lái hơn bốn mươi năm nay nên bà quyết định viếng đền một chuyến. Bởi lẽ phần nào nhờ thần linh phù hộ mà bà mới có thể duy trì tiệm ở khu phố mua sắm lấy tên đền thờ này đến tận bây giờ.

Dẫu đã bị dòng chảy của xu hướng bỏ lại, salon tóc Yui vẫn là nơi lưu giữ bao tháng năm của bà cùng chồng mình.

Nghe tiếng chân bà, cậu bé quay lại. Bà thấy nào là hình tàu điện cắt ra từ tạp chí, khay xanh, vỏ sò, nắp bút bi, muỗng ăn kem, đinh ốc lục giác cùng thứ lấp lánh ánh đồng nhìn giống chữ cái.

Cậu bé liếc nhìn bà dưới chiếc mũ trùm đầu màu trắng, kéo sụp xuống tận mi, vội vàng gom đồ vào túi như thể không muốn ai thấy bấu vật của mình rồi ngúng nguẩy chạy đi.

Thỉnh thoảng, bà lại trông thấy cậu bé này nhưng chẳng rõ con nhà ai hay từ đâu đến.

Viếng đền xong, bà về lại tiệm mình ở khu phố mua sắm.

Chiều tà nhuộm đỏ không gian. Ngày xưa, nhiều hôm khách

khửa tập nập vào ra đến tận chiều tối, song dạo gần đây, dấu cửa tiệm mở cửa nhưng vẫn dư thời gian tản bộ thế này. Từ ngày nhà ga với những tuyến đường chạy thẳng tới thành phố đông dân cư đi vào hoạt động, nơi từng là rừng hoang núi vắng ngược hướng khu phố mua sắm lại mọc lên các tổ hợp chung cư cùng các trung tâm thương mại quy mô lớn, dẫn đến sự thay đổi lớn trong xu hướng của người dân. Hiện giờ, khách đến tiệm đa số chỉ là khách quen sống xung quanh. Nếu đang giờ mở cửa mà chủ tiệm đi vắng, họ cũng biết chốc lát bà sẽ về nên ngồi đợi luôn trong tiệm.

Trông thấy tám biển “Salon tóc Yui” cũng là lúc căn nhà kiểu Âu của tiệm đồng hồ lida xéo bên kia đường lọt vào tầm mắt. Ông chủ tiệm đang đứng trước cửa kính trưng bày xem xét chỗ kính trông như mới bị vỡ.

“Chào ông lida, có chuyện gì thế?”

“A, chào bác Yui. Bác xem, trẻ con phá thế đấy. Ai đòi lại lấy đá chọi cửa. Tôi mới mắng cho một trận nên thân.”

Ông chủ tiệm đồng hồ già hơn bà khá nhiều tuổi song rất khéo léo, có vẻ ông định tự tay sửa cửa kính.

“Dạo gần đây cũng ít trẻ con ngang qua khu này ông nhỉ.”

“Phải, cũng lâu lắm rồi tôi mới có dịp thay kính thế này.”

Có lẽ vậy nên ông sửa kính mà trông rất vui vẻ.

Bà dừng mắt ở tám biển kim loại to cỡ cuốn tập phía sau mảng kính vỡ.

“Ồi chà, bảng hiệu cũng bị hỏng. Ông xem, chữ long ra rồi. Tôi nhớ trước đây là chữ ‘đồng hồ’ mà.”

“Đúng vậy. Chắc lúc kính vỡ, tấm biển bị đổ và long mất chữ. Tôi đã tìm xung quanh nhưng chẳng thấy.”

Giờ đây, tấm biển đề dòng chữ “Ở đây sửa kỷ niệm xưa”.

Tiệm đồng hồ lida chuyên sửa chữa đồng hồ, song để thế sẽ dễ gây hiểu lầm lắm đây.

“Có điều dòng chữ này cũng không đến nỗi nào.”

Ông chủ tiệm chú mục vào tấm biển.

“Khách hàng muốn sửa kỷ niệm sẽ đến cho xem.”

“Bác nghĩ vậy à?”

“Đã là người, ai chẳng có một, hai kỷ niệm muốn sửa lại?”

Nghe đến đây, ông dăm chiêu gật gù.

“Chữ long ra tài tình đến thế là cùng. Tấm biển mang một ý nghĩa mới như vậy thì không thể xem là bị hỏng nữa rồi.”

Ông nói đúng, nếu mất chữ khác thì câu từ đã trở nên tối nghĩa.

“Ắt cả cậu bé ném đá và cái người nhặt mất chữ ‘đồng hồ’ đều không nghĩ chuyện này sẽ xảy ra, song còn gì thú vị hơn khi những hành động tình cờ lại chấp nối thành một sự việc ngoài sức tưởng tượng. Biết đâu có người cảm nhận được gì đó khi nhìn thấy tấm biển này, để rồi từ đây lại nảy nở những điều khác nữa. Bởi thế, có khi cứ để thế này lại hay.”

Tuy bà chỉ hiểu một nửa khi nghe những lời đó nhưng vẫn ôm ấp trong lòng ấn tượng rằng từ những sự việc tưởng chừng không hề liên quan có thể xuất hiện một kỳ tích không ai ngờ đến.

“Bác sắp đóng cửa salon tóc rồi à?”

“Vâng, ông nhà tôi chẳng còn, tôi thì cũng có tuổi rồi, một mình

không quán xuyên hết.”

“Đáng tiếc thật.”

Bà có cảm giác giọng nói của ông không đượm vẻ u buồn mà đong đầy hy vọng, như thể phải có chuyển biến này để nối kết với tương lai phía trước.

Cửa tiệm đồng hồ kiểu Âu và salon tóc Yui chếch bên kia đường đắm trong ánh chiều đỏ rực. Cả những con chữ kim loại trên tấm biển bị khuyết cũng loang loáng phản chiếu sắc đỏ.

1.

“Akari, giờ cháu đang ở đâu?”

Đó là câu đầu tiên mà người dì đã lâu cô không nghe giọng cất lên từ đầu dây bên kia. Bà phấn khích như thể trầy trật mãi mới tìm ra người mất tích. Dù đúng là đứng trên phương diện của dì, có khi cô cũng mang tâm thế ấy. Bởi Akari không kể với ai trong họ mặc rằng mình đã chuyển đến đây.

“Dì gửi cho cháu quà đặc sản Hokkaido về địa chỉ ngày trước nhưng bị trả lại. Giờ ạ, điện thoại lại chẳng liên lạc được, làm dì đứng ngồi không yên.”

Dì là người họ hàng mà Akari thân thiết nhất. Thỉnh thoảng hai dì cháu có liên lạc, song ngay cả với dì Akari cũng chưa muốn nói ra sự thật.

“Xin lỗi dì, cháu đột ngột bị chuyển đến chi nhánh khác. À... Địa chỉ mới ấy ạ? Hiện tại cháu ở tạm nhà một tiền bối đến khi tìm được nơi ở chính thức.”

Cô bịa.

“Thế hả, thôi khỏe mạnh là được rồi. Cháu cũng không liên lạc gì với chị ấy phải không? Dì hỏi Akari chuyển đi khi nào mà chị bảo không biết.”

Chị của dì, tức mẹ của Akari, chẳng bao giờ liên lạc với cô trừ phi có dịp gì đó. Akari cũng vậy, bình thường chẳng mấy khi cô gọi

về.

“Mẹ bảo cháu lớn rồi nên không cần lo, cũng biết tính mẹ cháu vốn thế, nhưng mẹ con mà vậy thì vô tình quá thế.”

“Mẹ cháu bận tối mặt mà. Nghe bảo dạo này nhân lực bên mảng tổ chức tour du lịch đang thiếu hụt. Chưa kể Kana em cháu sắp thi nữa, mẹ lấy đâu ra thời gian lo cho đứa con gái đã ra ở riêng cơ chứ.”

Từ ngày xưa, mẹ cô đã là một người bận rộn. Song cũng khó trách, bởi sau khi ly hôn, bà đã một tay nuôi nấng cô khôn lớn.

Khi nào mẹ theo tour du lịch phải vắng nhà dài ngày, Akari sẽ được gửi đến chỗ dì. Thời ấy, dì còn là một nhân viên văn phòng độc thân, nhưng sau khi kết hôn, dì nghỉ hẳn để chăm lo cho gia đình. Có lẽ vì không có con nên đến tận bây giờ, dì vẫn xem Akari như con gái.

“Cả cháu cũng vô tình nữa.”

“Mẹ nào con nấy thôi dì ơi.”

Trong ký ức của Akari hầu như không có chuyện dựa dẫm hay nũng nịu với người lớn. Ngày xưa mọi người hay bảo cô bé già trước tuổi, nhưng mẹ con nương tựa vào nhau thì phải thế thôi.

Bởi vậy, cả khi mẹ đi bước nữa, cô vẫn có cảm giác mình chẳng thể làm con nít đúng nghĩa. Cô như kẻ lạc loài giữa gia đình mới. Thế nhưng lúc đó, Akari cũng lo tập trung vào chuyện trường lớp và hoạt động ngoại khóa, chẳng mấy chăm chút quan hệ với gia đình.

“Thế cơ đấy. Nhưng ông bà cháu tình cảm lắm kia mà. Xem nào, ông bà Yui... phải không nhỉ?”

Một câu hỏi vụt qua đầu cô: Liệu mẹ sẽ nghĩ gì nếu biết cô chuyển đến sống ở salon tóc Yui. Hay bà chẳng để tâm nữa, bởi dù gì bây giờ cô đã trưởng thành rồi.

Việc ngày bé Akari từng ở đây suốt một tháng hè vốn không phải chủ ý của mẹ. Do đó, bà ghét cay ghét đắng những khi cô kể chuyện ông bà và còn cấm cô không được quay lại nhà ấy bất cứ lần nào.

“Thế ạ. Cháu cũng chẳng nhớ nữa.”

Vậy nên cô phải nói dối cả với dì.

“Cũng khó trách, lâu quá rồi mà. Hơn nữa, họ cũng không phải ông bà ruột của cháu. Nhưng tính ra, cháu đâu còn ông bà nào khác nữa? Hai người họ cũng tưởng Akari là cháu ruột và nhất mực yêu thương cháu còn gì.”

Ở dì, lạc quan vốn sẵn tính trời. Chuyện buồn dì chẳng nhớ dai, khó khăn vất vả cũng chỉ cười xòa cho qua. Kỳ nghỉ hè năm ấy vốn phát sinh từ hiểu lầm của dì, song có vẻ dì đã quên bẵng từ lâu.

Hai ông bà vốn không phải ruột rà, đó là lý do mẹ lấy đi kỷ niệm thuở ấy khỏi Akari. “Ông bà Yui” là những từ cô tuyệt đối không được thốt ra của miệng.

“Dì ơi, giờ cháu phải làm việc rồi. Cháu cúp máy nhé.”

“À vậy hả, thế thôi. Khi nào có địa chỉ nhớ báo di.”

Có lẽ Akari được làm con nít đúng nghĩa trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở cùng ông bà. Cô bé không phải giấu giếm nỗi buồn khi vắng mẹ, lại còn được ông bà vỗ về. Hai ông bà đã dang tay đón nhận cô. Song đó là bởi họ nhầm tưởng Akari là cháu ruột của

mình.

Akari cúp máy rồi tiếp tục thắt dây giày. Đoạn cô băng qua căn phòng là hiệu tóc trước đây, mở cửa chính để đi ra thì suýt đâm sầm vào một người đứng ngay đó. May mà cô kịp thời lùi lại.

“Ôi trời ơi! Anh thợ đồng hồ...!”

“Giật cả mình. Anh đang tính bấm chuông.”

Anh mỉm cười đưa cho cô tờ rơi, đôi mắt hai mí to tròn không còn bị che khuất nữa. Bởi hôm trước, cô đã tóc cho anh.

Cô chăm chú nhìn anh rồi đón lấy tờ rơi. Từ hôm ấy, quan hệ của hai người đã có chuyển biến. Hoặc ít ra, cô cho là thế.

“Gì vậy? Thông báo của hội kinh doanh à?”

“Khu phố mua sắm vắng quá, đến chim còn chẳng buồn đậu nên mọi người bàn ý tưởng thu hút thêm khách. Nishina cũng góp ý cho vui nhé.”

“Nhưng em còn chẳng mở tiệm kia mà...”

Căn nhà trước vốn là salon tóc, nay Akari thuê lại, bảo sao hàng xóm xung quanh đều nghĩ cô sẽ mở tiệm. Có lẽ anh thợ đồng hồ cũng thắc mắc liệu cô có tiếp tục làm chuyên viên thẩm mỹ hay không, nhưng cô còn chưa kể với anh lý do mình chuyển đến nơi này.

“Không cần đứng dưới góc độ người chủ cửa hàng đâu. Mọi người muốn tham khảo ý kiến thanh niên ấy mà...”

Dù thật là thế chẳng nữa, song có lẽ anh thợ đồng hồ đang cố gắng tạo điều kiện để Akari hiểu hơn về khu phố mua sắm, phòng hờ một ngày nào đó cô muốn mở tiệm.

“... Thế à? Vậy để em đọc thử.”

“Giờ em đi làm thêm hả?”

Anh ấy nghĩ gì về một phụ nữ ngót nghét tuổi băm nhưng vẫn tà tà làm thêm nữa? Nhảy sang ngành khác ở tuổi này thì không đủ năng lực, song đi theo con đường chuyên viên thẩm mỹ lại không muốn, cô quả là ấu trĩ có hạng. Đến cô cũng đành bó tay với chính mình, liệu một kẻ như cô có thể bắt đầu tình yêu mới không?

Trước đây cô cứ nghĩ mình không hợp với những người dịu dàng như anh thợ đồng hồ, song từ khi nào cô đã bị anh thu hút. Dẫu vậy, trong lòng Akari vẫn rất hoang mang.

Lúc chia tay với người yêu cũ, cô không chỉ thất tình mà còn mất cả đam mê lẫn tự tin trong công việc, giờ cô chẳng khác nào cái xác vô hồn, sao xứng với anh thợ đồng hồ cho được.

“Ngày nghỉ của em không cố định nhỉ?”

“Thường bọn em có thể đăng ký ngày nghỉ trước.”

“Vậy em nghỉ vào thứ Ba được không?”

Đó là ngày nghỉ của khu phố mua sắm, nói cách khác, hôm đó anh thợ đồng hồ được nghỉ.

“Mình đi chơi đâu đó nhé?”

Được anh mời cô rất vui mừng, song lại lừng khừng không dám nhận lời ngay.

“Tuần sau... e không tiện. Dạo này tiệm hơi bận, em khó mà xin nghỉ được. Nhưng em có thể nhờ họ điều chỉnh để sớm có ngày nghỉ.”

Cô từ chối còn vì một lý do khác.

Thực ra Akari không phải cháu ruột của hai ông bà chủ salon tóc Yui, cô chưa từng thăm lại nơi đây kể từ sau tháng hè đặc biệt mà ngắn ngủi ấy.

Tuy nhiên, đối với anh, gặp mặt và sửa đồng hồ cho cô cháu gái của ông bà Yui đã đưa anh đến với con đường trở thành nghệ nhân đồng hồ.

Dẫu Akari biết mình không phải người anh đã gặp, cô vẫn quyết định trở thành cô bé ấy. Bởi bằng cách đó, cô có thể cứu được anh. Song càng lúc, sợ hãi trong cô lại càng lớn.

Nếu phát hiện nhầm người, anh thợ đồng hồ sẽ nghĩ thế nào? Đúng là anh đang dành tình cảm cho Akari, nhưng cảm xúc ấy ít nhiều bắt nguồn từ ý nghĩ cô chính là cô bé năm nào. Nếu cô không phải người ấy, liệu anh còn yêu cô?

“Vậy khi nào em nghĩ được thì nói anh nhé.”

Với ai anh thợ đồng hồ cũng vô cùng dịu dàng, song cô thầm nghĩ, nếu hai người đến với nhau, cô vẫn sẽ yên tâm bên anh không chút bất an. Bởi anh sẽ dành cho cô sự ân cần đặc biệt. Anh sẽ luôn ở bên, cho Akari một bờ vai để nương tựa.

Cô thích anh.

Nhưng rốt cuộc cô đang e ngại điều gì kia chứ?

Mắt nhìn theo bóng lưng anh đang lững thững đi về, Akari lặng lẽ thở dài.

• • •

Hè năm Akari học lớp hai, mẹ cô gặp tai nạn trong một lần hộ tống

đoàn khách du lịch nước ngoài, phải nhập viện khẩn cấp. Người lớn sợ cô bé hoảng sợ nên không nói cụ thể, nhưng sau này cô nghe kể lúc ấy mẹ bị thương khá nặng.

Trường học bước vào kỳ nghỉ hè. Thời điểm đó, Akari chỉ còn mỗi dì chăm sóc, song một phụ nữ trẻ có bao nhiêu thứ để lo, nào công việc, nào du lịch với đồng nghiệp.

Mẹ lại đang nằm viện ở nước ngoài nên có muốn dì cũng không thể bàn bạc cụ thể. Dì quyết định giao Akari cho bố cô chăm sóc. Vì dì biết dù đã ly hôn song thỉnh thoảng ông bố vẫn gửi đồ chơi cho con.

Khổ nỗi tính dì vốn đĩnh đoảng, thay vì báo cho bố để Akari, người mẹ cô đã ly hôn hai năm trước, bà lại liên lạc với người yêu cũ chị mình đã qua lại suốt khoảng thời gian dài. Ông chính là người mang họ Yui.

Ông biết Akari không phải con ruột của mình và cũng hay tin mẹ cô đã ly hôn nên chẳng hề nghi hoặc khi người quen năm xưa có lời nhờ vả. Lúc ấy, mẹ cô bị thương nặng lại đang trong tình trạng nguy hiểm, dì hoảng loạn, không còn minh mẫn nên giải thích theo kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia, vô tình khiến người khác hiểu lầm mà không hay. Ông nhận chăm sóc Akari. Dù đang công tác ở một thành phố cách đó khá xa, ông vẫn sắp xếp nhờ bố mẹ ruột mình lo liệu cho Akari.

Ngày ấy, ông bà Yui còn đang kinh doanh salon tóc. Nhưng dù gì Akari cũng đã học cấp một, ắt không quản chân lúc hai người làm việc, chưa kể cả ngày có người lớn bên cạnh cô bé thì cũng an tâm. Và như vậy, mọi chuyện được quyết định một cách chớp nhoáng.

Tuy nhiên, sao đó mà ông Yui lại quên khuấy phải giải thích rành rẽ với bố mẹ việc Akari không mang dòng máu của mình.

Hai ông bà biết con trai mình qua lại suốt khoảng thời gian dài với một cô gái. Bởi nhiều lần ông đã dẫn người yêu về nhà. Do vậy, khi ông mở lời nhờ họ chăm sóc con của cô gái đó một thời gian, họ hiểu lắm cũng là điều dễ hiểu. Ông bà tự bảo nhau tuy hai người không tiến đến hôn nhân nhưng cô gái kia vẫn sinh con ra và một tay nuôi nấng.

Vậy nên khi theo dì đến salon tóc Yui, Akari đã được “ông nội, bà nội” tiếp đón hết sức ân cần.

Lúc ấy, mẹ một mực không cho cô bé đến thăm, có lẽ vì không muốn con gái nhìn thấy cảnh mình băng bó chằng chịt. Cô bé chỉ đơn thuần nghĩ hè này sẽ không được gặp mẹ ít lâu, mà sống với “ông nội, bà nội”.

• • •

Salon tóc Yui vẫn giữ nguyên trạng so với thuở xưa, chỉ là xuống cấp đôi phần. Akari rời tiệm và lững thững băng qua khu phố mua sắm hướng đến nhà ga. Hôm nay cô nổi hứng bước dọc con phố thay vì đi tắt sau đền.

Bầu không khí của khu phố đã thay đổi hoàn toàn. Có lẽ bởi vậy mà nó mang nhiều điểm khác so với ký ức xưa của Akari. Những nơi trước đây cô hay ghé qua như tiệm quà vật, tiệm sách, cả tiệm văn phòng phẩm nay đều đã đóng cửa, một số tiệm khác còn chẳng rõ từng nằm ở đâu.

Thuở ấy cô từng mua giấy xếp in hoa văn cá vàng ở đâu nhỉ? Cả xác hình thỏ nữa? Tập sách tô màu hoa bốn mùa bán chỗ nào? Đôi xăng đan trang trí chú bướm phượng thì sao?

Mới đầu, vắng mẹ, cô bé Akari tủi thân, chỉ ở rịt trong nhà. Còn lạ nước lạ cái nên cô bé không dám đi loanh quanh một mình, hơn nữa, công việc của ông bà vô cùng kỳ thú, cô bé ngấm hoài không chán.

Trước giờ, mẹ luôn là người cắt tóc cho Akari, do đó cô bé cứ nghĩ salon tóc là nơi người lớn lui tới, khi ngồi trước tấm gương lớn và được đôi tay điêu luyện của bà cắt cho, cô bé vô cùng háo hức.

Khi đã quen, cô suốt ngày leo đẹo theo bà dạo khắp khu phố mua sắm. Với một bé gái hiếm có dịp đi mua đồ cùng mẹ như Akari, lần nào mua sắm với bà cũng tràn ngập niềm vui. Sáng cũng như tối, ba người sẽ quây quần ăn cơm cùng nhau, không khi nào cô bé lủi thủi một mình, tất cả như một làn gió mới. Akari càng lúc càng yêu quý ông bà cùng salon tóc và khu phố mua sắm.

Nhưng đó cũng là lúc kỳ nghỉ hè gần kết thúc. Dì xuống đón cô bé bởi dăm ba bữa nữa mẹ sẽ xuất viện.

Akari vẫn nhớ như in điều cô chưa kịp làm mùa hè năm ấy chính là tô nốt trang cuối tập tranh vẽ với bao loài hoa: anh đào, cẩm chướng, triều nhan, hướng dương, cát cánh, hải đường... rồi mộc lan trắng. Ngoài ra còn một số loài hoa khác nhưng cô đã quên, chỉ nhớ trang cuối có hình mộc lan trắng.

“Mỗi độ xuân về, mộc lan trắng lại nở rộ trong khuôn viên đền thờ.”

Đó là lời bà nói lúc chia tay.

Akari chưa kịp tô hoa mộc lan trắng trong cuốn tập, bởi chưa bao giờ thấy tận mắt loài hoa này. Đụng loài hoa nào mình không biết, cô bé lại tô bảy sắc cầu vồng. Cuốn tập có nhiều trang được tô như vậy, song chắc bà muốn cô tô màu mộc lan giống hoa thật nên mới nói ra điều đó.

“Khi nào hoa nở, cháu nhớ đến xem nhé.”

Xuân về, Akari sẽ trở lại nơi này nên rất háo hức chờ nàng xuân.

Tuy nhiên, lần nào Akari hỏi khi nào mình được đến nhà bà, y như rằng mẹ lại đáp thẳng thừng “Không đi đâu cả” với khuôn mặt lạnh tanh.

“Con đừng mơ tưởng đi đến đấy thêm lần nào nữa.”

Một thời gian sau, Akari tô bảy sắc cầu vồng cho bông hoa vì không có cơ hội nhìn thấy. Với cô bé, mộc lan trắng chỉ có ở đèn thờ cạnh khu phố mua sắm

Tất nhiên giờ thì cô thừa biết hoa có màu gì. Cô thầm nghĩ giá mà sách ghi tên hoa bằng chữ Hán có phải hơn không. Ít ra lúc đó cô cũng hiểu được hoa có màu trắng. Song đưa một loài hoa trắng vào tập sách tô màu như vậy đúng là một thử thách khá khó đối với trẻ con.

Hết kỳ nghỉ hè, dì phát hiện sai lầm của mình, mẹ cũng đã về nước. Dì chỉ tỉnh rụi nói với Akari “Mẹ cháu nổi điên lên với dì.” Con mình bị gửi ở nhà người yêu cũ, lại còn khiến ông bà Yui và Akari hiểu lầm tai hại, mẹ giận là điều đương nhiên, nhưng dì chẳng mấy dễ tâm.

Hai mươi năm trôi qua kể từ mùa hè ấy, Akari cãi lời mẹ mà trở

lại nơi này. Nhưng trong lòng thấm thía một điều: cô không còn cơ hội đặt chân vào khu phố mua sắm và salon tóc ngày xưa nữa rồi.

2.

“Cháu có phải cháu ông bà Yui không?”

Lúc ấy, Akari vừa thanh toán xong viện phí hôm nọ tại phòng khám nằm ngay ngã sáu thì một vị bác sĩ ló mặt ra hỏi.

Cô gặp tai nạn ở giao lộ trước phòng khám này nên được đưa vào đây, song khi đó cô không sẵn thẻ bảo hiểm trong người nên mấy hôm sau mới quay lại thanh toán.

Không phải cháu ruột nhưng cô đã quyết sẽ gắn cái mác ấy lên người. Akari lúng túng gật đầu, vị bác sĩ trạc ngoại tứ tuần nở nụ cười đầy hoài niệm.

“Ngày còn bé, chú hay tới cắt tóc chỗ ông bà lắm. Đến giờ chú vẫn nhớ cái lần ông Yui xồng xộc bế cháu gái vào đây. Hôm trước nhìn thấy địa chỉ với tên của cháu, chú đã ngờ ngợ rồi.”

“Trước kia cháu từng khám ở đây ạ?”

Akari khá bất ngờ, nhưng nghĩ lại cô ở đây đến cả tháng trời, chắc trong thời gian ấy cô bệnh vặt cũng nên.

“Hôm đó trời đã khuya. Hồi đấy bố chú là trưởng phòng khám cơ, nhưng bấy giờ chỉ có mỗi mình chú, mà chú thì chỉ là bác sĩ thực tập, đang về quê chơi, nên hoảng lắm.”

“Ra là có chuyện như vậy sao... Cháu chẳng nhớ gì cả.”

Nghe cô nói thế, bác sĩ cười xòa.

“Chuyện lâu rồi nên cũng khó trách, lúc ấy cháu bị cúm, sốt cao nên mê sảng cơ mà.”

“Mùa hè mà cháu lại bị cúm ạ?”

“Mùa hè? Không đâu, lúc ấy tiết trời còn lạnh lắm. À à, mới chớm xuân thì phải. Không phải cháu đến đây vào kỳ nghỉ xuân à?”

• • •

Akari rời bệnh viện mà vô cùng rối trí.

Cô từng đến salon tóc Yui vào kỳ nghỉ hè nhưng sau dạo đó chưa bao giờ quay lại. Bởi thật ra, “ông nội, bà nội” vốn chẳng phải máu mủ, một người dung như cô lấy đâu ra lý do để trở về.

Nói cách khác, bé gái trong ký ức vị bác sĩ là người khác. Tuy có vẻ ông còn nhớ tên nhưng ắt hẳn tình cờ tên hao hao nhau mà thôi.

Bé gái đến đây vào tháng Ba chứ không phải dịp hè chính là cô bé anh thợ đồng hồ từng gặp đồng thời cũng là cô bé bị cúm. Liệu cô bé có ngấm hoa mộc lan trắng không? Có khi nào cả chiếc váy yếm gắn tạp dề bà Harue may cũng là cho cô bé ấy.

“Chào chị, sao đứng trước phòng khám mà mặt mày tối hù thế? Cẩn thận không cổ điển xấu đấy.”

Taiichi vỗ vai Akari. Cậu nhóc vừa băng qua giao lộ, hôm nay cậu mặc đồ tây, song trang phục vẫn chẳng giống ai, cổ đeo đồng xích như mọi khi. Cậu khoác hờ trên vai chiếc khăn bầy sắc cầu vồng.

“Trong khu phố mua sắm thì mặc đồ thầy tu, đi chơi xa hơn chút là chuyển sang âu phục à?”

“Chơi bởi cái gì. Ai lại mặc đồ thầy tu đi học bao giờ hả chị.”

“Hả, em cũng đi học cơ à?”

Thấy cô mắt chữ O mồm chữ A, Taiichi chỉ nhún vai.

“Taiichi này, em từng bảo nhà ông bà Yui không còn cháu gái nào khác phải không?”

“Hử? Đúng rồi.”

“Em nghe từ ai thế?”

“Em nghe mấy bác hàng xóm quanh đây nói thế. Hai con trai của ông bà cũng chỉ có toàn con trai. Chị xem, mấy tin kiểu ấy nghe xong không nhớ mới lạ?”

Nhưng chuyện này làm gì kỳ lạ đến độ nghe là nhớ kia chứ.

“Hàng xóm thì hàng xóm, sao họ biết hết chuyện nhà người khác được đúng không?”

Taiichi khoanh tay rồi nhìn Akari chăm chăm.

“Đừng nói với em chị vẫn để tâm chuyện cô bé anh Shu gặp ngày xưa nhé? Dù là chị Akari hay không thì bây giờ cũng như nhau thôi mà?”

“Sao lại như nhau. Chính em cũng cho rằng chuyện này quan trọng với anh thợ đồng hồ mà.”

“Ý em là nhờ chị đến mà anh Shu đã cắt đứt với quá khứ rồi. Chuyện cô bé kia thế nào mà chẳng được?”

“Làm sao em biết anh ấy đã cắt đứt với quá khứ?”

Dạo gần đây, cô không kể chuyện với Taiichi, bản thân anh cũng không phải dạng người kể tất tần tật cho người nhỏ tuổi hơn mình. Song Taiichi lại đặc ý nói.

“Anh ấy hết đeo đồng hồ của anh mình rồi đấy thôi.”

Cậu nói đúng, từ hôm đó trở đi, anh không còn đeo chiếc đồng hồ bị hỏng nữa rồi. Có khi anh đã bắt tay vào làm chiếc đồng hồ mới để tiến tới giấc mơ trở thành nghệ nhân đồng hồ.

“Vội lại không khí giữa anh Shu và chị thay đổi rồi.”

Akari giật nảy và quay mặt đi chỗ khác. Cô chột lăm bầm để xua đi sự ngỡ ngàng.

“Taiichi nhìn vậy mà cũng tinh ý nhỉ.”

“Chị nói thế là có ý gì?”

Cậu nhóc nhăn nhó.

“Không, chẳng có ý gì.”

“Hai người thành một cặp rồi à?”

“Hả... Chuyện đó...”

“Em bảo rồi, cô gái gặp ngày xưa chẳng liên quan gì ở đây cả. Anh Shu có tình tang tính tình với cô ấy được đâu?”

“Em, em nói liên thiên gì vậy?”

“Hả, hóa ra hai người chưa làm gì à.”

Taiichi cười nhe nhớn như muốn trả đũa câu nói móc “tinh ý” của Akari.

“Thôi, em đi đằng này đã.”?

Bỏ lại Akari, cậu đi như bay qua ngã sáu nơi tín hiệu đèn giao thông không biết đâu mà lần. Vừa đi cậu vừa vẩy tay.

“Đúng rồi, nếu chị tò mò chuyện cháu gái ông bà Yui đến vậy thì tới cửa tiệm bán len xem sao. Bà cụ mới mất ở tiệm sinh thời thân với bà của chị lắm.”

Nhưng bà ấy mất rồi mà? Cô thầm nghĩ, song chưa kịp hỏi thì Taiichi đã khuất dạng phía bên kia giao lộ.

• • •

Tiệm bán len nằm ở góc phía Nam của khu phố mua sắm. Thành thật mà nói, Akari chưa lần nào thấy nơi này mở cửa. Không nhờ tấm biển thì còn khuya cô mới biết đây là tiệm bán len. Song chẳng hiểu sao, khung cửa cuốn lúc nào cũng đóng im ỉm ấy đêm nay lại đang mở. Từ cửa kính trong suốt có thể trông thấy gian tiệm bé nhỏ bên trong, hai bên tường xếp đầy những cuộn len rực rỡ. Căng mắt ra nhìn, cô thấy trên cửa ra vào treo tấm bảng bằng gỗ ghi giờ mở cửa từ sáu giờ đến chín giờ tối.

Ai đòi lại có tiệm len mở vào buổi tối kia chứ. Bên trong vắng tanh, có lẽ nhân viên đang ở phía sau chằng.

Akari đẩy cửa bước vào. Cùng lúc đó, tiếng chuông leng keng vang khắp tiệm.

Chốc sau, có người từ trong đi ra. Một phụ nữ nhỏ con, toát ra vẻ ấm áp như cuộn len.

“Quý khách tìm gì ạ?”

Cô ngăn người trước câu hỏi. Phải rồi, tiệm này không phải nơi kẻ gà mờ lóng ngóng bước vào. Giờ này lại càng không. Có lẽ phần nhiều là khách quen hoặc người nào rảnh về đan móc cần gấp thứ gì mới ghé vào đây. Khổ nỗi Akari chỉ rờ tay vào đan móc lúc còn là học sinh mà thôi.

“À vâng, bỗng dưng em nổi hứng muốn đan len.”

Akari rồi trí bèn lúng búng trong miệng.

“Đúng là nhiều người thỉnh thoảng lại nổi hứng như vậy.”

Hóa ra là có sao?

“... Em hay đi ngang qua nhưng đây là lần đầu tiên thấy tiệm mở cửa.”

“À, chị mở lớp dạy đan móc vào buổi chiều. Đây mới là hoạt động chính của tiệm. Giờ khách mua len toàn học viên thôi. Giờ học cũng là giờ mở cửa.”

Ra là vậy, ngoài ra trong tiệm bán rất nhiều đồ len như mũ, áo cardigan, bít tất lẩn bọc nệm, túi xách. Cái nào cái nấy đều rất dễ thương. Nếu có thể làm ra những món đồ thế này thì cô cũng muốn dần thân thử cho biết.

“Em là người mới chuyển đến salon tóc phải không?”

Cô đang thờ thẩn nhìn mấy món đồ thì người phụ nữ có lẽ là chủ tiệm lên tiếng.

“Khi nghe hội trưởng hội kinh doanh nói em là cháu gái hai bác Yui.”

Ngực cô khẽ nhói. Anh thợ đồng hồ không hề nghi ngờ điều đó.

“Bác gái ngày xưa là bạn đan len với mẹ chị đấy. Chị phụ tiệm từ lúc trẻ, bác gái hay ghé qua lắm.”

Đúng như lời Taiichi nói. Tuy nhiên, biết đặt câu hỏi thế nào đây? Chẳng lẽ lại hỏi bà Yui có bao nhiêu cháu gái, hay cô cháu không phải Akari đây là người thế nào?

Chưa suy nghĩ thấu đáo đã đến đây, cô càng lúc càng không hiểu rõ cuộc bản thân mình muốn biết điều gì. Mà biết cũng nào

còn ý nghĩa. Akari không phải cháu ruột của ông bà Yui. Ấy là sự thật không thể thay đổi.

“Lúc đó tiệm vẫn mở ban ngày, hôm ấy, trời đã khuya lắm rồi, bác gái đến và nói đang cần gấp khăn quàng. Nhà chị bán len chứ không có sẵn các món đồ khách đột nhiên cần tới. Chuyện này lạ lùng nên chị vẫn nhớ rõ.”

Chị liền thoáng kể lại, như hoài niệm chuyện xưa.

“Đúng rồi, hôm ấy rét tận xương, đã sang xuân nhưng trời trở lạnh, bác bảo đang cần khăn mà lại không có thời gian ngồi đan.”

Đầu xuân, vậy là cho cô bé kia rồi. Có lẽ bà đã chạy sấp chạy ngựa đến đây mua khăn cho cô cháu gái bị ốm do chuyển mùa.

Cô có thể thấy ông bà yêu thương cô bé ấy thế nào.

Lòng Akari vừa nặng như chì vì đã lừa dối anh thợ đồng hồ, vừa thấy có lỗi với ông bà. Sao cô có thể giả vờ làm cô bé ai nấy đều yêu quý rồi chai mặt ở lì tại đây kia chứ.

“Len loại này đẹp em nhỉ? Màu cầu vòng đấy. Dựa vào cách đan mà họa tiết sẽ khác đi.”

Trong lúc thờ thần, Akari đã cầm lên tay một cuộn len bảy màu.

“Em thích cầu vòng à? Có lẽ ngày ấy bác Yui mua khăn cho em rồi. Vì chiếc khăn cũng màu cầu vòng mà.”

Akari hốt hoảng bỏ lại cuộn len cầu vòng lên kệ.

“Không đâu... Chị nhầm rồi. Cô bé ấy...”

Cô ghen ngào lao ra khỏi cửa tiệm.

• • •

Sự tồn tại của cô bé kia chột bả vầy lấy Akari khiến cô có cảm giác cô bé ấy đang muốn nói:

“Đừng giả vờ làm tôi nữa.”

“Cô không có tư cách ở lại nơi này.”

“Thật kinh khủng, cô làm tôi thấy ghê người và đau cả đầu.”

Sáng ra khi tỉnh dậy, Akari nhóp nhép mồ hôi, toàn thân bải hoải và phát sốt.

Thân thể rã rời, cô đành xin nghỉ làm thêm và lôi thuốc cảm ra uống. Taiichi đến rủ qua ăn sáng song cô cũng chỉ ló đầu ra từ cửa sổ tầng hai từ chối.

Cô cuộn mình trong chăn, thầm nghĩ chắc bé gái kia đến đây cũng vào khoảng thời gian này.

Tuy đã qua tháng Ba nhưng thời tiết lúc nóng lúc lạnh, khiến cơ thể rất dễ đổ bệnh.

Phòng ngủ hiện tại của Akari là một gian phòng kiểu truyền thống cô đã dùng hồi đến đây, và biết đâu, cô bé kia cũng từng cuộn tròn trong nệm chính tại nơi này.

Cảm lúc nào không cảm lại đúng thời điểm oái oăm này, cứ như thể cô đang đua đòi trở thành cô bé kia vậy.

Nhưng câu “Đừng giả vờ làm tôi nữa” chỉ là mơ thôi mà.

“Đói bụng quá.”

Akari lẩm bẩm để xua đi những suy nghĩ vẩn vơ. Cô đã quen sống một mình, duy chỉ có những lúc ốm đau là lại trầy trật. Thế nào cô cũng vật lộn với tình thế tiến thoái lưỡng nan, muốn ăn nhưng không muốn dậy, chưa kể nếu tủ lạnh trống trơn, cô sẽ phải lết tắm

thân đi mua đồ, một việc khó ngang ngựa lên trời. Vậy nên ăn uống
đàng hoàng gần như bất khả thi, bệnh lại càng lâu khỏi.

“Chắc nhà còn kẹo bánh gì đó.”

Akari ngẫm nghĩ rồi lồm cồm bò ra khỏi nệm đi lục lọi kệ bếp. Cô
vừa mở nắp hộp bánh quy thì chuông cửa vang lên.

Cô không giả vờ vắng nhà mà xuống thang tầng một bởi đoán
chắc đó là anh thợ đồng hồ. Y như rằng, cô mở cửa hiên kiềm lỏi ra
vào tiệm thì anh mỉm cười chào buổi sáng. Anh lo lắng nhìn cô
chăm chăm.

“Em bị cảm à? Có mệt lắm không?”

“À, ừm, em cảm xoàng thôi.”

“Anh mang bữa sáng đến, em muốn ăn không?”

“Ăn chứ!” Cô thốt lên nhưng ngay lập tức hối hận chút đỉnh. Cứ
tiếp tục những hành động như người yếu thế này liệu có ổn không?

Tóc tai bờm xờm, bộ đồ mặc ở nhà cũ xỉn, trong bộ dạng này mà
mời đàn ông vào nhà thì đối phương phải thân thiết lắm, song cô lại
không thấy lẩn cấn gì nên đâm ra thỏa hiệp với bản thân.

Anh thợ đồng hồ bước vào nhà bếp hết sức tự nhiên rồi đặt hộp
thức ăn lên bàn.

“Em để trà ở đâu?”

Akari đang định lấy thì bị ấn xuống ghế, đoạn anh lấy hộp trà
trong tủ chạn mà cô chỉ xuống rồi nhanh nhẹn bắc ấm nước.

Dù không có những lời tỏ tình như “mình hẹn hò nhé”, song hai
bên đều cảm nhận được đối phương dành tình cảm cho mình. Tuy
trên đời vẫn có những kẻ đợi đến khi quan hệ đã khăng khít lại tráo

trở nói không định tiến đến hẹn hò, nhưng anh thợ đồng hồ không phải loại đàn ông ấy.

Nhưng cũng chính vì lẽ đó mà lòng cô càng trĩu nặng.

Khi ấy, anh ngộ nhận Akari là cô bé giúp anh bén duyên với đồng hồ nên mới gắng sức đoạn tuyệt với quá khứ, hạ quyết tâm cắt tóc và trao cho cô một nụ hôn.

“Em có cần gì không? Anh ra ngoài tiện thể mua luôn.”

Gắp miếng trứng chiên vẫn còn nóng vào miệng, Akari lắc đầu. Ngon quá. Chỉ vậy đã đủ khiến cô trào nước mắt.

“Trưa anh không qua được, nhưng tối anh nấu cơm mang qua cho.”

“Thôi ạ... Được anh chăm sóc đến thế thì kỳ lắm.”

“Có gì đâu mà em ngại.”

“Nhưng như vậy chẳng khác gì một cặp.”

Cô vừa dứt lời, bầu không khí ngưng ngừng lan tỏa. Anh thợ đồng hồ khựng lại, thời gian cũng như ngưng trôi. Akari sợng trần chỉ muốn độn thổ.

Lời của anh thợ đồng hồ văng đến tai cô rành rọt như muốn gõ gạc lại bầu không khí.

“Thật ra, anh muốn như vậy.”

Akari rất đổi vui sướng, song chính vì vậy cô lại càng bối rối.

Cứ thế này, một lúc nào đó, cô sẽ khiến anh tổn thương. Bản thân anh thợ đồng hồ đã chịu quá nhiều nỗi đau, nếu đến cả cô cũng phản bội ắt sẽ khuấy đảo tâm hồn anh. Cô là đứa cháu giả tạo, tốt nhất cứ cư xử như một kẻ giả tạo.

“... Không được. Em... xin lỗi anh.”

Anh lặng lẽ thở dài và thốt lên “Thế à.” Song cô không ngờ anh chưa chịu dừng tại đó.

“Vậy tại sao lúc ấy, em lại nhờ anh làm đồng hồ? Anh tưởng ý em là từ nay, anh có thể bước vào dòng thời gian của em?”

Cô biết chế tác đồng hồ mới mang ý nghĩa gì với anh, và không nhằm lẫn gì nữa, lời cô thốt ra khi ấy chính là lời tỏ tình. Chính miệng cô đã nói muốn trở thành sự tồn tại đặc biệt giúp anh thổi hồn cho những chiếc đồng hồ, mang lại thời gian cho chúng.

“Anh cũng nghĩ mình có thể tiến từng bước trên dòng thời gian của mình.”

Đó cũng là điều Akari ao ước. Thì ra lúc ấy, hai người đã áp ủ trong lòng cùng một cảm xúc.

Có được điều đó là nhờ cô đã quyết tâm trở thành cô bé trong ký ức xa xăm mà anh luôn gìn giữ.

“Lúc đó, em đã không nói thật với anh... Thật ra, em không phải cháu gái của ông bà Yui. Em không phải bé gái anh đã sửa đồng hồ cho.”

Nói ra một hơi, Akari đưa hai tay bưng mặt.

“Vậy nên, em không phải cô gái như anh nghĩ đâu.”

Gian phòng yên ắng đến nỗi.

Akari ngồi chết trân tại chỗ, anh thợ đồng hồ im lặng đặt tách trà vừa pha xuống bên cạnh cô rồi bỏ đi.

Tình yêu mới chớm nở nay đã héo tàn. Nhưng chỉ còn cách này mà thôi, Akari thắm nhủ với bản thân.

3.

Bà nội có mái tóc nhuộm màu hạt dẻ, hay khoác tạp dề hồng. Bây giờ dấu nặn óc nhớ lại thì bóng hình mơ hồ ấy là thứ duy nhất hiện lên. Ông nội tướng tá phốp pháp, để ria mép. Trong mắt con nít, râu của đàn ông là thứ rất kỳ khôi nên cô nhớ mang máng mình đã ngấm mãi không thôi.

Lúc cô mơ màng tỉnh dậy sau giấc ngủ li bì do tác dụng thuốc thì hoàng hôn đã buông. Chỉ gần cửa sổ là còn chút ánh sáng, căn phòng mờ tối đã ngấm lạnh. Trần nhà tối hù, vân gỗ như đôi mắt khổng lồ đang trôn trôn ngó xuống. Bốn bề yên tĩnh, có cảm tưởng chỉ còn mình cô bị bỏ lại trên thế gian này.

Có lẽ trước kia, khi phải nằm yên trên giường do phát sốt, cô bé kia cũng một mình ngược nhìn trần nhà và cửa sổ như cô bây giờ, nhưng ắt hẳn cô bé không phải chịu cảm giác cô độc này.

Phải chăng cô không nên trở về ngôi nhà này?

Akari mơ màng nghĩ. Nơi đây là nhà của ông và bà, của gia đình ấy. Dẫu giờ chẳng còn ai và chỉ là nhà thuê, nhưng đến tận lúc này, phải chăng Akari vẫn không được căn nhà chào đón.

Ký ức về cô cháu gái được ông bà yêu thương đã thấm dẫm trong ngôi nhà. Akari tự tiện đến đây, ngạo ngược muốn trở thành cô bé ấy khiến tất thảy đều tức giận. Cả căn nhà, cả ông bà lẫn mẹ cô.

Khi Akari nói muốn đến nhà ông bà lần nữa, mẹ đã đành giọng nạt. “Họ không phải ông bà nội ngoại gì của con. Chỉ là người dưng thôi. Con tự tiện đến đó, gây phiền hà cho họ có biết không!”

Phiền hà?

“Chứ gì nữa, không phải con cháu trong nhà mà bắt họ mua cho biết bao nhiêu thứ, họ nghĩ con mặt dày đấy.”

Đúng rồi, bà cũng đã nói:

“Cháu không được đến đây nữa.”

Bấy lâu cô vẫn quên, vậy mà chẳng hiểu sao ký ức lại ùa về. Phải rồi. Căn gì bị mẹ quở mắng, chính bà cũng nói vậy đấy thôi.

Akari không phải cô cháu gái được chào đón nên không có quyền trở về nữa.

Cổ họng đắng ngắt. Cô ngồi dậy, loạng choạng tiến về phía nhà bếp.

Cô giật thót và dừng chân khi thấy bóng đen phía bên kia lớp kính mờ của cửa cuốn.

Có người ở trong bếp. Anh thợ đồng hồ? Không thể nào. Cô nhớ đã khóa cửa tầng một rồi mà.

“Akari dậy rồi à?”

Tiếng nói vẳng đến từ bên kia. Từ khe cửa hé mở, người ấy quay lại, nhìn Akari và mỉm cười.

“Cháu uống nước không? Nằm nghỉ đi, bà mang nước lên cho.”

Là... bà ư?

Akari vội vàng mờ cửa cuốn, quả thật, bà đang đứng trước mặt. Dáng người mang tạp dề hồng với mái tóc màu hạt dẻ dài ngang cổ

giống y như trong ký ức Akari.

Đúng là bà rồi. Tuy cô không còn nhớ khuôn mặt bà, song khi nhìn thấy, cô biết ngay mình không nhầm.

Ảo giác? Hay tưởng tượng? Hay cô nằm mơ? Akari bối rối ngây ra như phỗng.

“Đúng rồi,” như chợt nhớ ra điều gì, bà chấp tay lại. “Bị cảm chắc cháu chán lắm phải không? Xem này, bà mua được thứ hay lắm.”

Bà lấy ra cuốn sổ khổ B5 từ trong túi xách len đã sờn đang đặt trên bàn ăn.

Đó là một tập sách tô màu bìa đề dòng chữ *Hoa bốn mùa*, giống hệt cuốn bà mua cho cô mùa hè năm đó.

“Mấy bông Akari không rõ là hoa gì y như rằng toàn tô bảy sắc cầu vồng nhỉ.”

Mở cuốn tập mới tinh chưa vết tô vẽ, bà nói, mắt nheo nheo nhìn thật lung như thể trong đó có những bông hoa bảy sắc vậy.

“Bảy màu cũng đẹp, nhưng sao cháu không nhìn tận mắt loài hoa này rồi mới tô nhỉ?”

Bà chỉ tay vào hoa mộc lan trắng.

“Khi xuân sang, chúng sẽ nở rộ khắp khu đền đấy.”

Bà nhìn Akari và dịu dàng mỉm cười.

“Sắp rồi. Khi nào cháu hết sốt, bà cháu mình đi xem nhé.”

Dù đứng trước mặt bà là một Akari đã lớn, song trong mắt bà lại đang thấy một cô bé con.

Rồi bà tự nhiên đứng dậy, ra khỏi bếp và mở cửa sổ phòng khách. Từ đó, bà ngắm nhìn khung cảnh khu phố mua sắm. Bây

giờ, con đường chỉ còn lèo tèo người qua, những món đồ trang trí cửa tiệm sặc sỡ cùng hàng hóa bày tràn ra đường đã không còn nữa. Tiêu điều là thế, vậy mà đôi mắt bà lại đảo quanh như thể đang nhìn thấy khu phố mua sắm rộn ràng khi xưa. Ngày trước, hôm nào bà cũng nhìn khắp lượt các món hàng đang giảm giá rồi mới quyết định nấu gì cho bữa tối.

“Akari ơi, bà bảo này. Cháu lại về chơi bà vui lắm. Khi nào thích cháu cứ đến nhé.”

Nhưng cháu không phải con cháu nhà này.

Suýt chút nữa thì nói ra nhưng Akari đã kịp bặm chặt môi.

Nếu cô nói thế, bà sẽ kinh ngạc và buồn rầu lắm. Nét mặt ấy hiện lên trong đầu rõ như thể cô từng trông thấy khiến Akari không khỏi lưỡng lự.

“Cháu không được đến đây nữa.”

À, phải rồi. Ngày ấy bà đã biết sự thật. Bà biết Akari không phải cháu ruột nên mới nói thế. Vậy mà giờ bà lại mỉm cười hạnh phúc khi cô đến chơi, tựa như đã quên bằng điều đó.

Nhìn bà mà ngực Akari quặn thắt. Rốt cuộc lúc này là lúc nào? Akari đang nhìn thấy bà của thời điểm nào? Thời gian trở nên thật hỗn độn.

“Ôi chà, giờ này rồi cơ à. Phải đi mua đồ nấu bữa tối thôi.”

Bà rời khung cửa sổ, quay sang bảo Akari “Cháu đợi chút nhé,” rồi cẩn trọng bước xuống cầu thang. Vẫn ngẩn người đứng trong phòng khách, Akari nghe thấy chuông cửa vang lên. Nhớ lại ngày ấy, cô cũng ngồi trong phòng khách tầng hai, nghe thấy bà lục đục

ra ngoài mua đồ trong khi lật giở cuốn tập tô màu.

Lúc này giống y ngày xưa. Như thể tự khi nào cô đã quay ngược về quá khứ.

Định thần lại, cô bước tới cửa sổ phòng khách, lòng thầm nghĩ biết đâu sẽ thấy khu phố mua sắm ngày xưa, quang cảnh mà bà thấy khi nãy. Tuy nhiên, con đường bên ngoài chỉ toàn những cánh cửa cuốn đóng kín. Chẳng có biển hiệu hay cờ bướm nào đập vào mắt, cũng không thấy bóng dáng bà đâu.

Con đường nhập nhoạng đã lên đèn. Nửa tỉnh nửa mê, Akari đóng cửa sổ lại vì thấy lạnh. Mà chẳng phải cửa sổ này là do bà mở đấy sao?

Bà bảo ra ngoài mua đồ nhưng rốt cuộc chẳng thấy về. Chắc người bà cô nhìn thấy chỉ là ảo ảnh, nên không thể có chuyện bà sẽ quay lại sau khi mua đồ xong.

Ắt hẳn cô bị ảo giác do sốt và thuốc rồi. Cô tự trấn an mình như vậy, song trên mặt bàn bếp vẫn đặt cuốn tập tô màu còn mới tinh.

Cảm giác khi chạm vào lẫn mùi giấy đều là thật.

• • •

Qua đêm, con sốt đã dịu, nhưng cuốn tập tô màu vẫn không biến mất.

Cứ xem như người bà Akari trông thấy là mơ hay ảo ảnh, vậy ai đã đem cuốn tập đến đây? Tỉnh táo trở lại, cô cố gắng suy xét nhưng cũng chẳng ngộ thêm được chút gì.

Cửa khóa nên không thể có người lẻn vào. Anh thợ đồng hồ đến

vào buổi sáng, song liệu anh có để lại cuốn tập tô màu rồi bỏ đi?

Sau bao nhiêu chuyện, giờ chạm mặt chỉ khiến đôi bên khó xử, cô còn lòng dạ nào hỏi anh một câu kỳ khôi như thế.

Ngắm nghía cuốn tập tô màu, cô thấy trên mác giá Văn phòng phẩm Asai.

Cô từng thấy bảng hiệu của cửa tiệm này. Nó là một trong những gian tiệm luôn đóng cửa im ỉm ở khu phố mua sắm. Có lẽ cuốn tập này ngày trước bán ở đó và được mua trước khi nơi ấy dẹp tiệm. Để xác nhận, Akari rời nhà, bước dọc theo con phố. Chốc sau, hiện ra trong tầm mắt cô là tiệm văn phòng phẩm với tấm bạt nhựa mắc trên hiên rách bươm. Đúng là tiệm đã thôi hoạt động, cửa cuốn có vẻ đã lâu chưa được mở.

Bên cạnh là tiệm giặt ủi với bảng hiệu rực rỡ sắc màu, một điều hiếm hoi ở khu phố mua sắm này. Cô vào hỏi thăm nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. Đây là văn phòng của một chuỗi cửa hàng giặt ủi, chỉ đóng vai trò tiếp đón khách. Nhân viên đứng tiệm cũng chỉ làm thuê, đến việc bên cạnh là tiệm văn phòng phẩm còn chẳng biết.

Đang định ghé qua quán rượu lâu năm hỏi thử thì cô giật mình nhớ ra. Hôm nay là thứ Ba, tức ngày nghỉ của khu phố. Hèn gì chẳng thấy ma nào. Bình thường đã ít người qua lại, đến ngày nghỉ lại càng vắng tanh vắng ngắt.

Cô phải đợi đến ngày mai mới có thể hỏi về tiệm văn phòng phẩm. Akari thất thểu quay về salon tóc Yui, tình cờ thế nào lại gặp ông chủ tiệm chụp hình Hibino đang dắt chó đi dạo.

Hai người chào hỏi xong xuôi nhưng ông Hibino vốn là người hoạt ngôn nên dừng chân bắt chuyện với Akari.

“Giờ cháu về nhà hả? Bác nghe nói cháu mới gặp tai nạn ở giao lộ thần Mutsuji à?”

Rốt cuộc tin này rò rỉ từ đâu nhỉ. Anh thợ đồng hồ không phải dạng nhiều chuyện, nên chắc Taiichi đã ngồi lê đôi mách chứ chẳng còn ai vào đây.

“Vâng... cũng may nhờ Địa Tạng Bồ Tát, cháu mới tai qua nạn khỏi.”

“Phải rồi, nơi đó có thần Mutsuji bảo vệ mà.”

Chú chó ông dẫn theo ngoan ngoãn ngồi đợi chủ.

“Mấy lần bác say khướt, suýt bị xe ô tô cán ở ngay đó. Giao lộ ấy nhộn nhạo mà. Hơi men vào rồi thì lú lẫn cả, chẳng biết phải nhìn đèn tín hiệu nào cháu ạ.”

“Bác thích uống rượu ạ?”

“Đúng rồi. Say vào vui lắm. Lúc ấy, bác lại thấy khu phố mua sắm nhộn nhịp như xưa, lại gặp được những người quen cũ. Đắm trong hơi men, bác sẽ nhớ lại toàn vắn cười thật vui vẻ.

“À phải rồi, bác đã gặp cả bà Yui đấy.”

Là bà.

“Bà ấy hay quở bác, bảo uống rượu nhiều quá sẽ hại cơ thể lắm. Vợ bác mất từ sớm, chỉ còn mỗi bà Yui là nói với bác những lời ấy thôi. Hôm nọ, bác uống say, trên đường về gặp bà ấy cũng nghe quở như vậy. Say rồi sẽ nhớ lại những chuyện bình thường vắn lãng quên.”

Hay người bà Akari thấy cũng tương tự ảo ảnh nhìn thấy khi say? Nếu thế, cuốn tập tô màu này là gì? Liếc mắt nhìn cuốn sổ

đang mang theo, càng chắc chắn nó đang ở đây thì đầu óc Akari lại càng rối rắm.

Bác Hibino vẫn chưa dứt chuyện.

“Phải rồi, ngày xưa bác hay uống với ông cháu lắm. Thêm bác Asai ở tiệm văn phòng phẩm, thành nhóm nhậu ba người.”

Akari ngạc nhiên, siết chặt tập tô màu trong tay.

“Bác ơi, tiệm văn phòng phẩm Asai ấy đóng cửa khi nào vậy ạ?”

“À, cũng lâu lắm rồi. Họ có một cửa tiệm nhỏ trước trường tiểu học Higashi nên từ dạo khách khứa không đến khu phố mua sắm nữa, họ chỉ duy trì tiệm đằng đó thôi. Nhưng ông Asai hết làm chủ tiệm rồi.”

Tiệm trước trường tiểu học thì vẫn hoạt động, rất có thể cuốn tập tô màu này còn bán ở đó.

Hỏi được địa chỉ ngôi trường, Akari dừng cuộc tán gẫu lại và rời khỏi đó.

Đi bộ chừng mười phút, trường tiểu học đã hiện ra trong tầm mắt. Đối diện cổng chính có một tiệm văn phòng phẩm lấp lánh trông còn mới, bảng hiệu đề “Văn phòng phẩm Asai”.

“Sách tô màu? Dạo gần đây sách tô màu cho người lớn thịnh hành lắm, nhưng cuốn này xưa rồi.”

Nhân viên nói vậy khi Akari đưa cuốn tập tô màu ra và hỏi liệu tiệm có bán không.

“A, công ty này giờ không còn hoạt động nữa. Chắc cuốn này mua lâu rồi phải không?”

“Lâu là khoảng khi nào ạ?”

Anh nhân viên đăm chiêu lật tới lật lui cuốn tập, xem thật kỹ như đang nặn óc bói ra ký ức về nó.

“Tôi cũng chịu. Nhưng cửa tiệm chúng tôi sử dụng mác tiền này cách đây chừng hai mươi năm rồi.”

Akari càng lúc càng rối loạn. Dầu đã hạ sốt, đầu óc cô vẫn quay cuồng.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Như thể Akari đã trôi về salon tóc Yui của hai mươi năm trước, gặp lại bà và mang cuốn tập này trở về hiện tại vậy.

Tuy nhiên, giả sử chuyện đó là khả thi chẳng nữa, có lẽ bà sẽ chẳng chào đón cô. Suy ngẫm một hồi, cô chột hạ hấn đó là ảo giác hoặc điều đáy lòng cô khát khao.

Người ông, người bà mà Akari biết chỉ gói gọn trong ký ức một tháng cô ở lại nơi này, còn bình thường hai người sống thế nào, cô không hề hay biết. Liệu thỉnh thoảng ông bà có nhớ đến cô không, hay chẳng bao giờ buồn nghĩ tới.

Hồi tưởng hình bóng ông bà mà lòng quặn thắt, có lẽ chỉ mình Akari. Nhớ thương bà đến mức thấy cả ảo ảnh, cũng chỉ mình cô. Nhưng là ảo ảnh cũng được, cô vẫn muốn gặp bà một lần nữa. Tập sách có thể hé lộ cho cô một điều gì đó, thế nên cô mới tìm đến nơi mà nó đã xuất hiện như thể đang lần theo một sợi chỉ.

Tiếc thay, sợi chỉ ấy chẳng nói đến bất cứ nơi nào. Nó chỉ đột nhiên hiện ra trước mặt cô từ quá khứ mà thôi.

Akari ngẩn ngơ rời khỏi tiệm văn phòng phẩm. Ngay cả cô cũng như vừa đột ngột bị cắt lìa khỏi ký ức xưa.

Rốt cuộc vẫn chẳng tìm ra mối liên hệ giữa ảo giác về bà cùng cuốn tập tô màu, song Akari quyết định gạt chúng ra khỏi đầu. Nếu làm như thế, cô sẽ trở về với những tháng ngày không chút đổi khác so với thường nhật. Ngoại trừ việc không gặp mặt anh thợ đồng hồ, cuộc đời cô vẫn chẳng có gì suy chuyển.

Vẫn hôm ấy, sau khi tan làm, Akari đi bộ gần hai mươi phút từ ga về nhà. Đêm đã khuya, con phố mua sắm không một bóng xe qua lại. Cô đã cẩn thận không đi con đường ven sông mà chọn đường có nhà dân, nhưng hiện tại đèn đường cũng chẳng ăn thua bởi khu phố mua sắm có khá nhiều căn nhà tối đèn nên đi một mình phải hết sức cảnh giác.

Akari thoăn thoắt tiến về salon tóc Yui. Mưa đã bắt đầu rơi lộp độp. Cô chỉ mong kịp về nhà trước khi mưa trút xuống.

Cô sẽ trông thấy tòa nhà kiểu Âu của tiệm đồng hồ Iida trước khi salon tóc hiện ra. Ánh đèn tỏa ra từ ô cửa sổ xóa đi nỗi bất an trong lòng cô.

Dạo gần đây, cửa sổ của xưởng luôn sáng đèn đến tận tối mịt. Cô thắc mắc liệu có phải anh đang bắt tay vào làm chiếc đồng hồ của mình ở đó, nhưng rồi lại cố dẹp suy nghĩ ấy đi mà liếc nhìn về phía salon tóc.

Song ngay khi trông thấy cửa tiệm, Akari sững sờ dừng chân. Nhà không có ai, vậy mà cửa sổ tầng hai lại sáng đèn.

Chắc cô quên tắt. Dặn lòng là vậy, nhưng căn phòng sáng trưng khiến cô liên tưởng có người ở trong. Khung cảnh ấm áp khi cả nhà quây quây hai mươi năm trước chợt hiện về.

Sau bữa cơm nhâm nhi cùng ly rượu, ông sẽ nằm kềnh ra sàn,

còn bà sẽ ngồi đan len. Ấm nước sôi là là tỏa hơi trên bếp.

Cháu đến viếng đèn thờ chưa? Cứ tưởng ông đang chăm chú xem ti vi, ấy vậy mà lại quay sang bắt chuyện với Akari. Hoa nở rồi chứ?

Chưa ạ, Akari trả lời.

Trời còn lạnh mà. Đợi vài ngày nữa ấm hơn, nụ hoa sẽ nở ngay thôi. Bà lên tiếng.

Cháu thấy hoa bồ liễu rồi. Khi ấy Akari đang tô màu hình hoa bồ liễu trong cuốn tập tô màu đặt trên mặt bàn sưởi.

Tại sao trí óc cô lại vẽ nên khung cảnh vào kỳ nghỉ xuân chứ không phải nghỉ hè nhỉ? Tất cả chỉ là tưởng tượng của cô, vậy mà chúng lại hiện lên chân thật như ký ức xưa.

Nếu bên kia khung cửa có đoạn trò chuyện này chẳng nữa, người ở trong cũng là cô cháu gái ruột của ông bà. Ấy là nơi Akari không được phép đến.

Mưa chột nặng hạt, xối xả trút xuống khu phố mưa sấm tối tăm. Trời lạnh đến mức thậm sâu con tim cũng trở nên buốt giá. Akari đứng ngây ra trước nhà, chân cứng đờ, không cựa cựa nổi. Những giọt mưa lạnh lẽo làm tóc cô ướt sũng.

“Coi chừng cảm nặng thêm bây giờ.”

Bỗng có chiếc ô chìa tới, hóa ra anh thợ đồng hồ đứng sau cô tự lúc nào. Có lẽ anh đã trông thấy Akari tần ngần dưới cột đèn từ cửa sổ xường.

“Em nhìn gì thế?”

Trời mưa tầm tã lại đứng nhìn cửa sổ tầng hai nhà mình, đến cô

còn thấy bản thân có vấn đề. Cô hít một hơi để lấy lại bình tĩnh.

“Em thấy đèn sáng nên sợ có ai ở trong nhà.”

“Vậy mình đi kiểm tra xem sao?”

Lý ra anh thợ đồng hồ phải tức giận mới phải, vậy mà anh vẫn dịu dàng với cô như bao ngày. Nhìn anh, cô lại thấy nhói lòng.

“Không cần đâu, chắc do em quên tắt đèn cứ thế ra ngoài thôi.”

Dưới tán ô hẹp, hai người đứng sát rạt vào nhau khiến cô không sao bình tĩnh được. Akari lục chìa khóa vào nhà. Cô vọc tay vào túi vải nhưng chẳng hiểu sao không tìm ra.

“Ủa? Chìa khóa đâu rồi? Em quên ở chỗ làm hay lúc nãy lòi điện thoại ra vô tình đánh rơi không biết?”

Akari hốt hoảng định quay gót.

“Em tính đi tìm à? Em thử gọi cho chỗ làm xem sao? Nhỡ đâu rơi trên đường, tối mịt thế này sao tìm được, để mai vẫn hơn. Em cứ nhờ bác chủ nhà dùng chìa khóa phụ mở đi.”

Anh thợ đồng hồ nói có lý. Cô gật đầu, định lòi điện thoại ra, nhưng bàn tay lạnh cóng do mưa run lên bần bật.

“Hay tạm thời vào nhà anh nhé?”

Anh chỉ về phía nhà mình. Không áo ấm mà dầm mưa thế này, anh mới là người dễ bị cảm. Akari đành làm theo lời anh bảo.

Bước vào căn phòng ấm áp, cô cởi áo khoác sũng nước ra mà như trút được gánh nặng. Cô lại đặt mình xuống chiếc ghế hay ngồi khi đến ăn sáng.

Đầu ngón tay tuy còn lạnh nhưng không đến mức run như cây sậy. Cô nhanh chóng điện đến chỗ làm song có vẻ không còn ai ở

đó. Tiếp đến, cô gọi bác chủ nhà hỏi về chìa khóa phụ, khổ nỗi cũng không liên lạc được.

“Chắc bác Sano nghỉ rồi. Không ai bắt máy cả.”

“Dạo gần đây, tai bác ấy hơi nghễnh ngãng.”

Biết làm thế nào đây. Thấy Akari dăm chiêu, anh thợ đồng hồ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Không thì em ngủ lại đi?”

“Ấy, làm vậy sao được...”

“Nhà còn phòng trống. Vội lại, anh hiểu em đã từ chối tình cảm của anh. Anh sẽ gắng không nghĩ linh tinh.”

Anh cười nói, song Akari không xem ấy là chuyện cười cho được.

Trong lòng, chính cô mới là người thất tình. Anh thợ đồng hồ vốn dịu dàng, nên dù rất thất vọng khi biết Akari không phải cô bé từng gặp thuở bé cũng không nói ra. Duy chỉ có cô cứ lúng túng như gà mắc tóc khi hai người ở riêng với nhau. Nghĩ đến đây, quả thực cô chẳng cười nổi.

Anh thợ đồng hồ nhìn cô chằm chằm.

“Vậy tại sao trông em như vừa bị từ chối thế?”

Anh nửa thắc mắc nửa lo lắng.

Bỗng dưng cô hồi hộp không yên. Trước đây thỉnh thoảng những lúc ở riêng với người yêu đầu, cô cũng không dao động đến mức này.

Thấy cô căng thẳng, anh thợ đồng hồ lại tưởng nhầm cô đang cảnh giác bèn tế nhị đứng dậy.

“Em cứ thử điện thoại cho bác Sano thêm mấy lần xem sao. Anh ở trong xưởng nên em cứ thông thả nghỉ ngơi nhé.”

• • •

Rốt cuộc cô gọi bao nhiêu lần bác chủ nhà đều không bắt máy.

Một mình ngồi trong nhà bếp, Akari bâng quơ nghĩ đến cách chui cửa sổ vào nhà bởi hình như cửa sổ phòng tắm không bị khóa. Chỉ cần mượn bục kê chân là xong, người cô lách qua chắt vừa.

Tuy nhiên, cô lại đang bị ngôi nhà cự tuyệt. Đó không phải nơi dành cho cô, nên chìa khóa mất nhưng trong phòng lại sáng ánh đèn. Căn nhà ngăn cô bước vào như thể nó thuộc về người khác.

Những suy nghĩ ấy quẩn quanh trong đầu khiến cô chẳng còn tâm trí thử tìm cách vào nhà cho bằng được nữa.

Một mình gọi cả chục cuộc mà bác chủ nhà chẳng nghe máy, Akari dần lung lay cả niềm tin rằng mình đã thuê ngôi nhà ấy.

Cô đứng dậy rời bếp, lòng thầm hy vọng cảm giác kỳ cục này sẽ biến mất khi trông thấy anh thợ đồng hồ.

Ánh sáng trắng trắng len lõi từ cửa kính xưởng ra hành lang. Cô vừa gõ cửa thì bên trong vọng ra tiếng đáp.

“Em xem anh làm liệu có phiền không?”

“Không, có gì đâu mà phiền.”

Trên bục làm việc đặt chiếc đồng hồ của người anh trai nay đã được tháo tung. Anh thợ đồng hồ ngồi ở chiếc bàn trong góc, xung quanh chất la liệt sách thay vì máy móc và dụng cụ.

“Anh đang muốn cải tiến chiếc đồng hồ này.”

“Anh đang nghiên cứu à?”

“Hiện tại anh đang tìm tòi thiết kế một đồng hồ mới.

Có nghĩa là anh sẽ tự chế tác từng bộ phận cho chiếc đồng hồ chỉ anh mới có thể làm ra. Akari thấy nhẹ lòng khi anh vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Cô sẽ chẳng có duyên nợ gì với chiếc đồng hồ mới này, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Anh có duy trì tiệm không?”

“Thật ra nguồn thu chính đến từ việc sửa chữa. Còn chế tác đồng hồ là chuyện về lâu về dài.”

Vậy là anh vẫn có thể sửa “kỷ niệm” cho cô?

Như mọi khi, ở cửa sổ trưng bày vẫn đặt tám bảng long mắt hai chữ “đồng hồ”.

“... Anh biết không, em đã thấy hồn ma của bà.”

Đến Akari cũng tự thấy kinh ngạc khi bản thân chợt thốt ra điều đó.

“Bà em mất rồi à?”

“Em không biết. Hay... là bà đã xuất hồn?”

“Hừm...”

Anh thợ đồng hồ ngoẹo đầu ngoẹo cổ như lấy làm lạ.

“Mùa hè năm lớp hai em được gửi đến đây do sự nhầm lẫn, nhưng ông bà Yui tưởng em là cháu gái nên yêu chiều em hết mực. Dù thật ra không phải thế. Em chưa bao giờ về thăm lại ông bà do bị mẹ ngăn cấm. Vậy mà bà... gần đây ảo ảnh của bà lại xuất hiện, bảo rằng bà rất vui vì em lại về đây chơi. Dù đó là điều không thể.”

“Không thể sao?”

“... Vì em đã gạt mình là cháu để được ông bà chăm sóc. Khi biết sự thật, chắc hẳn ông bà rất sốc và tiếc công thương yêu em, đúng không?”

“Sốc thì có, song anh không nghĩ ông bà sẽ thấy uổng công đâu.”

“Nhưng lúc quàng khăn cho em, bà đã cấm em không được quay lại.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Nói xong, cô mới chột giật mình. Quàng khăn ư? Ngay lúc này đây, khung cảnh bà quàng khăn cho cô và nói “Cháu không được đến đây nữa” với nét mặt buồn rầu hiện lên trong tâm trí. Bị mẹ lôi đi, cô bé Akari cứ ngoảnh lại nhìn bảng hiệu của salon tóc Yui sáng giữa màn đêm đang dần xa.

Vậy thì lạ quá. Chẳng có mối liên hệ nào giữa khăn và hè cả.

“Anh không biết em có phải cháu gái ruột của ông bà Yui hay không, nhưng anh dám chắc một điều, cô bé ngày ấy anh gặp là em.”

Anh thợ đồng hồ nghiêm mặt nhìn Akari.

“Thật lòng anh rất thắc mắc tại sao em cứ cả quyết mình không phải cô bé ấy. Em lấy đó làm lý do để từ chối anh? Em không xem anh là đối tượng hẹn hò? Đầu óc anh rối tinh, chẳng biết phải làm gì.”

Lần này đến lượt Akari mới là người rối óc.

“Nhưng chưa bao giờ có ai sửa đồng hồ cho em cả.”

“Chỉ là em không nhớ thôi mà. Nhiều khi ta đâu nhớ chuyện thời bé. Nhưng anh chắc chắn đã sửa cho em. Anh nhớ như in vì mặt

sau dây đồng hồ có ghi tên.”

Dịp nghỉ hè do mẹ gặp tai nạn nên cô mới được giao cho ông bà chăm sóc, còn kỳ nghỉ xuân, cô không có lý do gì để đến đây. Vì hai ông bà không phải ruột thịt nên đầu ngày ấy Akari nằn nì đòi gặp bà, mẹ cũng chỉ bỏ ngoài tai. Vậy tại sao cô lại quay lại đây?

“... Hay là trùng tên?”

Anh thợ đồng hồ bật cười.

“Em cứng đầu thật.”

Đối với Akari, việc bé gái ấy là mình vẫn chẳng có chút chân thực nào.

“Sửa xong, anh đã trả lại chiếc đồng hồ cho cô bé ấy phải không? Nhưng em làm gì có.”

“Nhiều lần anh mang đến đền thờ để trả lại, song đều không gặp được em. Ông nội anh báo có lẽ em là cháu gái của salon tóc Yui, anh cứ nghĩ kỳ nghỉ hè lần tới sẽ có cơ hội gặp lại. Rốt cuộc, anh giữ nó suốt một thời gian dài, sau đó gửi ở chỗ ông thì phải... Anh không nhớ rõ lắm.”

Chiếc đồng hồ giờ đã lạc mất. Rốt cuộc chẳng biết thực hư thế nào, lòng Akari cứ lửng lơ trăm mối tơ vò.

Trong xưởng tĩnh lặng với rất nhiều đồng hồ. Tất cả đều chuyển động trùng khớp nhau để đếm thời gian, duy có thời gian của Akari bấy lâu bị vấp vấp, kể từ ngày mất đi những kỷ niệm bên ông bà.

“Giờ này mà còn ai tới nhỉ.”

Anh thợ đồng hồ thốc mác đứng dậy. Akari để hồn đâu đâu nên mãi lúc sau mới ý thức được chuông cửa vừa reo.

“Thật cạn lời, cái nhà xã vụ tồi tàn dột tùm lum chỗ.”

Tiếng cửa mở vừa vang lên thì cùng lúc, giọng nói của Taiichi vọng lại từ lối ra vào tiệm.

“Anh Shu cho em trú lại đêm nay nhé.”

“Được thôi, nhưng dột dữ lắm à?”

“Nằm trên giường không khác gì đưa mình chịu trận. Chấn nệm em sưng nước rồi.”

Akari lắng nghe hai người trao đổi, ló mặt ra từ xưởng khiến Taiichi thộn mặt.

“Ủa? Sao chị Akari lại ở đây? Ấy chết, em có thành kỳ đà cản mũi không vậy?”

Cậu hết nhìn anh thợ đồng hồ rồi lại đưa mắt sang Akari.

“À, chị đánh rơi chìa khóa nên vào trú mưa chút.”

“Rơi chìa? Kỳ vậy, tầng hai của salon sáng đèn, em thấy cả bóng người chỗ cửa sổ nên tưởng chị Akari ở nhà. Do vậy, em mới đến xin ngủ nhờ nhà anh Shu đấy chứ...”

“Em thấy bóng người à?”

“Taiichi này, em có nhìn nhầm không đấy?”

“Không đâu, dù có rèm nhưng rõ ràng cái bóng chuyển động mà.”

Akari quay mặt sang anh thợ đồng hồ.

“... Có khi là bà.”

Suy nghĩ ấy vụt qua đầu cô.

“Hả, là ma sao?”

“Em sẽ đi xem thử.”

“Khoan đã, để anh đi cùng.”

Về sau ngẫm lại, Akari nhận ra anh thợ đồng hồ đề nghị như vậy bởi có thể anh nghĩ đối phương không phải hồn ma bóng quế mà là phường trộm cắp, nhưng lúc đó, suy nghĩ về bà đã chiếm trọn tâm trí cô. Anh còn kêu Taiichi cùng đi nhưng cậu thoái thác, “Không được, sáng mai em phải dậy sớm.”

Rốt cuộc chỉ có Akari cùng anh thợ đồng hồ tiến về phía salon tóc Yui.

4.

Cửa hiên không khóa. Chỉ cần đẩy nhẹ, cửa đã mở ra. Ánh đèn đường leo lét hắt vào gian tiệm tối tăm.

Akari rón rén mở cánh cửa trong cùng rồi bước vào. Tựa lúc nào, anh thợ đồng hồ đã nhẹ nhàng luồn tới trước và bước lên cầu thang.

Hành lang tầng hai sáng trưng. Cửa kéo thông với phòng khách mở hờ, ánh đèn từ bên trong ủa ra ngoài. Đúng là có người bên trong, ti vi đang bật.

Akari dè dặt nhìn qua khe cửa thì thấy bóng người khom lưng ngồi ở bàn sưởi. Phần nơ của tạp dề hồng thắt sau lưng vô cùng nổi bật.

“Bà!”

Đầu óc trống rỗng, Akari mở tung cánh cửa thì bà quay lại, mỉm cười.

“Akari về rồi à.”

“Tại sao bà lại ở đây...”

“Cháu hỏi buồn cười, đây là nhà bà mà.”

Trên mặt bàn sưởi là chiếc túi len đan tay giống với lần bà xuất hiện hôm cô bị cảm nằm liệt giường.

“Bà không phải ma đâu. Là người thật đấy.”

Anh thợ đồng hồ thì thắm vào tai. Akari cũng đồng quan điểm.

Cô lại gần ngồi cạnh bà.

“Có thật là bà không ạ? Bà Yui của salon tóc này phải không?”

Bà cụ ngấm thật lung khuôn mặt của Akari, đoạn đưa đôi tay nhăn nheo hơn xưa bội phần lên xoa đầu cô.

“Cháu lớn tướng rồi. Bà vẫn luôn đợi cháu đấy. Bà luôn mong Akari quay trở lại để nói câu ‘Mừng cháu đã về.’”

Bà nheo mắt đầy nhớ thương rồi thì thắm, “Giá mà có cả ông ở đây thì vui quá.” Đoạn bà ngược đầu nhìn lên, dường như đến lúc ấy mới nhận ra sự hiện diện của anh thợ đồng hồ.

“A, cậu này là bạn trai Akari à? Cháu đưa con bé về nhà phải không? Nãy giờ bà không để ý, xin lỗi cháu nhé.”

Bà vồn vã trải nệm ra mời anh ngồi.

“Có gì đâu ạ, bà đừng để tâm.”

“Bà ơi, bà nghĩ cháu sẽ về ạ?”

Bao điều muốn hỏi dồn dập ào tới. Akari không kìm lòng nổi.

“...Lý trí của bà biết cháu sẽ không đến nữa. Nhưng trái tim lại mách bảo cháu sẽ về. Có lẽ vì bà mong cháu quá nên mới thế.”

Bà nắm lấy tay cô và nhìn về phía xa.

“Lúc đó, cháu đã tổn thương lắm phải không? Lần thứ hai cháu ghé, sao bà lại bảo cháu không được phép đến đây nữa kia chứ. Bà cứ bận lòng mãi.”

“Cháu đã đến vào dịp nghỉ xuân ạ?”

Bà nhẹ nhàng gật đầu.

“Bỗng dưng nhớ cháu da diết nên bà đã ngồi tàu đến gặp cháu. Lúc đó vừa đến kỳ nghỉ xuân, Akari đang chơi với bạn hàng xóm. Thấy bà, cháu đã vui mừng chạy ùa lại.”

Cùng khoảng thời gian này, mẹ cô phải dẫn đoàn du lịch và vắng nhà một tuần, còn dì nhiều hôm đến tối mịt mới về. Biết chuyện, bà dẫn cô về salon tóc, bởi khi bà đề nghị “Cháu ở tạm nhà bà nhé?” cô đã nhanh nhẩu “Vâng ạ.” Khi ấy, nhà bà như một chốn thần tiên Akari luôn ngưỡng mộ, nó trái ngược hoàn toàn với căn nhà neo người của cô bé.

Bà liên lạc với dì, nhưng sau kỳ nghỉ hè, dì đã bị mẹ xạc cho một trận bởi tự tiện giao Akari cho người dưng nên lần này hơi lưỡng lự, song cả hai đồng ý đến ngày hôm sau sẽ đưa Akari về.

“Nhưng vừa đến nhà bà thì cháu phát sốt nên không về ngay được.”

Cô được ông đưa đến phòng khám. Bác sĩ yêu cầu Akari tĩnh dưỡng nên cô bé ở lại cho đến khi khỏi.

Khi ấy, ông bà vẫn nghĩ cô là cháu ruột. Bà rộn ràng kể lại câu chuyện đến độ cô có cảm tưởng dẫu Akari bị sốt khiến ông bà mất công chăm sóc, hai người vẫn cảm thấy rất vui vì có cô bé bên cạnh.

Lần theo những điều bà kể, cô nhớ lại từng chút một. Ngày ấy, dù mệt lả vì ốm, cô bé Akari vẫn thấy rất vui vì được sống những ngày tháng khác hẳn thường nhật.

Mẹ đến đón lúc cô bé đã lành bệnh. Nghe dì thuật lại sự tình, vừa về nước, mẹ liền tức tốc đến đón cô bé về.

“Lúc ấy mẹ đã nói Akari không phải cháu ruột của bà.”

Giọng bà chột chùng xuống. Đó là lúc hai ông bà biết sự thật.

Ông bà bảo hai mẹ con thông thả thêm ít lâu nhưng mẹ một mực từ chối. Mẹ con cháu làm phiền hai bác tồi. Kỳ hè vừa rồi thấy anh Hiroto nhiệt tình quá, cháu cũng xuôi theo, anh bảo đã nói với hai bác sự thật nên cháu mới không giải thích kỹ càng, nhưng dù gì đó vốn là trách nhiệm của cháu.

Hiroto là con trai thứ của ông bà, người yêu cũ mà mẹ đã qua lại suốt một thời gian dài.

Sự tình là vậy, nên mong hai bác đừng dắt Akari đi nữa.

Khi ấy Akari chưa đủ tuổi để hiểu cuộc nói chuyện căng thẳng người lớn trao đổi mà chỉ nhận thấy thái độ của ông bà chột trở nên xa cách. Cô bé mông lung đoán chắc ông bà ghét mình rồi.

Akari phải về ngay trong đêm đầu xuân lạnh lẽo. “Cho bà năm phút,” bà nói rồi quày quả đi đâu đó. Mẹ hối Akari sửa soạn thật nhanh để đi về. Cô bé bị bắt cởi chiếc váy xòe có đính tạp dề hồng giống với bộ đồ bà mặc lúc làm việc ra và thay đồ khác vào, đoạn mẹ choàng áo khoác, mang giày cho cô, nói bà về là hai mẹ con lập tức lên đường.

Bà đứng ngoài cửa tiệm, vừa thở hồng hộc vừa lấy từ túi giấy chiếc khăn có màu cầu vồng quấn quanh cổ Akari.

Cháu vẫn còn viêm họng nên phải giữ ấm cổ đấy nhé.

Bà ghét mình rồi kia mà? Akari muốn xác nhận nên đã cất tiếng hỏi “Cháu lại đến đây nữa bà nhé?”

Nét mặt buồn rười rượi, bà đáp.

“Cháu không được đến đây nữa.”

Sau đó nghe mẹ bảo hai người không phải ông bà ruột của mình, biết mình vô duyên và phiền phức như thế nên mới bị ghét bỏ, Akari đã hiểu tại sao bà nói vậy.

Về phần chiếc khăn quàng màu cầu vồng, ngay khi tới nhà ga, mẹ đã vứt nó vào thùng rác. Akari không hiểu ý nghĩa của hành động ấy, chỉ ngây thơ cho rằng vì mình đến nhà bà mà mọi người buồn lòng đến thế.

Đặc biệt, mẹ làm rất căng. Cô bé tuyệt đối không được nhắc tới ông bà trước mặt mẹ.

Akari quyết định xem như chuyện kỳ nghỉ xuân chưa bao giờ xảy ra. Nếu vậy sẽ không ai bị tổn thương, kể cả cô bé. Thế rồi những sự kiện suốt một tuần ấy biến mất khỏi ký ức, chỉ để lại trong lòng cô bé một cảm xúc rồi bời hướng về mẹ.

“Mẹ cháu sợ Akari bị cướp mất và ở riết nhà chúng ta. Mặc dù mẹ cháu biết làm vậy sẽ khiến cháu tổn thương, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, mẹ cháu đã phải làm lụng để nuôi cháu khôn lớn mà. Akari chính là chỗ dựa tinh thần của mẹ, vậy mà ông bà khinh suất quá.”

Có lẽ những điều bà nói là đúng. Trước khi tái hôn, mẹ luôn quần quật sớm tối. Năm Akari lên mười, mẹ đi bước nữa và sinh một bé gái. Cuối cùng, thứ hạnh phúc bình dị mang tên gia đình đã tới với mẹ. Tuy nhiên, ở cái tuổi đa sầu đa cảm, phải nhìn cảnh ấy làm cảm giác lạc lõng trong Akari ngày càng rõ rệt, cô dần trở nên xa cách với mẹ. Kể từ đó, hai mẹ con cứ song song lướt qua nhau đến tận hôm nay. Cô luôn cảm thấy lời mẹ nói có phần cay nghiệt, đồng thời

sự quan tâm dành cho cô khá hững hờ.

“Do đó, bà cũng dặn lòng phải quên đi... Con trai bà năm thì mười họa mới đưa gia đình về thăm, lại toàn cháu trai, có gặp mặt cũng chẳng mấy tình cảm. Bà chỉ toàn nhớ đến Akari mà thôi. Cháu gái bà mặc yukata xinh lắm. Đã thế ngày xưa cháu thích cả chiếc váy xòe gắn tạp dề hồng giống cái của bà, thành ra hai bà cháu mình cứ như mặc đồ đôi.”

Nói đến đây, bà chợt thốt lên “A”, rồi nhìn anh thợ đồng hồ như vừa có gì lóe lên trong đầu.

“Cháu là bé trai ở tiệm ông Iida ngày ấy phải không? Trước có lần cháu chơi chung với Akari nhỉ?... Đúng rồi, chiếc đồng hồ, đồng hồ của Akari!”

Bà đứng bật dậy nên Akari phải đỡ tay bà.

“Đến tuổi là nó thế đấy,” bà cười và nhìn khắp phòng.

“Bà nhớ ra rồi! Sao hôm nay đầu óc mình mẩn quá.”

Bà nhào người toan vươn tay lên ngăn trên cùng của tủ âm tường.

“Bà ơi, làm thế nguy hiểm lắm.”

Anh thợ đồng hồ giúp bà mở kệ, song tất nhiên bên trong trống trơn. Trước lúc chuyển đến đây, thứ gì không cần Akari đều đã bỏ đi, do đó ngăn kệ trên cùng gần như không được trưng dụng. Và tất nhiên, đồ dùng từ thời bà sống ở đây khó mà còn trong tủ.

“Cháu tháo tấm lót trần đằng kia hộ bà. Bên trong có chiếc hộp đấy.”

Anh đứng lên ghé nhà bếp, gỡ tấm lót như lời bà chỉ rồi mò mẫm

phía trong. Sau một hồi, anh tìm được hộp bánh kẹo to cỡ bàn tay.

“Đúng rồi, là nó đấy.”

Sau khi phủi bụi, bà để hộp lên mặt bàn sồi và khẽ khàng vuốt ve. Bà mở nắp, hộp đựng một vật gì đó được bọc trong chiếc khăn tay.

Bên trong là chiếc đồng hồ đeo tay.

“Nó...”

Quá đổi kinh ngạc, Akari quay sang anh thợ đồng hồ. Anh xúc động nhìn thật lung chiếc đồng hồ.

“Là nó. Là chiếc đồng hồ đầu tiên cháu sửa.”

“Đúng vậy. Ông lida mang đến, nhưng bà lại chẳng có cơ hội gửi trả Akari.”

Đó là một chiếc đồng hồ trẻ em in hình nhân vật hoạt hình với dây đeo bảy sắc cầu vồng.

Nhìn thấy đồng hồ, bao kỷ niệm chợt ùa về. Đó là chiếc đồng hồ Akari được mẹ mua tặng hồi bắt đầu vào lớp một. Do thời gian làm việc thất thường nên mẹ muốn cô bé biết giờ giấc mình về nhà mỗi ngày.

Akari quý nó lắm, nên khi bạn ngỏ ý sửa giúp, cô bé đã mừng rỡ trao cho cậu.

“Có lẽ bà mong một ngày nào đó, chiếc đồng hồ sẽ đưa cháu về đây. Bởi nó là sợi dây duy nhất nối kết ông bà và Akari mà.”

Cô áp chiếc đồng hồ bà trao cho vào ngực. Được tay mẹ, tay bà rồi sau đó đến anh thợ đồng hồ nâng niu, chiếc đồng hồ ấm áp như thể chứa tất cả cảm xúc của mọi người.

“Tại sao bà lại giấu nó tít trên trần nhà ạ?”

Anh thợ đồng hồ hỏi.

“Ấy, bà nào có giấu giếm gì. Bà cất ở đồ để không ai nhầm lẫn mà vứt đi thôi. Nhưng một thời gian sau, bà không tài nào nhớ được mình để đâu nên cứ bận lòng mãi. May sao sức nhớ ra. Là nhờ Akari và Iida đến đây đây.”

Đồng hồ tuy đã chết do hết pin, song dường như Akari vẫn cảm nhận được những tiếng rung khe khẽ. Có lẽ đó chính là âm thanh của dòng thời gian mới vừa bắt đầu chuyển động trong chính cô.

• • •

Mưa đã tạnh từ lúc nào. Vàng trắng ẩn hiện giữa những quãng mây. Cô tiến anh ra tận hiên, bối rối chưa kịp sắp xếp câu từ.

“Hóa ra bà vẫn có chìa khóa căn nhà nhỉ?”

“Ừm, do em không thay ổ khóa.”

Hôm Akari bị cảm, bà đã vào nhà bằng chìa khóa mình giữ bấy lâu.

Người bà cô nhìn thấy không phải ảo ảnh, còn cuốn tập tô màu cũ chắc được bà mua từ ngày trước. Hai bà cháu đã hẹn nhau đi ngắm một lan trắng ở đền thờ để cô bé có thể tô đúng màu cho hoa, vì vậy bà mua sẵn để hoàn thành lời hứa mùa hè năm ấy, đến tận bây giờ, dẫu đã chuyển nhà, bà vẫn còn giữ cuốn tập. Có lẽ khi tình cờ tìm thấy nó, bà chợt nghĩ đến chuyện về lại salon tóc Yui này.

Nói nhiều đâm mệt, bà thiếp đi trong gian phòng khách. Anh thợ

đồng hồ đưa bà vào tận nệm. Cô đoán bà đến đây mà không báo gia đình nhưng tạm thời cứ để bà ở lại tối nay vậy.

Rốt cuộc, nhờ bà mà Akari đã vào được nhà.

Cả bà cùng căn nhà này một lần nữa đã đón chào cô. Tất cả như đang nhắc nhủ cô hoàn toàn có quyền xem những chuyện ở đây là những kỷ niệm đông đầy thương nhớ. Rằng khoảng thời gian ở bên ông bà thuộc về riêng cô.

Lúc quyết định thi lấy bằng chuyên viên thẩm mỹ, trong thâm tâm, cô biết mình nói gót bà, nhưng tìm cách gạt suy nghĩ ấy đi. Cô tự nhủ dấu ngày xưa có ở nhà ấy hay không, bản thân cô vẫn sẽ theo đuổi con đường này. Chuyện lúc ấy không can hệ gì đến cô hiện tại. Cô tự thuyết phục ông bà chỉ là người dưng, do nhầm lẫn nên mới đem cô về chăm sóc.

Mặc mẹ không ủng hộ, cô vẫn tìm được niềm vui trong công việc và dốc hết tâm hết sức, nhưng khi bị người yêu cũ tạt gáo nước lạnh vào bao nỗ lực mình bỏ ra, cô đã chịu đả kích vô cùng vô cùng lớn. Lúc đó, Akari lại càng thấm thía rằng dòng máu của một chuyên viên thẩm mỹ không chảy trong cô.

Cô nhớ lại khung cảnh salon tóc Yui nhộn nhịp kẻ ra người vào. Mọi người hay trầm trồ khen ngợi khi cô bé nhìn và bắt chước tết tóc cho búp bê.

Mai này lớn con có muốn kế nghiệp bà không? Dạ có. Akari đáp. Nhưng cô đã chẳng thể quay lại nơi ấy lần thứ hai. Liệu có phải vì thế mà con đường trở thành chuyên viên thẩm mỹ của cô mới đứt đoạn không?

Quá khứ vốn chẳng thể chuyển dời. Từ việc ông bà chăm sóc

cho Akari đến việc cô đam mê ngành thẩm mỹ và theo đuổi con đường này, có lẽ tất cả là một chuỗi sai lầm. Trong khi cô dằn vặt bản thân với suy nghĩ ấy thì hay tin căn nhà nơi salon tóc Yui tọa lạc ngày trước đang cho thuê.

Quá khứ vốn chẳng thể chuyển dời. Nhưng ai bảo sẽ không thể sửa lại, nếu ta biết chấp nhận và trân trọng nó như một phần của chính mình?

“Thôi, em ngủ ngon nhé.”

Anh thợ đồng hồ chực cất bước. Chút chứa bao điều phải nói, Akari toan mở miệng song chỉ lúng búng ậm ừ.

Lưng quay về phía cô, anh chột khựng nơi ngưỡng cửa và thì thào mà không ngoái lại.

“Vậy là lý do anh bị từ chối không còn nữa nhỉ?”

Liệu có ngớ ngẩn không khi cô nghĩ ý anh là: Giờ em nhớ lại chuyện chiếc đồng hồ rồi thì mình lại hẹn hò nhé. Dẫu hiện lành đến đâu chẳng nữa, chẳng lẽ anh chưa từng hồ nghi rằng người như cô có xứng với mình hay không ư?

Thấy Akari không trả lời gì, anh thở hắt rồi bước khỏi cửa. Bóng lưng khoác áo len xám rảo bước dưới ánh trăng và lát đây thôi, sẽ bị bóng tối của hàng rào che khuất.

Ngớ ngẩn hay gì cũng được, cô không muốn phải hối hận.

Akari đuổi theo, vươn tay níu bóng hình ấy lại trong tầm nhìn. Cô ngã đầu tới trước, anh thợ đồng hồ choán hết khung cảnh trước mắt cô.

“Em xin lỗi.”

Cô giữ chặt tấm lưng ấm áp của anh.

“Lời xin lỗi này mang ý nghĩa gì thế?”

“Nếu anh chưa chán em, hãy hẹn hò với em nhé.”

Hình như anh thợ đồng hồ khẽ mỉm cười.

“Để anh nhìn mặt em nào.”

“... Hẹn anh ngày mai.”

“Ừ, thôi cũng được.”

5.

Sáng sớm hôm sau, Akari gọi điện cho mẹ. Cô hỏi “Mẹ dậy rồi à?” thì nhận được lời đáp “Vậy cũng rồi” từ mẹ.

“Mẹ nghe nói con chuyển nhà rồi à?”

Mẹ không hỏi “Con gọi có việc gì?” Trước giờ mẹ hiếm khi can thiệp vào chuyện của Akari, nhưng cũng không quá lạnh nhạt khi cô gọi tới. Đến giờ thì cô hiểu đó vốn là tính cách của mẹ.

“Con tính mở tiệm à?”

“Hả, sao mẹ lại hỏi vậy?”

“Thì bấy lâu con vẫn mong có tiệm riêng đấy thôi.”

Cô dám chắc mình chưa bao giờ nói ra điều này trước mặt mẹ.

“Con mà thấy tiệm nào quy mô nhỏ, ấm cúng như ở nhà là lại năng đến, chứ không thích những nơi hiện đại theo xu hướng mà.”

Quả đúng là vậy, nhưng những tiệm cô đến đều có tay nghề cao và được đánh giá rất tốt.

“Nên lúc con vào làm việc ở chuỗi cửa tiệm kia, mẹ khá bất ngờ.”

Mẹ chưa lần nào nói với cô điều này.

“Nếu con cần tiền thì vẫn có khoản dành dụm cho lễ cưới của con đấy.”

“Thâm vào khoản đó thì sao con cưới chồng được.”

“Mẹ chẳng mong con ôm đồm hai việc đấy một lúc đâu. Vì con

vụng về lắm.”

“Vâng, thì đúng vậy,” cô đáp. “Sắp tới con về gặp mẹ.”

Dứt lời, Akari cúp máy.

Đúng lúc đó anh thợ đồng hồ gọi tới. Nói chuyện điện thoại xong, cô nghe thấy tiếng động từ trong bếp, cô đoán chắc bà đã tỉnh.

Bà đang chuẩn bị nấu canh miso. Akari cũng phụ một tay rồi hai bà cháu cùng nhau dùng bữa sáng.

Lát sau, con trai thứ của bà đến đón mẹ. Tối muộn hôm qua, gia đình bà đã liên lạc hội kinh doanh đường Thần Xã Tsukumo về tung tích của bà. Mọi người đoán ngày xưa bà sống ở đây suốt khoảng thời gian dài nên biết đâu bà muốn về lại nhà cũ.

Với tư cách là hội trưởng, anh thợ đồng hồ báo cho nhà bên đó biết bà đã đến đây và sẽ ở lại đến sáng nên mọi người không cần lo lắng. Hội kinh doanh vốn chỗ quen thân, do đó con cháu bà cũng an tâm gửi gắm.

“Ôi chà, Hiroto mà đến đây thì quả là mưa lớn. Con vào nhà đi.”

Nhìn thấy cậu con trai, bà nói vậy.

“Mẹ ơi, nơi này không còn là nhà của mẹ nữa đâu.”

“Cái thằng này nói lạ. Akari cũng đến đây này.”

Ông đưa tay vò đầu và bối rối nhìn Akari.

“Xin lỗi cháu. Dạo gần đây mẹ chú hơi lẫn. Bỗng dưng hôm nọ bà bảo phải trả lại đồng hồ gì đó rồi lục tung nhà lên mà tìm không thấy, chú hỏi chuyện, nghe qua cách bố trí nhà thì nhận ra bà đang nhớ lại căn nhà ngày trước dùng làm salon tóc. Nhưng chú không ngờ là bà có thể tự mình ngồi tàu điện đến tận đây.”

Chú Hiroto là người yêu cũ của mẹ. Từ phong thái bình chân như vại của ông, cô phần nào hiểu được tính tình ông phóng khoáng đến độ giao con người khác cho bố mẹ mình trông hộ mà quên bằng phải giải thích điều cốt tử.

Có vẻ ông không hề nhận ra chủ mới của căn nhà này chính là bé gái mùa hè hai mươi năm trước từng đến đây mà chỉ cho rằng đầu óc bà không minh mẫn.

Akari mỉm cười với bà.

“Bà ơi, lâu ngày có dịp, hay bà đi lòng vòng với chú đi ạ. Cháu sẽ trông nhà cho.”

Hiểu ý, chú Hiroto cũng hùa theo.

“A... Đúng rồi mẹ ơi. Mẹ con mình đi loanh quanh cho vui.”

Thấy con trai rủ, nét mặt bà sáng bừng lên.

“Quý hóa quá, nhưng có sao không? Akari ở nhà một mình được chứ?”

“Bà đừng lo. Cháu có cuốn tập tô màu bà mua cho mà.”

Cô đưa túi len cho, bà mang giày vào một cách chỉnh tề.

“Akari à, đừng bất thành linh rời khỏi đây cháu nhé.”

Bà nói, thoáng lo lắng. Akari gật đầu.

“Bà yên tâm, cháu sẽ ở đây, ở nhà ông bà thôi.”

• • •

Nhìn theo đến khi xe đi khuất, cô quay đầu lại thì nhận ra anh thợ đồng hồ cũng đã ra khỏi nhà đứng tiễn bà từ nãy.

“Chào em.”

Anh mỉm cười khi trông thấy cô. Trong sớm mai, khung cảnh quen thuộc bỗng chốc trở nên chói lòa.

Chẳng rõ là do nụ cười của anh hay do ánh nắng ấm áp弥漫 hương xuân.

“Anh này, hoa mộc lan trắng ở đền đã nở chưa nhỉ?”

“Mình đến xem thử nhé?”

Thế là hai người rảo bước đến đền thờ. Cây cối trong khuôn viên chỉ mới nhú chồi. Akari tiến về phía cây mộc lan trắng búp non mơn mớn.

“Đúng là còn sớm quá.”

“Đằng kia nắng chiếu nhiều hơn kia.”

Vòng vào sâu thêm một chút, khung cảnh những nụ hoa căng tròn cùng những bông hoa trắng tinh khôi e ấp ùa vào tầm mắt.

“Ôi, hoa nở rồi này, anh thợ đồng hồ ới!”

Cô chạy lại và ngẩng đầu nhìn, khoảnh khắc ấy, cô ngỡ ngợ xưa kia, mình cũng từng ngắm loài hoa này. Cậu bé bên cạnh cô khi ấy là...

“Mà em định cứ gọi anh là anh thợ đồng hồ mãi à.”

Đúng thật.

“Ừm, vậy thì...”

“Anh Shu!”

Giọng của Taiichi vang khắp chốn. Cậu chàng với mái tóc màu nâu đang lững thững tiến lại.

“Không thấy anh đâu, hóa ra sáng sớm hai người đã viếng đèn rồi sao?”

“Em không ở lại ăn sáng à?”

“Người ta tế nhị thế còn hỏi. Thôi em đi nhé.”

Cậu vấy tay rồi đi vào bên trong. Đồng dây xích lỏng xềng trên cổ. Cô nhắc thấy một sợi dây chuyền với mặt hình như là chữ “đồng hồ” bằng kim loại, song có lẽ chỉ là mắt mũi kèm nhèm mà thôi.

Mà chuyện ấy cũng chẳng có gì to tát.

“Nhắc mới nhớ, không biết lần anh và em nô đùa ở đây lúc bé, hoa có nở không nhỉ?”

“Ừm, có đấy.”

Akari tuyên bố chắc nịch, anh nhìn cô và mỉm cười thật lạ.

Thì ra cô biết loài hoa mộc lan trắng, chỉ là ngày đó, cô bé Akari cứ ngỡ mình không có quyền đến nơi đây nên đã khóa chặt ký ức và tô bầy sắc cầu vồng.

Còn lần này, không biết cô đã đủ khéo léo để tô màu của bông hoa trắng mềm mại ngả chút ánh ngà này vào cuốn tập mới tinh bà tặng chưa nhỉ?

BÌNH LUẬN: MÓN QUÀ TỪ TƯƠNG LAI

Nakamura Wataru

Chúng ta, những con người đang sống ở hiện tại, luôn hướng về tương lai nhưng không thể quay ngược lại quá khứ. Rất nhiều lần ta tự nhủ, phải chỉ lúc đó mình làm thế này, không làm thế kia thì hay biết mấy, song tất cả những suy nghĩ ấy mãi chỉ là giá như. Chẳng mấy ai có thể dùng cỗ máy thời gian trở về thay đổi quá khứ như Nobita hay Michael J. Fox [\[9\]](#).

Ở ĐÂY SỬA KỶ NIỆM XƯA

Tôi nghĩ đây là một tựa đề có chiều sâu, tuy kỳ lạ nhưng vô cùng thích hợp. Trong cuốn tiểu thuyết do Tani Mizue chấp bút này, hiện tại hướng đến tương lai rất đổi nhẹ nhàng. Thời gian cứ thế êm đềm và lả lướt trôi với bối cảnh nơi ngôi đền cùng khu phố mua sắm đã quá giai đoạn hoàng kim.

Câu chuyện phát triển dưới hình thức các truyện ngắn liên tiếp mà ở đó suy tư của các nhân vật đều mắc kẹt trong quá khứ. Cả Akari, nhân vật chính của câu chuyện, người đã rời thành phố về lại khu phố mua sắm vì lý do riêng và Shuji, người đang chèo lái tiệm sửa đồng hồ cũng vậy. Những vết thương lòng đó tuy không đến nỗi giằng vò hay làm họ sụp đổ hoàn toàn, nhưng cũng đủ khiến hiện tại

của họ sống lại, thời gian như bị thắt chặt, không thể tháo gỡ.

MÈO ĐEN PAPA

Có lẽ chính mong muốn thay đổi quá khứ, hay nói cách khác là muốn sửa lại kỷ niệm đã hỏng nát là một phần nguyên nhân đưa nhân vật chính Akari trở về khu phố mua sắm mà thuở bé cô đã trải qua khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi, ở khu phố như lạc khỏi dòng chảy thời đại này, cô gặp Taiichi và Shuji, những con người lững lờ sống ngoài dòng thời gian.

Ở một nơi như vậy, chẳng lạ gì nếu những sự kiện kỳ ảo có vô tình xảy ra. Ba người bọn họ đã gặp một chuyện nhuộm màu kỳ lạ, nửa thực nửa hư. Akari và Shuji đã chứng kiến câu chuyện tựa kỳ tích mà cầu nối là chú mèo Papa. Khoảnh khắc “câu chuyện ấm áp” trước nay chưa ai biết được phơi bày ra ánh sáng, thế giới như bắt đầu một dòng chảy thời gian mới. Tất cả đều thật tinh khôi.

Đứng giữa một quá khứ chừng như không tồn tại và một tương lai mơ hồ có thể đã xảy ra, hiện tại chông chênh bất định. Khi vỡ ra việc câu chuyện kỳ diệu này phải chăng vẫn luôn say ngủ, ta chợt thấy khu phố mua sắm điêu tàn không ai buồn để mắt này bỗng chốc thật đáng trân trọng.

CHIẾC VÁY MÀU HUYẾT DỤ

Lần này Akari và Shuji nhận ủy thác kỳ lạ của một bà cụ. Bà muốn hai người hẹn hò với nhau - một việc nghe đã thấy rộn ràng trong tim.

Ắt hẳn kể từ lúc ấy, hai người đã nảy nở một dự cảm. Trong hoàn cảnh ấy, họ giả vờ hẹn hò! Cái cảm giác suýt soát này thật tuyệt vời! Tôi cũng muốn thử! Có ai làm với tôi không! Tôi đọc mà cứ nghĩ những chuyện chẳng đâu vào đâu như thế.

Cặp đôi thu hẹp dần khoảng cách, đồng thời họ cũng bắt đầu việc sửa lại kỷ niệm cho cụ bà sau khi biết rõ sự tình tréo ngoe. Quá khứ dần vật khờ nguôi giò đã trở thành kỷ niệm thất lòng nhưng dịu êm.

Ở phần tiếp theo mang tên ***Ô che nắng lệch mùa***, hai người lại tiếp tục nhận lời yêu cầu.

Câu chuyện kỳ lạ có lẽ chỉ có ở khu phố mua sắm này xảy ra đan xen trong quá trình giải đáp bí ẩn, để rồi kết lại bằng khung cảnh tươi sáng làm người ta liên tưởng tới hình ảnh cầu vồng.

Các mẫu truyện đều có một điểm chung, đó là việc sửa lại kỷ niệm.

Con người vốn không thể trở về quá khứ, nên thay đổi hay sửa các sự việc đã rồi là bất khả. Nhưng suy cho cùng, với mỗi chúng ta, quá khứ là ký ức, là kỷ niệm, và ta đủ sức thay đổi màu sắc của những kỷ niệm ấy.

Hiểu lắm trong quá khứ, những điều xưa kia còn quá trẻ để tỏ tường, những lời chưa ngỏ, ẩn tình chưa được truyền đạt, nếu có thể nhẹ nhàng tháo gỡ nguyên nhân của chúng, kỷ niệm cũng sẽ nhờ vậy mà chuyển sắc. Ngay cả những kỷ niệm đau buồn cũng có thể trở nên tinh tươm và ấm áp.

Thời gian tưởng chừng đông cứng nay dần tan chảy. Chiếc đồng hồ ngừng chạy bấy lâu lại bắt đầu đo đếm thời gian.

NGƯỜI THỢ ĐỒNG HỒ MẤT ĐI ÁNH SÁNG

Ở mẫu truyện này, kỷ niệm được sửa lại là quá khứ của nhân vật chính.

Akari sửa lại kỷ niệm cho Shuji bằng cách lần về quá khứ của anh, xác nhận từng điều một. Đồng thời, cô của hiện tại còn tháo gỡ dòng thời gian đã ngừng lại của Shuji. Nhờ vậy, cô cũng lấy lại được khoảng thời gian đã dừng của mình.

Trong khi tiến về tương lai, họ cũng tìm về quá khứ.

Khi hai con người gặp nhau và cùng hướng tới tương lai, họ sẽ dần biết được quá khứ của đối phương, thấu hiểu rồi học cách chấp nhận. Chính Akari và Shuji đã cho chúng ta thấy điều đó thiết thực đến nhường nào.

Cô đề nghị cắt tóc cho anh, còn nhờ anh làm đồng hồ. Những yêu cầu tưởng chừng chân phương ấy của Akari lại chính là niềm ước mong sẽ được Shuji cứu rỗi cùng ý nguyện trong trẻo muốn dựng xây tương lai với anh.

Câu chuyện mới của riêng hai người đã tiến những bước đầu tiên, dấu màn mây còn giăng kín lối.

SẮC CẦU VÒNG NGÕ ĐÃ QUÊN

Câu chuyện cuối cùng nói về việc sửa kỷ niệm của Akari. Bao suy tư dang dở từ thuở bé, hiểu lầm cùng những điều bị giấu kín.

Cứ thế, kỷ niệm trong lòng cô được sửa lại từng chút một. Dõi theo mạch cảm xúc của Akari khi tìm lại hiện tại và tương lai qua từng trang sách, sương mù trong lòng tôi cũng dần tan đi.

Nhưng không chỉ có vậy. Chắc chắn sửa kỷ niệm xưa không phải yếu tố duy nhất đưa Akari chạm đến nơi ấy. Có thể đây không phải ngôn từ nên gắn vào câu chuyện kỳ lạ và đáng trân trọng này, nhưng tôi xin phép được viết hơi thô thể này:

Quá khứ ra sao, chỉ hiện tại mới đánh giá được.

Trước đây dù chúng ta từng chịu nhiều đau khổ và tổn thương, nhưng nếu hiện tại đang sống hạnh phúc và được bảo bọc trong an lành thì cũng một phần là “nhờ” quá khứ ấy. Ngược lại, nếu lúc này, chúng ta cảm thấy bất hạnh thì có lẽ là “tại” quá khứ đó.

Ánh mắt Shuji và Akari dành cho nhau rất đối diện dàng. Cả ánh mắt của cậu nhóc Taiichi lèng xèng dây chuyền bạc trên cổ nối kết họ với nhau và với những thứ khác nữa, rồi khu phố mua sắm bao bọc cặp đôi hay đền thờ luôn dõi theo bảo vệ họ, cùng ánh mắt của những cụ ông cụ bà bắt chuyện với họ cũng vậy, đều vô cùng dịu dàng.

Trên con đường sửa lại quá khứ của mình và của những người khác, Akari và Shuji xích lại gần nhau hơn, nói hơi ngược đời thì nhờ việc thu hẹp khoảng cách trong hiện tại, họ đã sửa lại được quá khứ. Thế nên tôi thấy: “Sắc cầu vòng ngõ đã quên” quả là một món quà gửi từ tương lai.

CHÚ THÍCH

[1] Một loại cổng truyền thống của Nhật Bản, thường được thấy ở lối vào hoặc trong khuôn viên đền thờ Thần đạo.

[2] Loại áo sơ mi có hai chiếc khuy nhô nằm ở cuối hai góc đuôi cổ áo, giúp cố định cổ áo không bị xô lệch khi cử động.

[3] Một chức vụ trong đền thờ Shinto, đứng dưới Thân chủ (người đứng đầu đền thờ).

[4] Một dòng gốm sứ của Nhật.

[5] Tên gọi chung cho phụ nữ làm việc trong đền thờ.

[6] Một loại quần áo truyền thống của Nhật Bản.

[7] Trong tiếng Nhật, cụm từ “bị thần giấu” mang nghĩa mất tích.

[8] Một loại áo truyền thống của Nhật.

[9] Diễn viên chính trong loạt phim khoa học giả tưởng Back to the Future xoay quanh cậu thanh niên du hành vượt thời gian quay về quá khứ.

Table of Contents

Start

MÈO ĐEN PAPA

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

CHIẾC VÁY MÀU HUYẾT DỤ

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Ô CHE NẮNG LỆCH MÙA

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

NGƯỜI THỢ ĐỒNG HỒ MẤT ĐI ÁNH SÁNG

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

SẮC CẦU VÒNG NGỖ ĐÃ QUÊN

- 0.
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

BÌNH LUẬN: MÓN QUÀ TỪ TƯƠNG LAI